NEBUNII DIN BENGHAZI

În Libia, prin foc şi sânge,
o cursă pe viaţă şi pe moarte !

GERARD DE VILLIERS

METEOR PUBLISHING

Gérard de Villiers

SAS 191

Nebunii din Benghazi

Prin Libia, prin foc și sânge,
o cursă pe viață și pe moarte!

Traducere din limba franceză de EUGEN DAMIAN

Editura Meteor Publishing, 2012

ISBN: 978–606–93246–8–4

——————————————

Gérard de Villiers
LES FOUS DE BENGHAZI
Malko Productions – Paris

——————————————

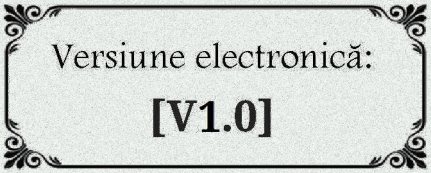

————————————————————

Corectură [V1.0]: noiembrie 2021

————————————————————

CAPITOLUL I

Gol pușcă, Ibrahim Al Senoussi ieși de sub duș și se opri brusc înainte de a intra în cameră. Cyntia Mulligan stătea pe marginea patului și se pregătea să folosească telefonul mobil. În sine, acțiunea nu avea nimic sexy. În schimb, bărbatul putea să zărească prin deschizătura taiorului Chanel – un cadou pe care i-l făcuse de ziua ei de naștere – cum sfârcurile sânilor împungeau satinul cămășii grej.

Picioarele încrucișate își descopereau conturul de la coapse până la cizmele arămii cu tocuri foarte înalte. Scurtase dinadins fusta acestui taior în principiu extrem de decent.

Prințul libian, nepotul regelui Idris, răsturnat de la putere de Gaddafi în 1967, simți cum sângele începe să-i pulseze în vintre, excitându-l.

Înainte de a reuși s-o aducă în patul său pe Cyntia Mulligan, o urmărise câteva luni la rând. Atunci când se întâlnise la un vernisaj cu această blondă splendidă de vreo treizeci de ani, îi căzuse imediat cu tronc. În ziua aceea, purta o rochie Dior din muselină albastră, scurtă și aproape transparentă, care-i punea în valoare corpul suplu și picioarele interminabile.

În plus, nu păruse deloc sălbatică: atunci când o abordase cu un zâmbet lubric, femeia acceptase de bunăvoie conversația. Nu-i fusese greu s-o convingă să cineze cu el la Annabel’s. Era unul dintre rarele localuri în care se mai servea încă un caviar *bun*. După ce pretinsese că nu bea, Cyntia îi mărturisise că-i place șampania… Între două cupe, se duseseră pe ringul de dans.

Prințul ar fi vrut s-o strivească de el ca s-o facă să-i simtă falnica erecție, însă Cyntia Mulligan se ținuse, modest, la distanță. Totuși, ochii ei migdalați nu exprimau niciun fel de tulburare. Ibrahim Al Senoussi înghiți în sec, spunându-și că, probabil, nu-i plăceau efuziunile în public.

Trăsnetul căzuse la miezul nopții.

Cu un surâs dezolat, Cyntia Mulligan i-o trântise:

— Trebuie să plec acasă. Mâine mă scol la șapte.

Lui Ibrahim Senoussi îi căzuse tavanul în cap. Încurcat, bâlbâise:

— De ce?

— Lucrez, răspunsese cu simplitate femeia, am un *shooting* la opt și jumătate pentru *Vogue*.

Cyntia Mulligan era cover-girl și își câștiga cinstit existența. Asta presupunea anumite constrângeri și multe călătorii.

Cătrănit, Ibrahim Al Senoussi nu avusese de ales, și o însoțise până la apartamentul ei de pe Mulberry Walk, în Chelsea. Se despărțiseră cu un sărut aproape cast, care-i permisese totuși bărbatului să-i guste buzele și să-i atingă sânul cu o mână febrilă.

Din păcate, după acea seară semireușită, Ibrahim Al Senoussi n-o mai revăzuse pe Cyntia Mulligan decât după două luni! Aceasta îi refuzase metodic invitațiile, din motive profesionale, susținuse ea.

O invitase la Balul Trandafirilor din Monte Carlo, în Marbella, pentru un weekend de vis pe vaporul unui prieten, fiind gata s-o ia cu elicopterul de la aeroportul din Malaga și s-o ducă direct pe iahtul său de 70 de metri lungime, ancorat în Puerto Banius. O chemase la Veneția pentru o vizită privată la muzeul lui François Pinault. Apoi la Paris, la Four Seasons, într-un apartament nerușinat de luxos.

Cyntia Mulligan refuzase mereu, invocând același motiv: munca.

Într-o zi în care băuseră ceva în Dorchester, femeia adusese vorba de ziua ei de naștere de la sfârșitul săptămânii. Ibrahim Al Senoussi profilase de ocazie și o invitase din nou, alternând amenințările cu rugămințile.

Minune, frumoasa cover-girl cedase. Acceptase o cină tot la Annabel’s.

În timpul zilei, libianul îi trimisese un taior Chanel de 3.000 de lire sterline. Când iubești, nu te uiți la bani… Se dusese după ea în Chelsea, însă avusese o mică decepție: femeia nu purta taiorul, ci rochia de la prima întâlnire. În schimb, ciorapii negri îi accelerașeră pulsul, mai-mai să-și ia zborul.

Cina se derulase fără complicații până în momentul în care, cu inima bătându-i tare, Ibrahim Al Senoussi o anunțase:

— De ziua ta, am pregătit la mine acasă o sticlă de șampanie și un tort.

Se așteptase la un refuz, însă Cyntia zâmbise cu simplitate și spusese:

— E o idee bună.

Atunci când Bentley-ul lui Ibrahim Al Senoussi oprise în fața imobilului de pe Belgravia Mews 7, libianul era în pragul infarctului. Pășea ca pe ouă. Imediat după ce intraseră în apartament, Cyntia Mulligan ceruse un pahar cu apă. Alergase în bucătărie să i-l aducă. La întoarcere, văzuse că femeia aprinsese deja cele trei lumânări de pe masă.

Ibrahim se repezise la sticla de Cristal Roederer și îi scosese dopul.

Ciocniseră.

Golindu-și cupa, Ibrahim Al Senoussi se apropiase de femeie și-i murmurase la ureche:

— *Happy Birthday, darling*.

Buzele lor se întâlniseră, iar bărbatul o cuprinsese cu un braț robust de talie.

Apoi gesturile lui deveniseră brutale.

Ibrahim Al Senoussi își strivise gura de cea a femeii cu o violență care fusese cât pe-aci să-l lase fără dinți. Îi vârâse până în fundul gâtului limba aspră ca solzii de pește și neastâmpărată ca un atac de coree.

La început inertă, Cyntia reacționase până la urmă la sărutul lui, retrăgându-se până când limbile lor se atinseseră în aer, lucru care ei i se păruse mult mai excitant.

Libianul acceptase acest capriciu de copil, cuprins de o frenezie ce părea să-i confere tot atâtea brațe câte avea zeul indian Șiva. Mâinile lui parcurgeau cu nesaț trupul cuceririi sale, mângâindu-l, frământându-l, explorându-l ca un licean în rut.

Atunci când degetele lui dăduseră la o parte mătasea slipului de dantelă, scosese un grohăit de urs înfometat, trăgând de țesătură cu atâta violență, încât o sfâșiase.

Sprijinită de masa care ar fi trebuit să fie pusă pentru aniversarea zilei ei de naștere, Cyntia Mulligan, cu hainele în dezordine, părea să aprecieze această tornadă sexuală.

Încurajat de acceptarea ei mută, libianul își eliberase din pantaloni sexul extrem de lung, excitat.

Cu un gest elegant, dând dovadă de o educație aleasă, Cyntia îl apucase cu mâna.

Cu fața crispată, Ibrahim Al Senoussi nu se mai putu stăpâni. Fără să mai ajungă în cameră, libianul o răsturnase pe Cyntia Mulligan pe o canapea de velur negru. Îngenuncheat în fața ei pe mochetă, o pătrunsese dintr-o singură opintire, așa cum înfigi un cuțit în burta dușmanului.

— *Take care, darling, you're very big!*[1] îi atrăsese atenția Cyntia Mulligan cu o voce calmă, ridicându-și picioarele pe umerii noului ei amant.

Nici chiar dacă ar fi strigat „foc" nu l-ar mai fi putut opri. În ciuda rugăminții, Ibrahim Al Senoussi o bombarda cu atâta putere, de parcă ar fi vrut să-i disloce uterul.

Explodase la sfârșit ca un alergător la maraton care trece linia de sosire.

Cyntia Mulligan îi mângâiase ușor părul creț și observase cu blândețe:

— M-ai dorit foarte tare…

Ibrahim Al Senoussi o privise intens și îi mărturisise:

— De luni de zile te doresc!

Se înfipsese din nou în ea, dar Cyntia se dăduse ușor la o parte, jenată de mădularul care îi spinteca pântecul.

— Doar nu vrei să pleci! exclamase Ibrahim Al Senoussi, scos din minți.

Cyntia îi adresase un surâs zburdalnic și inocent.

— Mi-ai sfâșiat chiloții. Nu pot să mă duc acasă fără chiloți…

*

* *

În seara aceea, Ibrahim Al Senoussi descoperise că Cyntia

[1] Ai grijă, dragule, ești foarte mare!

Mulligan practica admirabil toate jocurile erotice, deși cu o anumită detașare. Nu știa dacă-i provocase orgasm, dar nici că-i păsa. În cultura arabă, plăcerea femeii nu este esențială…

Cu toate astea, în sinea lui se simțea vexat de faptul că noua sa amantă, timidă sau indiferentă, nu-i făcuse niciun compliment legat de lungimea excepțională a sexului său…

Cu care ea începuse să se împace perfect.

Legătura lor începuse *cu adevărat* în ziua aceea. Evident că Cyntia nu acceptase să împartă apartamentul cu el, dar se vedeau des ori călătoreau împreună în weekend.

Din acel moment, Ibrahim Al Senoussi începu să se scalde într-o mare de fericire.

Totuși, cu două zile înainte, își răsucise de șapte ori limba în gură înainte de a-i propune să-l însoțească la Cairo.

— La Cairo?

Cyntia Mulligan făcuse ochii mari. Atunci, bărbatul plusase și îi dezvăluise tinerei cover-girl unul dintre planurile secrete ale vieții sale.

— Trebuie să-ți încredințez o taină, îi mărturisise Ibrahim Al Senoussi. Sunt nepotul regelui Idris al Libiei, detronat în 1967 de Gaddafi.

Răspunsul Cyntiei fusese neutru.

— Așa! replicase ea, complet indiferentă la spasmele lumii arabe.

Libianul insistase.

— Există niște oameni care ar vrea să mă pună în fruntea Libiei noi, debarasată de Gaddafi, îi explicase el cu o oarecare emfază.

Dar femeia nu se arătase impresionată.

— Cine sunt oamenii ăștia? întrebase ea cu o curiozitate politicoasă.

— Deocamdată, nu pot să-ți spun.

— Și de ce trebuie să te duci la Cairo?

— Ca să mă întâlnesc acolo cu libienii care susțin noul guvern. Să discutăm despre viitor.

— Și cât timp o să lipsești?

— Douăsprezece zile…

— Mă găsești aici când te întorci, decisese Cyntia Mulligan. N-am chef să merg în Egipt…

Ibrahim Al Senoussi se dăduse de ceasul morții, gata să-i dea orice Cyntiei numai să meargă cu el. Evocase la nimereală piramidele, faraonii, temperatura ideală și farmecul acestei imense metropole.

În realitate, voia în primul rând să profite cu nesaț de corpul magnific al Cyntiei.

Fuseseră necesare două zile de telefoane fără număr și un ceas Bulgari pentru a o convinge pe Cyntia Mulligan să-l însoțească. Acum, sosise la el acasă cu o elegantă geantă de voiaj Vuitton. Poate că decizia ei avea o oarecare legătură cu vremea oribilă de la Londra.

— Nu te-ai îmbrăcat? îl întrebă ea cu o voce plată după ce terminase convorbirea telefonică.

Ibrahim stătea în picioare în fața ei, gol pușcă, precedat de o erecție care creștea cu viteza luminii.

— Ești foarte frumoasă! murmură el gâtuit.

Cyntia Mulligan își descrucișă picioarele cu un gest natural, lăsându-l să zărească marginea albă a chiloților. Desigur, fără nicio intenție.

Dar asta fu picătura care umplu paharul. Cu privirea fixă, Ibrahim Al Senoussi o apucă pe Cyntia de încheietura mâinii și o forță să se ridice. Aproape că se atingeau. Îi strecură mâna sub fusta Chanel și atinse cu ușurință pântecul femeii, apucând cu degetele nailonul chiloților.

— *One for the road!*[2] strigă el răgușit.

Cyntia Mulligan înțelese că în starea în care se afla era gata s-o violeze, așa că-i apucă docilă sexul tare.

Ibrahim Al Senoussi tocmai se pregătea să scape de triunghiul de nailon atunci când începu să sune interfonul. Un dezagreabil claxon de submarin care e pe cale să se scufunde.

Libianul mormăi furios și se îndreptă spre ușa de la intrare. Vocea politicoasă a portarului îl anunță:

[2] Una pentru drum!

— Un gentleman vă așteaptă să vă conducă la aeroport, sir. Zice că trebuie să plecați numaidecât, circulația e foarte aglomerată spre Heathrow. Vi-l dau să vorbiți cu el.

O voce deopotrivă calmă și fermă continuă:

— Ibrahim, trebuie să cobori în cinci minute, altfel pierdem avionul.

Libianul deschise gura să protesteze – era poate viitorul rege al Libiei –, dar în cele din urmă cedă.

Scott Ridley, agentul MI6[3] cu care „colabora”, îi inspira un fel de teamă plină de respect. Pus întotdeauna la patru ace, cu vocea plată și privirea rece, acesta era neted ca un cristal de stâncă.

— OK, cobor, promise el, de-abia am ieșit de sub duș.

*

* *

Era ora 17:00 și ultimii pasageri ai zborului 132 al companiei British Airways cu destinația Cairo tocmai se îmbarcau. Vechiul Boeing 777, unul dintre primele achiziționate de British Airways, era plin, cu excepția compartimentului de clasa întâi, unde Cyntia Mulligan și Ibrahim Al Senoussi stăteau singuri.

Ușile se închiseră, decolarea fiind prevăzută pentru ora 17:15.

După ce se instală, Cyntia Mulligan întrebă intrigată:

— Cine sunt indivizii care ne însoțesc? Cum de au reușit să ne treacă pe la Imigrări și prin vamă înaintea celorlalți?

— Sunt polițiști, se umflă în pene libianul. Sunt însărcinați cu protecția mea pentru că, odată cu evenimentele din Libia, am devenit un personaj important.

Nu putea să-i dezvăluie că Scott Ridley era un ofițer din cadrul MI6 și că el fusese acela care-i sugerase un nou viitor.

Avionul se desprinse de pasarelă și se îndreptă spre pistă. După câteva clipe, decolară.

— Următoarea escală va fi Cairo, unde vom ajunge la 22:55, anunță stewardesa. După decolare, va fi servită o

[3] Serviciul britanic de informații externe.

gustare.

Se făcuse aproape noapte.

Ibrahim Al Senoussi își întinse o pătură pe genunchi, luă mâna Cyntiei Mulligan și o puse pe pântecul lui, apoi îi șopti la ureche:

— Nu mi-e foame. Tu te ocupi de mine. Am rămas cu foamea mai veche.

Prin pantaloni, Cyntia îi strânse între degete sexul și zâmbi.

— Cât ești de nesătul!

Ideea de a face dragoste în avion nu-i displăcea deloc. Prima dată când avusese orgasm se întâmplase atunci când se mângâiase singură urmărind o scenă foarte erotică din filmul *Emmanuelle*. Asta se petrecea într-un avion.

Începu să maseze membrul amantului ei la adăpostul pledului, simțind cum se întărește tot mai mult. Cu ochii închiși și capul sprijinit de spătarul scaunului, Ibrahim Al Senoussi era în al nouălea cer. Nu redeschise ochii decât atunci când stewardesa vru să-i desfacă măsuța.

— Nu ne e foame! zise el.

Femeia nu insistă și se duse la locul ei după ce stinse luminile. Boeingul 777 atinsese altitudinea de croazieră și zbura lin la 10.000 de metri înălțime. În afară de uruitul motorului, tăcerea era deplină.

Dând la o parte mâna Cyntiei, Ibrahim Al Senoussi își deschise fermoarul, eliberându-și sexul care se întinse brusc ca un resort. După ce aruncă o ocheadă spre stewardesa care părea să moțăie, Cyntia trase pledul de pe picioarele bărbatului și se aplecă asupra sexului erect.

De-a dreptul excitată, începu să-și acompanieze felația cu o masturbare energică, în timp ce limba ei mângâia cu voluptate mădularul încordat. Ibrahim Al Senoussi nu mai respira decât cu întreruperi. Cunoștea deja măiestria Cyntiei în materie de felație, însă de fiecare dată era uimit.

Se propti în scaun, reținându-și un geamăt înăbușit. Cyntia îi venise de hac cu o artă demnă de elogii.

Alertată de zgomot, stewardesa deschise ochii chiar în momentul în care femeia își înălța capul. Zări în fugă sexul

lung și erect, ceea ce-i declanșă în pântec mai multe furnicături.

Copleșit, Ibrahim Al Senoussi îi sărută mâna Cyntiei și îi șopti:

— O să fie formidabil la Cairo.

*

* *

Furgoneta gri mergea pe bulevardul El Arouba care ocolea aeroportul din Cairo pe la sud, pătrunzând apoi pe ring road[4], o bandă ce înconjura întregul oraș.

Un gard de patru metri înălțime, întrerupt de miradoare, separa benzile de circulație de pe șoselele de centură, fiind dublat de un parapet prevăzut cu gherete de beton în care moțăiau soldați înarmați cu puști Kalașnikov. Egiptul nu era în stare de război, dar nici pacea nu domnea în această parte a lumii. În orice caz, era interzisă oprirea pe șoselele din jurul aeroportului. Furgoneta gri ajunse la capătul bulevardului El Arouba. Acesta se despărțea în două. Drumul din stânga ducea spre Airport Bridge, îndreptându-se apoi către centrul aflat la mai mulți kilometri distanță.

Cealaltă șosea continua de-a lungul gardului care împrejmuia aeroportul.

Mașina mai merse încă o sută de metri, după care încetini și se opri chiar în momentul în care un Boeing 737 trecea pe deasupra sa, pregătit să aterizeze. Capătul uneia dintre piste se găsea la cel mult trei sute de metri de gard, fiind cea mai folosită dintre toate.

Imediat după ce opri, șoferul sări din furgonetă și deschise capota ca și cum ar fi avut o pană. Urcă la loc în cabină și formă un număr la telefonul mobil.

Era ora 22:45, iar circulația aproape încetase pe această șosea. Nimeni nu-i dădea atenție furgonetei oprite. Cairo nu ducea lipsă de mașini în pană…

*

[4] Șosea de centură.

* *

O liniște mormântală domnea în interiorul furgonetei. Doi bărbați îmbrăcați în haine europene, cămașă și jeanși, erau așezați față în față, de o parte și de alta a unui fel de scară pliantă care ajungea la trapa din acoperiș.

Din când în când, se uitau la ceas. Minutele se scurgeau lent. La 22:50, unul dintre bărbați se aplecă spre cabină și îl întrebă în arabă pe șofer:

— Vezi ceva?

— Nu, îl asigură bărbatul care nu scăpa din ochi zona în care aterizau avioanele. Noaptea, erau ușor de reperat datorită luminilor puternice de aterizare.

Evident că nu era suficient pentru a le identifica, dar atunci când treceau la vreo treizeci de metri pe deasupra parapetului, se zărea pe flancul lor sigla companiei căreia îi aparțineau.

După sosirea furgonetei, aterizaseră trei avioane: două egiptene și unul saudit.

Se lăsă din nou tăcerea.

Abdul Gabal Al Afghani, cel mai în vârstă dintre ei, se uita mereu la ceas, cu un nod în stomac.

Era ora 23:55.

În cabină, șoferul supraveghea în același timp oglinda retrovizoare și cerul din stânga sa. Uneori, mașinile de poliție patrulau în jurul aeroportului. Dacă s-ar fi întâmplat ca vreuna să treacă pe acolo, nu ar fi ratat ocazia să se intereseze de vehiculul oprit într-un loc în care staționarea era interzisă.

Se mai scurseră zece minute într-o liniște de plumb. Șoferul se întoarse în spate și zise:

— Mai sunt cinci minute!

Trecură încă două minute. Cei trei bărbați se rugau la Dumnezeu din toate puterile.

Brusc, în cabină răsună un țipăt.

— *Insh 'Allah*, cred că ăsta e!

Se vedeau luminile unui avion care urma să treacă pe deasupra lor înainte de a ateriza.

Dintr-un salt, Abdul Gabal Al Afghani urcă scărița, deschise

trapa rabatabilă și se strecură pe capota furgonetei.

Zări și el luminile albe din cer care coborau în stânga lui. Se scurseră unul sau două minute înainte ca avionul să treacă pe deasupra lor. Agitat, al doilea ocupant al mașinii, Mohammed Al Waili, îi întinse un tub lung pe care Abdul Gabal Al Afghani îl așeză mai întâi pe capotă.

Apoi se aplecă și lipi dispozitivul de umărul drept, un SAM 16 Strella de fabricație rusească, adică o rachetă sol-aer cu ghidaj în infraroșu, platformă giroscopică, 1,8 kg de explozibil și o viteză de 400 m/secundă[5]. O armă redutabilă care, grație greutății sale – 10 kg putea fi mânuită de un singur om.

Abdul Gabal Al Afghani se întoarse spre stânga, stând în picioare pe capota furgonetei. Luminile de aterizare ale avionului erau foarte aproape. Conform orarului, trebuia să fie zborul 132 al companiei British Airways.

Chiar și în ralanti, mugetul celor două reactoare era asurzitor.

Nu mai avea la dispoziție decât câteva secunde.

Abdul Gabal Al Afghani apăsă pe butonul care conecta în cinci secunde sistemul la tensiune.

Cu respirația oprită, urmări aparatul cu ochii, rotindu-se după el pe măsură ce se apropia. Avionul masiv trecu prin stânga lui la o altitudine de aproximativ 100 de metri, iar Abdul Gabal Al Afghani mai avu timp să distingă pe avionul Boeing 777 culorile drapelului britanic.

Era într-adevăr ținta lui.

Continuă să se rotească pe loc, apoi rămase nemișcat. Acum, Boeingul se afla chiar deasupra lui, în coborâre, gata să atingă pista, fiind vizibile petele roșii de la țevile de eșapament ale reactoarelor.

În treizeci de secunde urma să atingă pista. Abdul Gabal Al Afghani declanșă sistemul de fixare asupra obiectivului.

După câteva secunde, un semnal sonor și o luminiță roșie intermitentă îi dădură de știre că sistemul de ghidare în infraroșu era fixat asupra obiectivului.

Nu-i mai rămânea decât să apese trăgaciul pentru a

[5] Aproximativ 14.400 km/oră.

propulsa racheta spre Boeingul 777, cu 400 m/secundă.

*
* *

Conectând dispozitivul automat, pilotul Boeingului 777, cu nasul vârât în aparatura de bord, se concentra asupra aterizării avionului. Brusc, auzi exclamația neliniștitoare a pilotului secund.

— *Oh, my God!*

Ridică privirea și zări pentru o fracțiune de secundă, în dreapta sa, un bărbat cățărat pe capota unui furgonete oprite de-a lungul gardului care proteja aeroportul. Îndreptase un tub lung spre avionul *său*.

Crezu că i se oprește inima în loc. Era groaza absolută descrisă în consemnele de securitate: atacul cu o rachetă sol-aer asupra unui avion civil la fel de vulnerabil ca un elefant în fața unui tanc.

Total neputincios, strânse mansa între degete și țipă în microfon:

— *Cairo Control, terrorist attack! Terrorist attack!* BE 132, BE 132.

Însă știa foarte bine că nu avea niciun rost.

*
* *

Cu respirația oprită, Abdul Gabal Al Afghani apăsă trăgaciul dispozitivului Strella 3. În fața lui, fuzelajul enorm al Boeingului 777 se afla la vreo patruzeci de metri altitudine. Urmă un zgomot înăbușit, iar recul îl proiectă în spate.

Racheta Strella 3 se îndrepta spre avion, sistemul de ghidaj infraroșu blocând-o pe direcția sursei căldurii reactoarelor. Explozibilul cântărind 1,8 kg era suficient pentru a arunca în aer unul dintre acestea.

Fără să aștepte să vadă rezultatul tirului, Abdul Gabal Al Afghani coborî în interiorul furgonetei, aruncă lansatorul pe podeaua mașinii și țipă:

— *Allahu Akbar!*[6]

Șoferul demară, făcând cale întoarsă pentru a reveni la Airport Bridge și pe bulevardul Ahmed Ismala, drumul care ducea spre Cairo.

CAPITOLUL II

Mercedesul se opri în fața unui șir de borne escamotabile din vârful rampei care începea pe cheiul Gamal Abdel Nasser, protejând intrarea hotelului Four Seasons.

Un paznic făcu să dispară bornele, iar Mercedesul ajunse la intrarea de deasupra Nilului. Coloanele maiestuoase aminteau de Egiptul faraonilor. Cartierul se numea „Garden City”. Cu toate acestea, nu exista nici cea mai mică urmă de verdeață…

Fațadele imobilelor care mărgineau Nilul erau negricioase, putrezite, deformate de nenumăratele aparate de aer condiționat. Cairo părea unul dintre cele mai hidoase orașe din lume. De la aeroport, Malko văzuse defilând prin fața lui șirurile de clădiri cu opt etaje care, având culoarea deșertului, se pierdeau în zare, iar acoperișurile lor erau înțesate de sute de antene parabolice.

Optsprezece milioane de locuitori la ultimul recensământ; un sfert din populația Egiptului! În afară de hotelurile construite pentru turiști pe cele două maluri ale Nilului, exista un conglomerat de imobile îmbătrânite înainte de vreme, prost întreținute, lipite unele de altele. O încâlceală de autostrăzi urbane reușea să-i confere ansamblului un caracter extrem de respingător. Ca să nu mai vorbim de circulația dementă care aglomera bulevardele pe kilometri întregi.

Malko fusese blocat timp de zece minute de un microbuz Volkswagen rămas în pană în mijlocul șoselei, plin cu femei îmbrăcate în tradiționalul *niqab*. În momentul în care Malko ieși din Mercedes, șoferul cu sprâncene enorme, mustață stufoasă și bărbie pătrată îl anunță respectuos:

[6] Dumnezeu e mare!

— Sir, vă aștept.

Îl luase în primire pe Malko în holul aeroportului, unde agita o pancartă cu numele lui. Îi spusese că-l cheamă Nasser și că fusese trimis de Ambasada Americană.

Malko pătrunse în holul maiestuos, cu pardoseală de marmură, al cărui centru era ocupat de un salon de ceai supraînălțat, în care se aflau numai bărbați. Un pianist improviza note melancolice, la fel ca într-un hotel din Europa de Est.

Înregistrarea avu loc într-un timp record, făcută de un funcționar zâmbitor, extrem de amabil în aceste vremuri dominate de penuria de turiști.

Cinci minute mai târziu, Malko se afla într-o cameră superbă care dădea spre apele maronii ale Nilului și unde, grație aerului condiționat, domnea o atmosferă glacială. După ce făcu un duș, coborî, se urcă în Mercedes, iar Nasser demară imediat.

— Mergem la Ambasada Americană, îl anunță Malko.

Aceasta se găsea la doi pași, după importanta Ambasadă a Marii Britanii care ocupa o sută de metri din fațada de pe malul Nilului. Doar era la mijloc prestigiul fostului colonizator! Mercedesul părăsi Nilul și se năpusti pe străzile înguste din Saadan City.

O dată în plus, Malko se trezea într-un univers nou, fără ca măcar să știe de ce.

Un oraș plat, tentacular, murdar, păduchios, care amintea puțin de Uniunea Sovietică.

Un telefon plin de căldură din partea șefului stației CIA din Viena îi ceruse, dacă nu vedea niciun inconvenient în asta, să se ducă la Cairo în contul Agenției.

Fără să precizeze motivul.

Lui Malko îi era greu să refuze. Iarna bătea la ușă, iar facturile cu întreținerea castelului din Liezen urmau să sosească. Sigur, CIA îl retribuia cu generozitate, însă Liezen era un hău fără fund, un butoi al Danaidelor…

Alexandra, logodnica sa dintotdeauna, îl refuzase politicos atunci când o invitase să-l însoțească în Egipt: începea

sezonul marilor serate din Austria Superioară, iar ea n-avea chef să le rateze. Singurul gest în favoarea lui Malko: pregătise o cină extrem de erotică și își demonstrase într-un mod uimitor talentele, purtând o bustieră și ciorapi gri fumée, ca și cum ar fi vrut să-i arate ce lasă în urmă... A doua zi, consimțise să-l însoțească la aeroportul Schwechat pentru un ultim flirt pe șosea. Evident că își luase precauția elementară de a nu purta chiloți.

După cinci sute de metri, Nasser opri într-o piațetă și se întoarse spre Malko arătându-i o stradă pe partea stângă.

— Nu putem merge mai departe cu mașina, Amerika El Latinya este baratată. Ambasada se află la o sută de metri. Sunați-mă după ce terminați. O să vă spun unde sunt.

Un polițist nervos apăruse deja la fața locului și-i făcea semn să circule.

Trebuie spus că poliția cairotă era irascibilă. După recentele incidente din Sinai, unde gărzile de frontieră israeliene omorâseră cinci polițiști egipteni, mulțimea care manifesta în liniște în piața Tahrir se îndreptase spre Ambasada Israelului care ocupa ultimele trei etaje ale unui imobil vechi de pe Shana-el-Tahrir, între piața Nadar și podul El Gamar de pe malul vestic al Nilului.

Entuziaști și comunicativi, sute de tineri luaseră cu asalt imobilul protejat totuși de armata egipteană. Pentru că restul clădirii era ocupat de locatari egipteni, n-au avut cum să-i dea foc, mulțumindu-se să forțeze porțile ambasadei. Pentru că nu-i puteau arunca pe fereastră pe diplomații israelieni, refugiați la etajele 21 și 22, rezervaseră această soartă arhivelor acestora.

Regrupați la ultimele două etaje, diplomații israelieni ceruseră ajutor, iar un elicopter al poliției aterizase pe acoperiș pentru a-l evacua pe ambasadorul Israelului.

Între timp, un manifestant smulsese drapelul israelian de pe fațadă, înlocuindu-l cu un stindard egiptean.

Contraatacul poliției fusese violent: patru morți și 900 de răniți...

Următoarea țintă a manifestanților ar fi putut fi Ambasada

SUA.

Nilul nu mai era deloc un fluviu lung și liniștit.

Strada Amerika El Latinya, care ducea la Ambasada Americană, era în întregime barată de grupuri de militanți islamiști instalați pe covoarele întinse pe șosea. În jurul lor, afișe colorate cereau eliberarea șeicului orb Omar Abdul Rahman, condamnat la închisoare pe viață în Statele Unite pentru participarea la primul atentat de la World Trade Center din 1995.

Mai multe flamuri suspendate deasupra străzii îl reprezentau pe șeic cu turbanul pe cap, purtând ochelari negri și o barbă stufoasă…

Permanența acestei manifestații tăcute spunea multe în Egipt despre Frăția Musulmană.

Malko ocoli câțiva manifestanți și ajunse la al doilea baraj din fața ambasadei, format din soldați egipteni înarmați și temători, grupați în spatele șicanelor și al sacilor de nisip.

După un dialog amănunțit, mai trecură zece minute lungi până la apariția unei funcționare americane a ambasadei, cu legitimația agățată de gât, care-l trecu de *no man's land* și-l conduse la clădirea roz unde se aflau serviciile diplomatice.

— *Mister* Tombstone vă așteaptă, îl anunță tânăra femeie a cărei siluetă arăta că abuzase de dulciurile locale.

*

* *

— Cafea turcească, americană, espresso?

Jerry Tombstone înșiră varietățile cu o voce molcomă, ușor rigidă, accentuând anumite silabe.

— Espresso, alese Malko.

Era prima dată când urma să bea o cafea decentă într-o ambasadă americană… Jerry Tombstone își deșiră silueta puternică și se îndreptă spre un aparat Nespresso instalat în fundul biroului destinat șefului stației CIA din Egipt.

Lat în spate, se deplasa ca un jucător de rugby: masiv, avansa cu un ușor balans ca de maimuță. Cu toate acestea, cămașa cu dungi roșii subțiri și cravata roșie indicau o

persoană destul de sofisticată.

Se întoarse cu cele două cești de cafea și fixă asupra lui Malko privirea pătrunzătoare a ochilor săi foarte albaștri.

— Ai călătorit bine?

— Excelent! îl asigură Malko, examinându-l pe americanul care semăna mai mult cu un profesor de la Harvard decât cu un agent operativ de la CIA.

Puteai să-l iei drept un student întârziat, în ciuda craniului lipsit de păr ul care fusese odinioară roșcat. Nasul lung și ascuțit evoca o minte cercetătoare, iar în priviri i se citea un fel de inteligență reptiliană, înceată, dar ascuțită. Îl lăsă pe Malko să guste din espresso, apoi îl întrebă lent, pe un ton puțin cam emfatic:

— Cred că știi de ce te afli la Cairo, nu?

— Nu, aștept să aflu.

Americanul clătină din cap aprobator.

— Excelent! N-a ciripit nimeni.

Râse sec, se ridică, se duse la birou și reveni cu un pachet de fotografii pe care i-l întinse lui Malko.

— Cred că misiunea ta în această frumoasă țară te va relaxa după tot ce ți s-a întâmplat în Ciudad Juarez[7], zise el. O să vezi, e ceva extrem de plăcut.

Nu se observa nici cea mai mică urmă de umor în ochii săi albaștri, însă Malko era neîncrezător. Jerry Tombstone scoase un oftat prelung.

— Sper că-ți place soarele! Pielea mea nu-l suportă și ies pe-afară cât mai rar posibil. De altfel, nu prea ai ce să faci în blestematul ăsta de oraș…

Malko se apucase deja să studieze fotografiile. Toate reprezentau un singur personaj: o blondă splendidă, cu părul lung, în diverse ipostaze: ieșind dintr-un mini-Austin roșu cu număr de înmatriculare britanic și expunându-și fără jenă picioarele interminabile. Apoi în toate ținutele posibile: rochie de seară, un taior aproape sobru, fustă mini, cizme. Ultimele instantanee fuseseră făcute în timpul unei defilări de costume

[7] SAS nr. 130, Ciudad Juarez, Editura Meteor Publishing (2012). (n. ed.)

de baie și dezvăluiau în toată splendoarea corpul magnific al acestei necunoscute. Într-o fotografie, Malko descoperi privirea amuzată a ochilor ei migdalați, însoțită de o expresie lacomă.

Zâmbind, puse pozele deoparte.

— Femeia asta este visul imposibil al bărbatului însurat, suspină el. Bănuiesc că nu se mai află la Londra, altfel aș fi acum acolo.

— *Right*, îl aprobă Jerry Tombstone. Stă la hotelul unde te-ai cazat, Four Seasons, apartamentul 2704.

— Mă așteaptă? îl ironiză Malko.

Jerry Tombstone schiță un zâmbet moderat.

— Nu chiar, dar sper să te poți apropia de ea. Cred că n-o să fie prea greu.

— Ce te face să spui asta?

— Cyntia Mulligan este o cover-girl destul de cunoscută la Londra. Locuiește într-o garsonieră elegantă din Chelsea și nu pare să aibă probleme cu banii. După cei de la „5”[8], care s-au ocupat de ea, se pare că e oarecum bisexuală. I se cunosc anumite cuceriri, dar nu chiar toate.

Malko îl întrerupse.

— Și ce te face să crezi că blonda asta e gata să-mi cadă în brațe, având în vedere profilul? Ar trebui mai curând să-i trimiți o femeie.

Jerry Tombstone râse sec.

— Dragul meu, n-avem așa ceva în Agenție. Legile noastre antidiscriminatorii ne interzic să „luăm în vizor” lesbienele și alte tipuri asimilate. Totuși, Ted Boteler, directorul Diviziei de Operațiuni, care te cunoaște bine, m-a asigurat că ești în stare să seduci orice femeie frumoasă.

Ochii albaștri ai americanului îl sfredeleau pe Malko cu o insistență nouă: șeful stației CIA nu glumea deloc.

— Uneori, lucrurile sunt mai complicate, obiectă Malko, dar sunt gata să-mi folosesc șarmul pentru o cauză dreaptă.

— Excelent! îl aprobă americanul.

— Apropo, dar ce face această fermecătoare creatură la

[8] MI5: Serviciul britanic de informații interne.

Cairo? întrebă Malko.

— A venit aici cu amantul ei, răspunse calm Jerry Tombstone.

Se ridică din nou și aduse de la birou un pachet de fotografii.

Care erau fără îndoială mai puțin fascinante: înfățișau un bărbat cu pielea foarte închisă, aproape neagră, bine îmbrăcat, cu părul tuns scurt și ondulat și o față à la Obama. Nu era chiar negru, dar cu siguranță nici alb.

— Iată-l pe amantul actual, comentă americanul, prințul Ibrahim Al Senoussi, om de afaceri din Londra, libian de origine. Fiind bogat, locuiește în cartierul Belgravia și e amorezat lulea de Cyntia Mulligan.

Malko ridică privirea.

— Asta o să ușureze în mod sigur lucrurile…

Jerry Tombstone îl mătură pe prințul Al Senoussi cu o mișcare dezinvoltă a mâinii acoperite de pistrui.

— Eu cred că majoritatea cuceririlor tale n-au fost deloc singure pe lume, i-o tăie americanul. În orice caz, nu e vorba de un joc. *You must deliver!*[9]

Toată relaxarea lui aparentă dispăruse.

— Bănuiesc că acțiunea mea de seducere nu reprezintă întreaga misiune, îl persiflă Malko.

Jerry Tombstone nici nu crâcni.

— *Right!* Seducția nu e decât prima parte a misiunii, și cea mai ușoară. Și cea mai agreabilă… Trebuie neapărat să aflăm anumite lucruri, iar asta nu se poate face decât câștigând încrederea Cyntiei Mulligan.

— Femeile nu vorbesc întotdeauna, obiectă Malko. Îl protejează pe bărbatul pe care-l iubesc.

— Nu sunt sigur că Cyntia Mulligan îl iubește pe Ibrahim Al Senoussi, afirmă sec Jerry Tombstone.

— Cu toate astea, a venit cu el la Cairo și cred că dorm în același pat.

Americanul zâmbi ironic.

— *El* este cel îndrăgostit, iar în ce-o privește pe ea, să

[9] Trebuie să reușiți.

zicem că se lasă îmblânzită.

— Atunci, dacă nu simte nimic față de el, de ce se află la Cairo?

Oftând din rărunchi, Jerry Tombstone își trecu mâna peste craniul golaș și recunoscu:

— Nu prea mă pricep la femei, dar știu că au adesea motivații complexe. După informațiile noastre, Ibrahim Al Senoussi a făcut eforturi mari s-o seducă pe Cyntia Mulligan. Dispune de o avere frumoasă sau poate că femeia a vrut să descopere piramidele ori să petreacă o vacanță agreabilă într-un palat.

— OK, conchise Malko impulsionat de o bruscă senzație de foame. Să presupunem că ai dreptate și că-mi cade în brațe, *what is the name of the game*[10]?

Jerry Tombstone se răsturnă în fotoliu și zise cu o voce molcomă, rostind apăsat fiecare silabă:

— Vrem să știm cine a încercat să-i asasineze pe cei doi acum opt zile. Într-o manieră foarte brutală, pe ei și pe alte șaizeci și șapte de persoane.

CAPITOLUL III

— Deci n-a fost un asasinat „țintit”, remarcă Malko cu un umor destul de negru…

— Nu știu ce să spun, continuă Jerry Tombstone. Dacă atentatul ar fi reușit, toți pasagerii zborului 132 al companiei British Airways ar fi pierit.

— Mai exact, ce anume s-a întâmplat?

— Acest avion care venea de la Londra se pregătea să aterizeze și zbura la o altitudine foarte joasă. În momentul în care aparatul a ajuns în perimetrul aeroportului, unul dintre piloți a zărit un bărbat care stătea în picioare pe capota unei furgonete și îndreptase spre avion ceva ce semăna cu o rachetă portabilă sol-aer.

— Și pe urmă?

[10] Care e numele jocului?

— Mort de frică, pilotul a văzut cum, după câteva secunde, proiectilul a trecut pe lângă aparat, ratându-și ținta, adică unul dintre reactoare. Apoi roțile Boeingului 777 au atins solul, iar el nu s-a mai ocupat de nimic altceva decât de semnalarea incidentului.

— A fost găsit atentatorul?

— Nu. Potrivit reconstituirii noastre, acesta a tras asupra avionului cu o SAM 16 Strella. În mod normal, senzorul infraroșu al rachetei ar fi trebuit s-o îndrepte spre unul dintre reactoare și să-l arunce în aer… Însă s-au petrecut două miracole.

— Care?

— Mai întâi, n-a funcționat sistemul de ghidare cu infraroșii, ratând ținta. Altfel, n-ar mai fi rămas nimic din Boeingul 777. Pe urmă, dispozitivul de autodistrugere al rachetei, care trebuia să intre în funcțiune după 14–18 secunde de la ratarea țintei, n-a mers nici el. A doua zi dimineața, agenții Mukhabaratului au găsit Strella pe tarmacul aeroportului. Intactă. Bineînțeles că omologii noștri egipteni ne-au comunicat imediat numărul seriei, știind că banca noastră de date e mai cuprinzătoare decât a lor. Și au avut dreptate. Am descoperit că racheta făcea parte dintr-un lot de 500 de proiectile livrate Libiei în 1998 de Rosoboronexport, agenția rusească oficială de vânzări de arme. Am mai aflat că libienii le ceruseră rușilor marca IGLA, mai modernă, însă fuseseră refuzați deoarece trebuia „soldat” un stoc de Strella care nu se mai fabrica. Nefuncționarea proiectilului a fost cauzată de faptul că nu a fost întreținut. Rușii consideră că, după zece ani, rachetele Strella nu mai sunt bune de nimic.

— Ați descoperit și *cum* a ajuns aici această rachetă sol-aer livrată Libiei lui Gaddafi acum treisprezece ani?

— Avem o ipoteză mai mult decât plauzibilă. Potrivit documentelor recuperate la Tripoli, știm că Strella era stocată într-o cazarmă a armatei libiene din orașul Al Beida, aflat la est de Benghazi. La două zile după „Revoluția de la 17 februarie”, o mulțime de insurgenți i-au alungat pe soldații lui Gaddafi și au golit depozitul de arme până la ultimul cartuș.

— Ce s-a întâmplat cu armele?

Americanul zâmbi ironic.

— Iată că am găsit una. Restul se află aiurea. Multe au fost furate de populația libiană, altele au plecat probabil spre sud, către Niger și Mali, pentru a dota katibele organizației AQMI[11]. Serviciile franceze ne-au semnalat prezența unor membri AQMI în regiunea Benghazi. Unele au plecat în Egipt. De altfel, armata egipteană a interceptat două camioane încărcate de arme, puști Kalașnikov, RPG 7 și muniție. De astea puțin ne pasă. În schimb, apare prima urmă a stocului de patruzeci de Strella stocate la Al Beida.

— N-au fost cumva transferate în Gaza?

Jerry Tombstone clătină din cap.

— *It's a distinct possibility*.[12] Dar nu neapărat pentru Hamas. Există acolo un grup salafist foarte activ, *Jund Ansar Allah*, cu totul radical. Nu vrea nici negocieri cu israelienii, nici cu vreo altă putere în afara lui Dumnezeu. Acum câtva timp, au proclamat Emiratul Independent Gaza împotriva voinței Hamasului, integrându-se în clanul Dogmush, o puternică familie din Gaza. Sunt finanțați de Qatar, Arabia Saudită și Yemen. Și mai ales au legături cu ramura clandestină a Fraților Musulmani egipteni, *Tanzim Al Assazi*. Aceasta e foarte apropiată de Abu Bokatalla, șeful unei katibe *takfiri* originare din Dama. Prin intermediul ascultărilor, știm că Abu Bokatalla este foarte legat de Qatar și participă activ la construirea unui emirat islamic în Libia. Prin urmare, e posibil ca unele dintre rachetele Strella furate din Al Beida să se găsească în Gaza. Totuși, asta nu-i neliniștește pe israelieni. Proiectilele nu sunt periculoase pentru aparatele de zbor moderne, înțesate de tot felul de dispozitive electronice.

Ascultând expunerea americanului, Malko rămase perplex.

— Vrei să spui că au încercat să-i ucidă pe Ibrahim Al Senoussi și pe amanta lui sacrificându-i deliberat pe ceilalți pasageri ai avionului? Dar mai există și alte metode de a lichida o persoană care deranjează.

---

[11] Brigăzi militare ale organizației Al-Qaida din Maghrebul Islamic.

[12] E o posibilitate.

Jerry Tombstone îi aruncă o privire compătimitoare.

— În 1990, serviciile secrete libiene au plasat o bombă – o valiză-capcană – într-un zbor al companiei UTA care făcea legătura între Libreville, N'Jamena și Paris. Bomba a explodat deasupra deșertului Ténéré, omorând evident toți pasagerii. Serviciile libiene aflaseră că un opozant notoriu al colonelului Gaddafi trebuia să se afle în acel avion. Din fericire pentru el, pierduse avionul, însă ceilalți pasageri au murit degeaba.

Un înger trecu, cu o brasardă neagră în jurul aripilor.

— Trebuie să fie ușor să ucizi pe cineva într-un oraș cum e Cairo. Doar dacă nu dispune de o pază eficientă.

— Așa este, recunoscu Jerry Tombstone, însă asasinarea comandată a unui libian la Cairo ar încurca Frăția Musulmană, care se prezintă la alegerile legislative de peste câteva săptămâni.

— Sunt discreți.

— Doborârea unui avion de linie nu prea înseamnă discreție...

— Acțiunea ar putea fi pusă în spinarea extremiștilor din *Jund Ansar Allah* din Gaza. I-au atacat deja pe israelieni lângă Eilat, începând de pe pământ egiptean. Chiar dacă aceștia sunt ajutați de membrii organizației *Tanzim Al Assazi*, ramura clandestină a Frăției Musulmane.

— Bine, conchise Malko, cu toate acestea, rămâne un mare semn de întrebare: de ce au încercat să-l asasineze pe Ibrahim Al Senoussi?

Jerry Tombstone clătină din cap cu satisfacția unui profesor căruia i-a fost pusă o întrebare inteligentă.

— *Asta*-i întrebarea! recunoscu el. Bineînțeles că omologul meu de la Viena nu a menționat operațiunea „Sunrise", nu-i așa?

— Nu, confirmă Malko.

Americanii aveau mania de a-și boteza operațiunile secrete cu nume poetice.

Jerry Tombstone emise un nechezat plin de reținere.

— Atunci, o să te pun la curent. Să ne întoarcem puțin în urmă. Din 2003, atunci când colonelul Gaddafi a renunțat să-

și mai procure arme nucleare la presiunea noastră amicală, am redevenit prieteni. Tot nebun era, dar era nebunul *nostru*.

— Presiunea amicală constase în a-l amenința pe Gaddafi cu izolarea Libiei în cazul în care se încăpățâna să obțină bomba atomică.

Jerry Tombstone continuă pe un ton profesoral:

— În plus, aveam aceiași dușmani: islamiștii și Al-Qaida. A început să ne ajute destul de mult... Iar noi i-am semnalat oamenii care îi erau potrivnici fumizându-i materiale de ascultare. Totul mergea bine în cea mai bună dintre lumi atunci când a izbucnit la Benghazi revolta de pe 17 februarie 2011. Nu eram neliniștiți din cale-afară, cunoscând raportul de forțe dintre armata lui Gaddafi și manifestanții prost înarmați și deloc antrenați. Numai că Franța a făcut exces de zel invocând drepturile omului și a antrenat și Marea Britanie într-o cruciadă anti-Gaddafi. Cunoști urmarea: Gaddafi știa să-i potolească pe opozanți, dar nu avea suficientă forță pentru a face față acțiunilor inițiate de NATO. Am înțeles foarte repede că printre opozanții lui Gaddafi singurii organizați erau islamiștii de toate felurile, ceilalți nefiind altceva decât niște „idioți utili”, cum ar fi zis Lenin. Agenția s-a pus serios pe treabă și a descoperit un secret neliniștitor: rolul jucat de Qatar. *Oficial*, acesta luase partea rebelilor, dându-le bani și armament. Am aflat însă că, în secret, emirul Qatarului, șeicul Hamad, decisese să pună mâna pe „revoluția libiană”.

— Dar Libia e departe de Qatar, remarcă Malko. Iar Qatarului nu-i trebuie petrol, are destul...

— Așa este, recunoscu Jerry Tombstone, dar există o legătură între cele două țări: familia Salabi, libieni care sunt contra lui Gaddafi. Mai precis, trei frați. Ali Salabi a fost aruncat în închisoare de Gaddafi în anii 1980. Eliberat, apoi exilat, s-a refugiat în Qatar unde a fost primit cu brațele deschise de un teolog al Fraților Musulmani, Youssef Al Qaradawi, care predică la televiziunea Al Jazeera că a susține o constituție laică în Libia echivalează cu un musulman care comite un delict de apostazie...

— Reconfortant... remarcă Malko.

— Mie-mi spui? continuă Jerry Tombstone. Ali Salabi l-a convins pe emirul Qatarului să-i ajute pe rebelii anti-Gaddafi începând chiar cu fratele lui, Ismail Salabi, care a fondat Katiba de la 17 februarie cu banii și armele livrate de Qatar. Pe urmă, toți islamiștii radicali din Libia s-au alăturat acestei mișcări. Abdulhakim Belhadj, un fost mujahedin din Afganistan și apropiat al lui Osama bin Laden, apoi Abdulhakim Al Hasadi, format de talibani, Abu Sofiane Qumu, mujahedin eliberat din Guantanamo în 2007, Abu Bukatalla, un *takfiri* care urăște Occidentul, toți aceștia au luptat în GILL, Grupul Islamic de Luptă Libian, activ în Libia până în 2009 și aliat din 1995 cu Al-Qaida.

— Nu pare deloc încurajator.

— Din cauza asta, Agenția a decis să reacționeze, explică șeful stației CIA, încercând să formeze o tabără care să nu fie islamistă sau antioccidentală. Problema e că libienii care ne iubesc nu reprezintă o forță militară. Atunci, ne-am gândit la leadership. Actualul șef al Consiliului Național de Tranziție nu e chiar cușer... Fostul ministru de justiție, care a cerut de două ori pedeapsa cu moartea în cazul infirmierelor bulgare reținute ca ostatice de Gaddafi, a creat dezordine în fruntea Libiei noi. Verii[13] sunt cei care ne-au sugerat numele lui Ibrahim Al Senoussi. Avantajul este că e nepotul regelui Idris, detronat de Gaddafi; rebelii au adoptat drapelul bunicului său, iar el este prooccidental.

— Ideal! remarcă Malko.

Jerry Tombstone se strâmbă.

— Nu chiar: la început, n-a fost de acord. A trebuit ca ofițerul de caz de la MI6 să facă un adevărat tur de forță ca să-l convingă. Ca să nu-l speriem, nu i-am spus că ne aflam în spatele manevrei. Pentru că nu e prost, înainte de a se decide, a vrut să verifice dacă putea dispune de susținerea Libiei. Iată de ce a venit la Cairo.

— Și ce rol joacă Cyntia Mulligan în tabloul acesta?

— Niciunul. Doar o tratație binemeritată.

— De aici nu-mi dau seama cine a încercat să-l asasineze,

[13] Serviciile britanice.

insistă Malko. Nu suspectezi Consiliul Național de Tranziție care s-ar fi putut simți ofensat de veleitățile de conducător ale lui Al Senoussi? Multe țări au recunoscut acest organism drept o materializare a Libiei noi și el este cel care guvernează oficial țara.

Americanul îi aruncă o privire compătimitoare.

— Pare să guverneze... Dar nu are o putere reală în interiorul țării. Unii dintre membrii lui s-au retras. În plus, „rezistența” libiană este extrem de divizată, conținând vreo patruzeci de katibe care se privesc între ele cu ostilitate.

— Totuși, și-au recăpătat țara...

— Cu ajutorul primit de la NATO, și nu trebuie să scapi din vedere faptul că Libia post-Gaddafi se zbate într-o situație extrem de confuză. Uită-te ce s-a întâmplat la Tripoli: orașul a fost smuls din mâinile oamenilor lui Gaddafi de mai multe katibe venite din Misrata, Zentan, Djebel Nafoussa și de membrii rezistenței locale. Prietenul nostru Abdulhakim Belhadj s-a proclamat guvernator al orașului. Însă CNT l-a prins uitându-se la Al Jazeera... Atunci când i-au cerut lui Belhadj că cedeze locul unui civil de la CNT, i-a trimis la plimbare. Ți-am zis cine era Belhadj?

— În mare, da.

— Chiar și pe un membru al organizației Amnesty Internațional l-a apucat scârba când i-a citit CV-ul. A fost emirul Gickului înainte de a pleca în Afganistan, unde l-a întâlnit pe Osama bin Laden. A fost apoi arestat în Malaysia, interogat de noi în Thailanda și, în cele din urmă, predat libienilor care l-au băgat la răcoare pentru șase ani. Știi cine l-a scos de acolo?

— Nu, mărturisi Malko.

— Actualul președinte al CNT, Mustafa Abdel Jalil... La vremea aceea, era ministru de justiție, de altfel o persoană foarte religioasă. A intervenit pentru eliberarea lui Belhadj, considerându-l un bun musulman...

— În concluzie, insistă Malko, CNT ar fi putut dori eliminarea lui Ibrahim Al Senoussi.

— Nu, declară sec americanul, nu au mijloacele necesare.

Pe scurt, dacă nu-i găsim pe cei care au vrut să ne lichideze „candidatul”, riscăm să ne trezim foarte repede cu un emirat islamic libian, antioccidental, o placă turnantă ideală între AQMI, Hamas, Tunisia și, desigur, Egiptul Fraților Musulmani. Iar primăvara arabă se va transforma într-o iarnă salafistă. Libia este deja o țară islamistă guvernată de o sharia[14] „îmblânzită”. Nu li se taie mâna hoților, doar degetul mic, însă femeile sunt cu totul și cu totul claustrate, alcoolul e interzis, nu se încheie decât căsătorii religioase, se fac zilnic cinci rugăciuni și toată lumea se declară mulțumită.

Epuizat probabil de această descriere apocaliptică, Jerry Tombstone își turnă un pahar de apă.

— Nu mi-ai spus totuși pe cine bănuiești că a încercat să-l asasineze pe Ibrahim Al Senoussi.

— *Well*, zise Jerry Tombstone, noi avem o mică bănuială, dar nicio dovadă.

— De ce „noi”?

— Ți-am spus că operațiunea „Sunrise” a fost inițiată de Veri. Bineînțeles că l-au pus sub ascultare pe Ibrahim Al Senoussi care a fost foarte reticent în ce privește plecarea la Cairo. El ar fi vrut ca tratativele să aibă loc la Londra. Asta până în momentul în care a fost contactat de un emisar libian, un anume Chokri Mazen, venit din partea lui Abu Bukatalla cu propunerea de a se întâlni la Cairo cu emisarii săi. De asemenea, i-a precizat că Abu Bukatalla e gata să-i susțină candidatura la rangul de rege constituțional.

— De el vorbeai mai devreme?

— Întocmai. Un *takfiri* în fruntea unei katibe formate din islamiști veritabili.

— E ciudat...

— Acest Chokri pretindea că islamiștii întreținuseră întotdeauna raporturi bune cu tribul lui Senoussi...

— Și Ibrahim Al Senoussi i-a ascultat sfatul?

— Imediat. A făcut rezervări la zborul spre Cairo împreună cu frumoasa Cyntia. Numai că, între timp, Verii au descoperit că Chokri Mazen a fost tot timpul ascuns la ambasada

[14] Legea islamică, bazată în principal pe sfântul Coran. (n. red.)

Qatarului din Londra. Iar pentru acest emirat, proiectul lui Ibrahim Al Senoussi nu se potrivește deloc cu agenda lui.

— Atunci, a fost vorba de un joc dublu cu Ibrahim Al Senoussi pentru a-l atrage la Cairo și a-i doborî avionul.

— Oficial, nu se poate nici măcar vorbi despre asta. Însă foarte puțini oameni cunoșteau zborul ales de candidatul nostru la tron. Cât despre Chokri Mazen, el era la curent.

Un înger cu aripile pictate în culorile Qatarului traversă biroul șefului stației CIA din Cairo.

— Vrei să spui că Ibrahim Al Senoussi a fost atras aici pentru a fi asasinat împreună cu pasagerii zborului 132... la ordinul Qatarului?

— Tu ai spus-o, zise Jerry Tombstone cu un zâmbet în colțul gurii.

— După tot ce mi-ai povestit, conchise Malko, acest Abu Bukatalla are relații în mediile extremiste islamiste din Cairo. Prin urmare, le-ar fi putut trimite o rachetă sol-aer.

— Orice e posibil, răspunse evaziv americanul.

— Cred că Agenția e în termeni buni cu Mukhabaratul egiptean, remarcă Malko. De ce să nu le cerem o mână de ajutor?

— Am făcut-o deja! exclamă americanul. Mukhabaratul este foarte bine informat, însă refuză să-i atace pe islamiști cu două luni înainte de alegeri. Cu toate astea, mă înțeleg bine cu generalul Mowaffi, înlocuitorul lui Omar Suleiman care a fost îndepărtat de la conducerea serviciului din cauza apropierii lui de Hosni Mubarak. El ți l-a pus la dispoziție pe Nasser, tipul care te-a întâmpinat la aeroport „pentru securitatea ta”, dar și pentru a ne spiona... Poți fi sigur că Nasser își scrie raportul în fiecare seară în casa de pe bulevardul Malika.

Ușile se închideau una câte una.

Evident, mai rămânea una singură.

— De ce să nu-l interogăm pe Ibrahim Al Senoussi? Poate că are vreo idee, propuse Malko.

Jerry Tombstone îl fulgeră cu privirea.

— O falsă idee bună, zise el brusc, cu o voce glacială. Din

două motive. Mai întâi, Ibrahim Al Senoussi nu știe că s-a încercat asasinarea lui. Nu a răsuflat nimic în presă, iar pasagerii zborului 132 nu și-au dat seama de nimic. Dacă-i spunem adevărul, riscăm să ia primul avion spre Londra împreună cu iubita lui. *End of the game*.[15] Și nu avem la îndemână nici un alt înlocuitor.

— OK, admise Malko. Acum îți înțeleg mai bine planul. Dar ce rost are s-o seduc pe Cyntia Mulligan? Singur ai spus că n-are niciun amestec.

— Se află în intimitatea lui Ibrahim Al Senoussi, replică Jerry Tombstone. Deci, prin forța lucrurilor, e la curent cu întâlnirile lui, îi cunoaște pe oamenii care intră în contact cu el, știe ce telefoane primește. Poate că vom putea afla în felul ăsta care sunt suspecții din prima linie.

— Admițând că îmi cade în brațe, reluă Malko, de ce ar juca acest rol?

Americanul își clătină craniul dolihocefal de pachiderm obosit.

— Cade în sarcina ta s-o convingi. Poate că o excită să se joace de-a spionii. Femeile sunt adesea romantice.

— Dar nu și obligatoriu idioate, adăugă Malko.

— Mai mult sau mai puțin, toate sunt așa, trânti americanul o maximă ultramachistă. Se uită la ceas.

— Bine, acum știi totul. E vremea să intrăm în cușca fiarelor.

În fața uimirii lui Malko, adăugă:

— Bem un pahar la Four Seasons. De când a sosit la Cairo, Ibrahim Al Senoussi se duce la barul de la etajul 3 în fiecare zi la ora șase și bea un Mojito. Însoțit de fermecătoarea lui logodnică.

— Nu te temi că o să te recunoască?

— Nu mă știe. Nu are contacte decât cu reprezentanții Verilor. Nu uita că el crede că lucrează pentru britanici… Doi bărbați atrag mai puțin atenția decât unul singur.

---

[15] Sfârșitul jocului.

CAPITOLUL IV

În ciuda panoramei magnifice a Nilului, barul de la etajul al treilea era pustiu. Un barman sosi în grabă și-i instală pe cei doi bărbați la o masă de unde se vedeau bulevardul Gamal Abdel Nasser și fluviul. La fel ca majoritatea hotelurilor din Cairo, Four Seasons era pe trei sferturi gol. „Primăvara arabă” fusese groparul turismului, iar unii comercianți specializați în plimbările cu cămila în jurul piramidelor fuseseră nevoiți să-și mănânce mijloacele de subzistență pentru a supraviețui…

— Două Mojitos, comandă Jerry Tombstone.

Ambianța semăna mai mult cu cea de la un priveghi decât dintr-un bar modern. În același timp cu băuturile sosiră și trei arabi din Golf, cenușii ca niște ciocli.

Malko se întoarse spre Jerry Tombstone.

— Ești sigur că vin?

Americanul schiță un zâmbet resemnat.

— În cel mai rău caz, ne alegem cu un Mojito excelent…

— Apropo, zise Malko, Nasser e la curent cu ceea ce fac eu la Cairo?

— Bineînțeles că nu. Le-am spus celor din Mukhabarat că te afli aici ca să te ocupi de grupurile islamiste mai agitate.

Începu să soarbă cu paiul din paharul cu Mojito, iar în clipa următoare Malko văzu cum privirea i se fixează asupra intrării în bar.

Întoarse și el capul. Șocul îl făcu să simtă un nod în stomac. Un cuplu intra în bar, iar atmosfera îi păru dintr-odată sufocantă. Femeia se ondula ca un manechin pe podium, cu bustul foarte drept, capul sus, părul despletit pe umeri și pantofi cu toc cui. În schimb, ținuta ei era extrem de modestă: o rochie de mătase gri care se termina deasupra genunchiului, nedecoltată, însă mulându-se pe corpul ei ca o mănușă…

Când trecu pe lângă masa lor, Malko observă că, în ciuda croielii modeste, mătasea se mula indiscret pe sfârcurile sânilor.

În spatele acestei creaturi de vis, cavalerul ei cu părul

ondulat, pielea foarte închisă la culoare și trăsături aspre trecea neobservat datorită cămășii albe și a pantalonilor negri.

Cuplul se instală la masa vecină; bărbatul se așează cu spatele la ei, iar însoțitoarea lui în fața lor. Cu un gest firesc și sigur, femeia își încrucișă picioarele dezgolindu-și coapsele.

Privind-o, ți se umezeau palmele…

Barmanul se apropie uitându-se cu obstinație la Nil, probabil pentru a evita să comită vreun atentat la pudoare.

După ce comandă, Ibrahim Al Senoussi luă mâna însoțitoarei sale și nu-i mai dădu drumul.

Probabil de frică să nu i-o fure cineva…

Și ei luaseră câte un Mojito. Vorbeau puțin, iar femeia părea preocupată de vasele fluviale, vedetele turistice care alunecau pe Nil împrăștiind lumini stridente și muzică arabă scuipată în jur prin difuzoare. Lui Malko îi venea greu să-și desprindă privirea de pe „ținta” sa. O femeie foarte frumoasă, ai cărei ochi ușor migdalați îi dădeau o înfățișare de felină.

Jerry Tombstone se aplecă spre el pe deasupra mesei.

— OK, zise el, te invit la cină, n-are rost să mai întârziem pe-aici. Am putea atrage atenția. Clientul nostru e îndrăgostit, dar nu neapărat idiot. Principalul e că l-ai văzut.

Malko nu comentă: nu se putea arunca asupra femeii în prezența libianului.

Se întoarseră la parter, unde Nasser, șoferul, discuta cu funcționarul de la recepție. Văzându-i, se despărți de acesta și urcă la volanul Mercedesului. După ce demară, îi adresă lui Jerry Tombstone câteva cuvinte în arabă.

Acesta se întoarse spre Malko.

— I-am cerut să se informeze despre cuplul care ocupă apartamentul 2704.

Funcționarul de la recepție îi spusese că bărbatul comandase o limuzină pentru a doua zi dimineața la ora șapte. Urma să plece la Marsa-Matrouh.

— Unde-i asta?

— Pe coastă, lângă El Alamein. La aproximativ 500 de kilometri de Cairo. E o stațiune balneară lipsită de interes.

— Părăsește hotelul?

— Nu, lipsește doar o zi.

— Se duce cu Cyntia Mulligan?

— După părerea mea, are o întâlnire legată de proiectul lui. N-o s-o ia cu el. Asta îți lasă terenul liber toată ziua. Hai să mergem la masă.

Se îndreptară spre piața Tahrir, golită de manifestanți, cotind apoi pe Kasa El Nile, o străduță la capătul căreia un puști avea de vânzare niște pești ținuți într-o cadă veche.

Câteva minute mai târziu, Mercedesul se opri pe o stradă aglomerată, în fața unei porți de lemn decorate cu incrustații de sidef. Pe firmă scria „Arabesque” în arabă și engleză. Se afla chiar vizavi de Saudi Airlines.

— O să mâncăm aici, anunță americanul.

Localul semăna cu un bar: un ecran mare era agățat de perete, iar muzica modernă îți spărgea timpanele. Înconjurară barul și se instalară într-o săliță din partea dreaptă. Clienții erau puțini. Câțiva bărbați sporovăiau în jurul unei mese rotunde și foarte înalte aflate sub televizor.

— Mâncarea nu e deloc rea, zise americanul: antreuri orientale și pește. Este unul dintre localurile la modă. Vrei o bere?

— Altceva n-au?

Malko nu era mare amator de bere.

— Nu.

— OK, bere să fie.

*

* *

Abu Bukatalla supraveghea oarecum crispat drumul învăluit de întuneric. Îmbrăcat într-un polo în dungi și pantaloni kaki, cu fața încadrată de o barbă stufoasă, nu atrăgea deloc atenția. Era totuși unul dintre cei mai periculoși oameni din Libia, un *takfiri* islamist radical, care conducea o katiba formată din o sută de fanatici. Deși îl ura pe Gaddafi, refuzase să iasă în față, pentru a nu lupta alături de necredincioșii din NATO.

Cu cinci kilometri înainte de Galoum, unde se afla postul de frontieră egipteano-libian, șoferul părăsi drumul asfaltat care venea dinspre Tobruk și o apucă pe o pistă în direcția sud, folosită numai de localnici. Mai aveau doi kilometri până la frontieră și se lăsase întunericul. În față, garda de corp ținea pe genunchi Kalașnikovul cu pat pliant, încărcătorul plin și un cartuș pe țeavă. Abu Bukatalla, unul dintre cei mai extremiști lideri islamici din Libia, nu avea numai prieteni...

Libianul scoase telefonul mobil și formă un număr. I se răspunse imediat. Conversația fu foarte scurtă. Liniștit, închise.

După cinci minute, două faruri semnalizară, luminând pista. Șoferul opri pe marginea drumului, iar Abu Bukatalla, urmat de garda de corp, coborî din vechiul Opel și se duse spre o mașină parcată în apropiere.

Șoferul acesteia ieși și el din vehicul și îl îmbrățișă pe Abu Bukatalla.

— *Allahu Akbar*, murmură el. La punctul de control se află un prieten...

Cei doi libieni urcară în spatele unui foarte vechi Mercedes cu plăcuțe de înmatriculare egiptene, evitând astfel orice fel de control. O mașină înmatriculată în Libia putea trece frontiera doar cu condiția să fie condusă de proprietarul ei, însă trebuia semnată o asigurare specială. Și, în primul rând, era necesară anunțarea chițibușarului serviciu de imigrări.

Câteva minute rulară în tăcere, apoi apărură luminile: postul de frontieră era minuscul. În principiu, trebuia să-i controleze numai pe cei care locuiau în zona de graniță. Spre deosebire de postul instalat pe drumul principal, pe unde treceau în general egiptenii care se duceau să cumpere benzină sau curmale din Libia. Șoferul opri în fața barierei vopsite în cele trei culori ale Egiptului, păzită de un polițist. Șoferul coborî geamul și-i adresă acestuia câteva cuvinte.

Polițistul egiptean îi zâmbi și, fără să mai inspecteze interiorul mașinii sau să-l pună să deschidă portbagajul, îi ordonă unui soldat să ridice bariera.

Polițistul Gamal Al Azzazi era membru al Confreriei Fraților

Musulmani egipteni care doreau intens înființarea unui emirat islamic în Libia. Nu cunoștea identitatea pasagerilor, dar știa că șoferul vechiului Mercedes făcea parte din aceeași celulă din Saloum ca și el, iar de la Cairo se primise ordin ca această mașină să fie lăsată să treacă.

Automobilul care-l transporta pe Abu Bukatalla traversă rapid cătunul Bir Jubni, continuându-și drumul pe o șosea paralelă cu autostrada Salloum-Marsa-Matrouh. După douăzeci de kilometri, coborând prin defileu, șoferul coti spre nord pentru a ajunge la drumul principal. Bineînțeles că această șosea era cunoscută armatei egiptene care ridica adesea baraje pentru a-i prinde pe contrabandiștii de arme. Or, aceștia nu erau neapărat Frați Musulmani… Exista deci un mic risc.

După cincizeci de kilometri de drum plin de pietriș și o oră și jumătate mai târziu, ajunseră la orășelul de coastă Marsa-Matrouh, unde nu mai existau puncte de control.

Le trebuiră încă două ore de mers până la Marsa-Matrouh. Abu Bukatalla nu se simțea în largul său în Egipt din cauza redutabilului Mukhabarat. Egiptenii o dăduseră la întors și luaseră partea noilor stăpâni ai Libiei, autorizând chiar avioanele Qatarului să aterizeze pe aeroportul militar egiptean din Saloum și să livreze armele destinate rebelilor care erau apoi trecute de cealaltă parte a frontierei.

Erau uitate de-acum compromisurile guvernului Mubarak care schimba adesea câteva valize de bani pe câțiva opozanți anti-Gaddafiști refugiați în Egipt.

Pe de altă parte, Mukhabaratul, mielul blând care suge la două oi, se aliase cu americanii.

Lui Abu Bukatalla îi trebuia un motiv serios pentru a se aventura de cealaltă parte a graniței. Planul inițial de eliminare a lui Ibrahim Al Senoussi eșuase și era obligat să pună la cale un plan B, care să aibă alte avantaje.

Șoferul opri vechiul Mercedes departe de centru, în fața unei case pătrate, și claxonă. Imediat, un tânăr deschise poarta de lemn, iar Abu Bukatalla intră într-o încăpere cu mai multe covoare pe jos și mâncare așezată în diferite vase.

Un bărbat deșirat, purtând o robă albă, sări de pe covor și se grăbi să-l îmbrățișeze pe noul venit. Foarte slab, avea o față emaciată, nasul mare și o privire sălbatică. Se așeză alături de Abu Bukatalla în jurul gustărilor și al bolurilor pline cu bucăți de miel și orez.

Înainte de a mânca, libianul îi aruncă o uitătură severă bărbatului cu nasul mare.

— Frate, întrebă el pe un ton plin de reproș, oare de ce Allah nu ți-a ghidat corect brațul? Ai comis oare păcate care l-au mâniat?

Abdul Gabal Al Afghani lăsă capul în jos și răspunse bâlbâindu-se că sufletul lui era curat ca lacrima, că nu fusese vina lui dacă blestemata aia de rachetă Strella fabricată de necredincioși nu funcționase.

Îi explică apoi că, din punctul lui de vedere, totul se derulase bine. Sigur că fusese surprins că nu auzise explodând Boeingul 777. Oricum, din păcate, era prea târziu pentru o nouă încercare. Pe de altă parte, era gata să reia totul dacă Abu Bukatalla îi cerea asta. Libianul îl asculta uimit. Nu era prima dată când o rachetă sol-aer nu funcționa. Avea încredere totală în Abdul Gabal Al Afghani, care făcea parte din *Muslim Brotherhood* și luptase împotriva americanilor în Afganistan, revenind apoi în Egipt unde asigura legătura cu *Jund Ansar Allah* din Gaza.

Lui îi livrase Abu Bukatalla treizeci de rachete Strella furate din Al Beida pentru a întări grupul extremist din Gaza. De aceea, Abdul Gabal Al Afghani nu a putut refuza rugămintea emisarului lui Abu Bukatalla de a trage o rachetă asupra avionului companiei British Airways. Evident, fără să-i comunice și motivul.

Doar că acest eșec îl obliga să-și modifice toate planurile. În mod normal, problema legată de Ibrahim Al Senoussi ar fi fost acum rezolvată.

Ordinul de eliminare venise din Qatar, iar Abu Bukatalla avea obligația să se supună fără să crâcnească.

Acum, trebuia să conceapă o strategie alternativă pentru a-l elimina pe omul necredincioșilor. Nu vedea decât o singură

soluție: să-l atragă în Libia, unde va fi mai ușor de lichidat.

Însuși Ibrahim Al Senoussi îi dăduse ideea cerându-i o întâlnire nu în Libia, ci în Egipt.

În realitate, Abu Bukatalla făcea parte dintre liderii islamiști pe care spera să-i poată convinge să treacă de partea lui. Libianul pusese la cale un plan cu două niveluri. Mai întâi, să-l atragă pe Al Senoussi în Libia pentru a se întâlni cu viitorii săi susținători, pe care nu-i identificase, urmând să-i elimine ulterior și pe aceștia.

În fine, venea la rând eliminarea lui Ibrahim Al Senoussi.

Era o variantă chiar mai eficientă decât cea concepută în Qatar.

Evident că exista și un risc în ce-l privea pe Abu Bukatalla în cazul în care accepta această întâlnire la Marsa-Matrouh. Al Senoussi ar fi putut avea în spate Mukhabaratul.

Hotărâse să-și asume acest risc. Înființarea unui emirat islamic în Libia merita efortul. Înviorat, Abu Bukatalla înmuie o bucată de galetă în bolul cu humus. I se făcuse foame.

Stând ca pe ghimpi, Abdul Gabal Al Afghani îl observa. Abu Bukatalla îi adresă un zâmbet liniștitor.

— Te cred, frate, n-ai greșit cu nimic.

Venindu-i inima la loc, egipteanul începu să guste din supa de linte. În sufletul lui, era măcinat de faptul că ratase avionul. În Afganistan nimerise ținte mai dificile.

Îl rugă în gând pe Allah să-i ofere ocazia revanșei.

*

* *

Televizorul urla la fel de tare, iar gustările tocmai fuseseră puse pe masă. Erau mai puțin bune decât cele din Liban. Restaurantul Arabesque se umpluse. Mulți bărbați stăteau la bar, sub lustrele inedite făcute din sticle goale, și beau bere la greu.

Malko îl observa pe Jerry Tombstone care devora literalmente mâncarea pentru a-și hrăni trupul masiv. Cu spatele spre ușă, se concentrase asupra mâncării ca o fiară care sfâșie o gazelă. Brusc, Malko zări un cuplu care tocmai

intrase și se îndrepta acum spre ei.

— Jerry, zise el încet. Fii atent!

Americanul hăpăi o ultimă kafta și ridică la timp privirea pentru a-i vedea pe Ibrahim Al Senoussi și pe sculpturala sa însoțitoare așezându-se nu departe de masa lor!

Femeia aruncă o privire circulară prin sală și-i descoperi pe Malko și pe Jerry Tombstone. Câteva fracțiuni de secundă, îl fixă pe Malko cu o expresie deopotrivă surprinsă și amuzată, apoi se cufundă în studierea meniului.

— *God is on our side*[16], exclamă americanul. Nu pot suspecta că au fost urmăriți.

— Cu ce scop? I-am văzut deja.

— Femeia te-a reținut, îl corectă Jerry Tombstone. Când o să-i vorbești la hotel, o să-și aducă aminte de tine.

Își terminară cina. Desertul era infect, așa că se mulțumiră cu o cafea turcească *„masbout”*. Mobilul lui Jerry Tombstone îl avertiză că primise un mesaj.

— Ia te uită! exclamă el, au atacat din nou ambasada israeliană. Mă tem să nu fim următorii pe listă… Egiptenii nu mai suportă politica proisraeliană a lui Mubarak. O să se termine prost.

Când se ridicară, „logodnica” lui Ibrahim Al Senoussi întoarse ușor capul în direcția lor. De data asta, privirea ei se fixă direct asupra lui Malko.

Acesta se uită la ea, iar privirile lor rămaseră înlănțuite preț de câteva secunde, apoi femeia lăsă capul în jos și se întoarse la cotletul de miel.

Afară, căldura devenise apăsătoare; câteva rafale de arme automate răsunară în depărtare. Jerry Tombstone oftă:

— Trebuie să trec pe la ambasadă, am o telegramă de trimis. În orice caz, e o seară fastă.

— De ce?

— Ai avut ceea ce în Statele Unite se numește *„eye contact”*. Privirea acestei blonde fermecătoare trădează faptul că nu-i ești deloc indiferent. Nu-ți mai rămâne altceva de făcut decât să-ți încerci norocul.

[16] Dumnezeu ține cu noi.

— Să ne rugăm ca Ibrahim să n-o ia cu el la mare.
— Mâine ar trebui să fie ziua ta.

CAPITOLUL V

Aflat la volanul Mercedesului, Nasser supraveghea intrarea hotelului Four Seasons. În seara din ajun, Jerry Tombstone îi ceruse să verifice dacă Ibrahim Al Senoussi pleca într-adevăr la Marsa-Matrouh. Amestecat printre taxiuri și microbuze de turism, trecea nebăgat în seamă. Căscă: era ora șapte și zece. Teoretic, Ibrahim Al Senoussi ar fi trebuit să plece de la hotel la șapte fix. Poate că se răzgândise. După zece minute, Nasser își îndreptă spatele: libianul își făcuse apariția.

Singur.

Se năpusti pe urmele unui Cherokee alb care demară imediat, îndreptându-se spre nord pe cheiul Nilului. Ca întotdeauna, circulația era infernală. Cotiră pe interminabilele artere care duceau la șoseaua de centură pentru a ajunge pe drumul spre El Alamein. În fine, mașina de teren din față pătrunse pe prima porțiune a autostrăzii spre El Alamein. Aici se circula mai bine, în ciuda numeroaselor camioane. Se vedeau peste tot benzinării, cafenele rutiere cu zeci de tiruri aliniate în parcări. Era una dintre principalele artere ale țării…

La Abar Al Bins, autostrada continua spre Alexandria. Mașina Cherokee se angajă pe marea arteră în direcția El Alamein, urmând linia de coastă.

În spatele ei, Nasser păstra distanța. Aparent, Ibrahim Al Senoussi se ducea la Marsa-Matrouh, o localitate aflată la 150 de kilometri.

Aruncă un ochi în oglinda retrovizoare și zări o Toyota verde pe care o observase deja la ieșirea din Cairo.

Prudent, parcă lângă o cafenea și o lăsă să treacă mai departe. Nu risca să-i piardă urma lui Al Senoussi: nu exista decât o singură șosea… Așteptă trei minute, apoi ieși din nou pe drum, ajungând din urmă cu ușurință automobilul Toyota. Era lipit de Cherokee.

Ibrahim Al Senoussi era urmărit. Oare de cine? în orice caz, nu de Mukhabarat, doar era el acolo. Rămase în spatele Toyotei, notându-i mai întâi numărul.

În mașină nu se afla decât o singură persoană, un tânăr bărbos, lucru de altfel obișnuit în Egipt. Nasser avea și el barbă. Mai trecu o oră până la Marsa-Matrouh. Călătoria dus-întors însuma aproape 1.200 de kilometri.

Iar salariul lui era unul de mizerie.

*
* *

Malko fu trezit de o senzație de foame: mâncarea de la Arabesque nu-i ajunsese. După un duș rapid, coborî să ia micul dejun.

Sala era aproape goală.

În afară de femeia din fața bufetului: Cyntia Mulligan, care înghesuia pe farfurie croissante și felii de pâine prăjită. Purta un șort mulat pe șoldurile rotunde și un tricou alb la fel de strâmt. Malko nu ezită. Luă o farfurie și se duse la bufet, făcând în așa fel încât să dea nas în nas cu frumoasa britanică.

Fură cât pe-aci să se ciocnească. Femeia ridică ochii și clipi de câteva ori. Malko trecu imediat la atac, întrebând-o zâmbind:

— Nu ați luat masa aseară la Arabesque?

— Ba da, confirmă femeia.

— Și eu, zise Malko, am fost acolo cu șeful meu. Erați cea mai frumoasă femeie din sală.

Fu rândul Cyntiei să zâmbească.

— N-a fost deloc greu, în jur nu erau decât bărbați.

Stăteau unul în fața celuilalt cu farfuriile în mână. Malko luă inițiativa.

— Sunteți singură?

— Da.

— Pot să vă invit la masa mea?

— Nu, mai bine la a mea, propuse Cyntia Mulligan, lucrurile mele sunt acolo.

După ce se așezară, urmară prezentările.

— Malko Linge. Sunt austriac și expert în petrol. Aștept să pot merge în Libia pentru a pune pe picioare rafinăriile. Între timp, tai frunză la câini prin Cairo. Din păcate, nu prea ai ce face aici. Dar dumneavoastră ce faceți la Cairo?

Cyntia Mulligan mușcă dintr-un croissant și răspunse:

— Sunt în vacanță, împreună cu un prieten. S-a dus astăzi până la Marsa-Matrouh.

— Cu ce se ocupă?

— Afaceri. E libian și se relansează în import-export.

— Rămâneți mai mult timp la Cairo?

— Nu știu.

Își continuară micul dejun schimbând câteva replici de conveniență. Malko o observa pe femeia care, din când în când, îi arunca priviri curioase. Era vizibil intrigată de persoana lui.

Părea în largul ei, amuzată chiar de prezența acestui bărbat care îi făcea curte pe față…

După ce terminară de mâncat, femeia se uită la ceas.

— Vă las acum. Trebuie să vizitez piramidele. Nu e bine să întârzii, altfel se face prea cald…

— Când vă întoarceți?

— Pe la două-trei. Pe urmă, mă duc la piscina de la etajul cinci.

Se ridică și adăugă:

— Poate ne vedem mai târziu.

În orice caz, nu părea că voia să-l evite. Malko nu-i propuse s-o însoțească. Ar fi fost poate prea mult…

Trebuia să aibă răbdare.

Făcu un calcul rapid. Având în vedere distanța, Ibrahim Al Senoussi urma să se întoarcă târziu în noapte… Asta îi oferea o șansă.

*

* *

Terasa hotelului Al Aouina dădea spre marea albastră și pustie. În acest anotimp, Marsa-Matrouh nu prea era

frecventată.

Stând la masă în fața unei cafele, lui Ibrahim Al Senoussi îi trosneau fălcile căscând. Se hotărâse să facă această călătorie obositoare după ce fusese contactat de un anume Nabil, trimisul lui Chakri Mazen, omul Londrei. Trebuia să se întâlnească cu cel care-l determinase să vină la Cairo, Abu Bukatalla, și să i se alăture.

Era 10:10 atunci când un bărbat tânăr și bărbos se opri în fața mesei sale, tot numai un zâmbet.

— Persoana pe care trebuie s-o vedeți vă așteaptă, îl anunță el.

— Unde?

— În apropiere.

În fața reticenței lui Ibrahim Al Senoussi, adăugă imediat:

— Trebuie să fim prudenți. Persoana respectivă nu se află aici în mod oficial.

Convins, Ibrahim Al Senoussi îl urmă până la o mică mașină albă din parcare. Lângă ea se aflau doi bărbați care scrutau împrejurimile. Călătoria dură vreo douăsprezece minute, după care ajunseră undeva în sudul orașului, la o casă pătrată și izolată, cu storurile trase la ferestre, în interior, de-abia vedeai pe unde călcai, însă Ibrahim Al Senoussi distinse un bărbat așezat pe un covor, având în fața lui platouri cu mâncare și sticle de apă gazoasă sau minerală. Omul se ridică vioi și se îndreptă spre el cu brațele desfăcute.

— *Allahu Akbar!* exclamă el cu o voce frumoasă de bariton, ai ajuns în sfârșit!

Îl îmbrățișă îndelung, apoi se dădu înapoi, dezvelindu-și dinții într-un zâmbet larg. Înfățișarea lui părea liniștitoare: avea o față rotundă, invadată de o barbă neagră, și purta o cămașă mov cu dungi subțiri. Un acoperământ pentru cap, un fel de *keffieh* maro a cărui extremitate îi atârna pe umărul drept, amintea de Islam.

Impresionat de această primire călduroasă, Ibrahim uită de cei 600 de kilometri parcurși. Imitându-și gazda, se așeză pe covorul acoperit de platouri cu antreuri și de sticle, iar cei doi bărbați atacară mâncarea.

Ceva mai târziu, sătul, Abu Bukatalla bău direct dintr-o sticlă de apă gazoasă, apoi rupse tăcerea.

— Cred că nu sunt eu singura persoană pe care vrei s-o întâlnești în Libia pentru a-i expune proiectele tale. Sunt gata să te ajut. Ce planuri ai?

Încrezător datorită primirii călduroase, Ibrahim Al Senoussi nu ezită să-și dezvăluie intențiile. Simțea că plutea pe un norișor roz. Cucerirea Libiei îi părea mai ușoară decât estimase.

— Trebuie să mă întâlnesc cu generalul Abdel Fattah Younès, explică el. Am vorbit la Londra cu un om din tribul lui care mi-a dat numărul de telefon al nepotului său preferat, Abdul Razik. Am încercat să-l sun și să-l rog să vină la Cairo, dar n-am reușit să dau de el.

Abu Bukatalla rămase impasibil. Generalul Younès, fost ministru al apărării pe vremea lui Gaddafi, era detestat de islamiști din cauza rolului pe care-l jucase în represiunea lor.

— Excelentă idee, frate, îl aprobă Abu Bukatalla. Generalul Younès joacă un rol foarte important și aparține puternicului trib Obeidi. Numai că mă tem că va fi aproape imposibil să te întâlnești cu el la Cairo. În primul rând, telefoanele merg foarte prost. Pe urmă, generalul Younès se află undeva la vest de Benghazi, fie la Brega, fie la Ras Lanouf. Sunt sigur că va fi fericit să te vadă la Benghazi, dar cu siguranță că n-o să vină la Cairo. E prea cunoscut.

Ibrahim Al Senoussi simți cum norișorul roz se destramă. Agenția britanică MI6 îi recomandase să nu riște și să nu se ducă deocamdată în Libia, deoarece anumiți membri CNT nu vedeau cu ochi buni ascensiunea lui.

— E periculos, obiectă el.

— Nu și dacă te afli sub protecția mea, afirmă Abu Bukatalla cu mâna pe inimă. Trebuie să treci clandestin frontiera și să te refugiezi la Benghazi într-un loc secret de unde îl vei putea contacta cu ușurință pe generalul Younès. În numele Profetului, eu sunt garantul siguranței tale. Nimeni n-o să știe că te afli acolo.

— Există egipteni care păstrează legătura cu CNT, obiectă

Ibrahim Al Senoussi. Nu trebuie să știe că sunt în Libia.

— Nu vor ști nimic, îl asigură Abu Bukatalla. Trecem granița clandestin, așa cum te-am adus și aici.

Dintr-odată, muezinul moscheii vecine începu să strige, chemând credincioșii la rugăciune: era douăsprezece și jumătate.

— Să ne rugăm, frate! îl sfătui Abu Bukatalla. Poate că vei auzi ce-ți transmite Allah cel Atotputernic și Milostiv.

Desfăcu un vechi covor de rugăciune și se ridică. Ibrahim Al Senoussi, care nu avea niciunul la îndemână, se mulțumi cu un colț din cel utilizat pe post de față de masă.

La rândul său, îngenunche cu fața spre Mecca. Trăind de când se știa în Occident, nu avea o prea mare simpatie pentru islamiști, însă știa că nu putea să-i ignore dacă voia să ajungă la putere, chiar și teoretic, în Libia. Primirea lui Abu Bukatalla îi încălzise inima.

*

* *

Nasser stătea ca pe ghimpi pe terasa de la El Aouina. Primul său gest fusese acela de a-l urma pe Ibrahim Al Senoussi atunci când indivizii aceia veniseră să-l caute. Se dusese după el până în parcare, reperându-i imediat pe cei doi bărbați care stăteau de pază lângă o Honda veche. Ibrahim se suise în ea, iar oamenii rămăseseră pe loc până când mașina demarase: era clar că trebuiau să se asigure că n-o urmărea nimeni.

Fusese obligat să se mulțumească doar cu atât. Nu era cazul să-și alerteze adversarii. Nu știa cu cine urma să se întâlnească Ibrahim Al Senoussi.

*

* *

Rugăciunea se terminase, iar cei doi bărbați își reluară locul în jurul covorului. Abu Bukatalla rupse tăcerea:

— Allah te-a inspirat, frate?

Ibrahim Al Senoussi nu ezită niciun moment.

— O să-ți urmez sfaturile, răspunse el. Însă trebuie să ținem totul în cel mai deplin secret.

Abu Bukatalla rămase impasibil.

— Asta e voia lui Allah! declară el de parcă ar fi avut fir direct cu Dumnezeu. O să-ți pregătesc călătoria și vei fi contactat de Frații noștri din Cairo. Pe unul îl cunoști deja, este fratele Nabil. Când voi finaliza organizarea trecerii tale în Libia, el îți va spune simplu să te duci la Marsa-Matrouh. Mă ocup eu de restul.

— O să lipsesc multă vreme? întrebă Ibrahim Al Senoussi.

— *Insh'Allah*, exclamă Abu Bukatalla. Câteva zile, dar pot interveni și situații neprevăzute. Comunicațiile sunt greu de realizat, iar câinii lui Gaddafi mișună încă peste tot. Ai încredere în mine.

— Am încredere în tine, confirmă Ibrahim Al Senoussi.

Nu îndrăznise să aducă vorba de logodnica lui și nu prea se vedea debarcând în tabăra islamiștilor cu această femeie care în ochii lor ar părea diabolică. Nu-i nimic, o să-l aștepte la Cairo.

Se uită la ceas.

— Ar trebui să plec, am de făcut un drum lung până la Cairo.

— Allah să te aibă în paza Sa, declară Abu Bukatalla. O să primești curând vești de la mine. *Insh'Allah*.

*
* *

Malko urmărea un cuplu neobișnuit care tocmai se instala pe marginea piscinei în aer liber de la etajul al cincilea al hotelului Four Seasons.

Bărbatul purta o barbă îngrijită, era îmbrăcat cu o *djellaba* bej, iar în picioare avea sandale. Ținea de mână o femeie învești mântată în negru din cap până-n picioare, al cărei chip era acoperit de un *niqab* cu o fantă îngustă pentru ochi. Cele două părți ale niqabului erau legate printr-o bandă de material mulată pe forma nasului. Apariția era ciudată într-un hotel modern pentru turiști. Însă cei doi păreau să se simtă în

largul lor.

O voce îl făcu pe Malko să tresară.

— Nu vă așteptați să mă vedeți?

Malko se întoarse: Cyntia Mulligan stătea în picioare în spatele lui. Purta ochelari negri și o rochie care se oprea deasupra genunchilor. Pantofii ușori cu toc erau nelipsiți.

Absolut splendidă.

Malko remarcă reflexele irizate de pe picioarele ei: neașteptate și de bun augur. O femeie *cu adevărat* cuminte nu-și pune ciorapi numai la înmormântări.

— Nu mă mai gândeam la dumneavoastră, pretinse el. Beți ceva?

— Cu plăcere, acceptă britanica.

Se așeză pe bancheta din fața lui, dezgolindu-și o bună parte din coapse.

Sfredelindu-l cu privirea, zise râzând:

— Vă întrebați probabil de ce mi-am pus ciorapi pe căldura asta... Din cauza țânțarilor, sunt o grămadă și îmi atacă fără milă picioarele.

— Eu nu mă gândeam la țânțari, o asigură Malko, dar cred că vă vin foarte bine...

— Mulțumesc. La Londra, îmi pun mereu ciorapi, și nu din cauza țânțarilor...

— Cum a fost la piramide? întrebă el.

— Foarte mult praf și o căldură infernală. Le-au arătat de atâtea ori la televizor și în ziare, încât ai impresia că le-ai văzut deja. În plus, am crezut că ghidul o să mă violeze. Îi ieșiseră ochii din cap. Când m-a ajutat să mă cațăr pe cămilă, mâna lui nu se mai dezlipea de fesele mele...

Malko râse din toată inima.

— Uitați-vă la femeia de colo, cea cu individul bărbos, spuse el. Aici, bărbații sunt obișnuiți numai cu așa ceva. Pentru ei, o femeie ca dumneavoastră e raiul pe pământ.

— Sunt nebuni, oftă englezoaica. Aș vrea un Mojito, se poate?

*

* *

Nasser urmărea de la distanță mașina Cherokee a lui Ibrahim Al Senoussi. Tocmai treceau de El Alamein. Toyota verde era și ea prezentă. O adevărată plasă de protecție. Spera ca șoferul să nu-și fi dat seama că făcea și el parte din acest grup. Asta dovedea că Ibrahim Al Senoussi era supravegheat.

Nasser știa însă că nu era vorba de Mukhabaratul egiptean. Prin urmare, trebuia să afle cine și de ce. Calculă în gând și ajunse la concluzia că urmau să ajungă la Cairo la căderea nopții, asta dacă nu i-ar fi încurcat circulația. Jerry Tombstone și șefii lui aveau să fie cu siguranță bucuroși să afle mai multe despre escapada lui Ibrahim Al Senoussi la Marsa-Matrouh.

*

* *

Englezoaica acceptase un al doilea Mojito. Telefonul ei mobil începu să sune. Conversația fu foarte scurtă, apoi femeia își aprinse o țigară. Văzând-o destinsă, Malko încercă marea cu degetul.

— Putem lua cina împreună?

Cyntia se scuză cu un zâmbet.

— Imposibil. Prietenul meu mi-a telefonat și mi-a spus că se întoarce în seara asta. Poate ne vedem altă dată.

— O să-mi facă plăcere, o asigură Malko fixând-o insistent cu privirea.

Cyntia mai surâse o dată înainte de a se ridica.

— Și mie. Pe curând.

Se depărtă cu mersul ei ondulat, iar Malko o urmări cu privirea. Era într-adevăr splendidă. În afară de CIA și de misiunea sa, femeia îi trezea interesul din toate punctele de vedere. În plus, nu părea chiar atât de sălbatică. Modul în care se mișca, zâmbea, se uita în ochii lui indica o femeie liberă.

Înainte de a intra în hotel, femeia se întoarse și îi făcu un mic semn cu mâna.

*

* *

Karim Akhdar de-abia dacă se uitase la însoțitoarea lui Ibrahim Al Senoussi. Mai întâi, era o necredincioasă, o creatură impură, aproape demonică, și se îmbrăca precum o târfă, iar în al doilea rând, el nu pentru asta se afla acolo.

Ținta sa era blondul necunoscut alături de care femeia băuse un pahar. Karim Akhdar făcea parte din *Tanzim Al Assazi*, ramura clandestină a frăției Musulmane. Șeful lui îi ceruse să-i supravegheze pe Ibrahim Al Senoussi și pe logodnica acestuia pentru a ști cu cine se întâlneau. Acum își îndeplinea sarcina. Viitoarea lui soție, care-l însoțea, nu era la curent și nici nu avea să afle vreodată toate aceste amănunte.

Bău o înghițitură de apă gazoasă și se hotărî să afle mai multe despre bărbatul blond care tocmai semna nota de plată.

Asta însemna că stătea în hotel.

Karim Akhdar se ridică în liniște și se duse la barul unde se găsea casa, ajungând în același timp cu chelnerul. Cu un gest firesc, luă nota de plată de pe tavă și aruncă un ochi pe ea. Erau înregistrate două informații: numele necunoscutului și numărul camerei sale: 2621.

Își încrucișă privirea cu cea a chelnerului care părea ușor mirat, dar se mulțumi să zâmbească. Nimeni nu se lua de „bărboși”. Peste câteva luni, exista riscul ca liderii Frăției Musulmane să conducă Egiptul, iar aceștia aveau memorie bună.

Satisfăcut, Karim Akhdar se întoarse la masa lui. Nu-i mai rămânea decât să transmită informația fără să știe cum avea ea să fie folosită.

CAPITOLUL VI

Un labrador bătrân și obosit își întrerupse leneș siesta, tras de lesă de soldatul care păzea postul de gardă de la intrarea

hotelului Sofitel, apoi, înainte de a se culca la loc, făcu un tur în jurul taxiului, amușinând fără convingere.

O apărare derizorie contra unei eventuale încărcături explozibile.

Soldatul însărcinat cu manevrarea bornelor de la intrarea în hotelul plantat în vârful insulei Manyyal El Rada, între cele două maluri ale Nilului, ezită câteva secunde, fascinat de părul blond din interiorul taxiului. La Cairo, turismul dispăruse aproape cu desăvârșire, iar puținii vizitatori care se mai aflau în oraș erau niște pensionari de vârsta a patra veniți să moară la poalele piramidelor.

Taxiul coborî pe panta care ducea la intrarea hotelului Sofitel, un bloc-turn destul de hidos ziua, luminat de neoane verzi odată cu lăsarea întunericului.

Singurul avantaj: se putea mânca afară, pe terasa care domina Nilul.

Ibrahim Al Senoussi așteptă ca un *groom* să deschidă portiera pentru a-și retrage mâna de pe coapsa Cyntiei Mulligan. Aceasta ieși din mașină, tăindu-i răsuflarea unui *bell-captain*. Rochia neagră nu era nimic altceva decât o centură lată, iar picioarele îi erau acoperite de ciorapi negri din cauza țânțarilor…

De-abia instalat pe terasa de la marginea fluviului, Ibrahim Al Senoussi, cunoscând gusturile Cyntiei, comandă două Mojito, apoi ridică paharul.

— Pentru vacanța noastră! Îți place Egiptul?

Femeia se strâmbă.

— Cam multă murdărie, dar măcar e cald, iar oamenii sunt amabili…

Libianul se întrebă cum s-o abordeze și să-i spună că o va lăsa câteva zile singură la Cairo. Involuntar, Cyntia aduse vorba despre asta.

— Cum a fost întâlnirea ta?

Puțin îi păsa, dar era politicoasă din fire; Ibrahim profită de ocazie.

— Foarte bine! se umflă el în pene. Cred că o să mă duc în Libia.

— Ah, bine, răspunse Cyntia, o să fie o schimbare față de Cairo. Am auzit că există câteva plaje frumoase…

Ibrahim Al Senoussi își băgă nasul în paharul de Mojito. Era limpede că nu-i împărtășea deloc părerea…

— Știi, făcu el, nu e prea grozav! Se mănâncă foarte prost și, în plus, țara se află încă în stare de război. Iar hotelurile…

Cyntia nu crâcni.

— Minunat, o să le trimit cărți poștale prietenelor mele. Toată lumea vorbește acum de Libia.

— Poșta nu funcționează, nici telefoanele, e foarte greu…

— Nu-i nimic, vizităm țara.

— Nu-i decât deșert, n-ai ce să vizitezi și mai e și periculos…

De data asta, femeia îi percepu reticența.

— Ce s-a întâmplat, întrebă ea, nu vrei să mă iei cu tine? Ai vreo altă femeie acolo?

Furios, libianul trebui să dea cărțile pe față.

— Nici vorbă! protestă el indignat, însă Libia este o țară foarte conservatoare. O să mă întâlnesc cu oameni evlavioși și n-o să poți veni cu mine, iar acolo nu există piramide…

— Nu-i nimic, mi se pare amuzant.

Ridicând ochii, femeia observă privirea îngrozită a lui Ibrahim Al Senoussi și înțelese că exista într-adevăr o problemă.

— Ah, oftă ea, nu-i nimic! Când vei pleca în țara asta de rahat, eu o să mă întorc la Londra. În momentul ăsta, există o mulțime de petreceri. Începe *fashion week*.

Libianului îi fugi pământul de sub picioare. O și vedea pe Cyntia în brațele puternice ale unui fotograf, și nu-și făcea niciun fel de iluzie în legătură cu sentimentele ei față de el.

— Nu, zise el, punându-și mâna peste cea a femeii, te iau în Libia, dar sper să nu fii dezamăgită.

*

* *

Malko mâncase în cameră: ideea de a se duce singur la restaurant îl deprima și nu voia deloc să se afișeze cu Jerry

Tombstone.

În plus, imaginea Cyntiei Mulligan i se învârtea în minte. Acum chiar că avea chef s-o seducă. Și nu doar pentru interesul Agenției. Cu privirea de pisică desfrânată și cu trupul său sculptural, era extrem de atrăgătoare.

Din nefericire, Ibrahim Al Senoussi se întorsese de la Marsa-Matrouh, iar asta n-avea să-i ușureze deloc misiunea.

*

* *

Un vapor cu turiști aluneca pe Nil de-a lungul terasei, răspândind în jur lumina violentă a neoanelor și muzica orientală care urla pentru cei trei pasageri. Cyntia zise dintr-odată:

— Hai să mergem!

Lui Ibrahim Al Senoussi îi ardea buza să primească o răsplată pentru promisiunea făcută, iar în seara aceea Cyntia i se părea mai atrăgătoare ca niciodată.

Exista o singură hibă: cum o să reacționeze Abu Bukatalla văzându-l sosind la Marsa-Matrouh împreună cu Cyntia? Chiar dacă ar fi fost ambalată ca un pachet, rămânea totuși o femeie diabolică în ochii unui musulman cinstit.

Or, Abu Bukatalla era *ceva mai mult* decât un musulman cinstit. În femeile de teapa Cyntiei azvârlea cu pietre...

Imediat după ce intrară în lift, Ibrahim Al Senoussi nu se putu abține să nu-i cuprindă sânii cu mâinile, ciupind-o apoi de sfârcuri atât de tare, încât femeia protestă.

— Hei, mai încet, nu sunt o casă de bani pe care trebuie s-o deschizi.

— Dar tu mi-ai spus, îi reproșă libianul, că sânii reprezintă pentru tine un punct sensibil.

— Așa e, dar nu atunci când încerci să mi-i smulgi!

Plin de ciudă, își lăsă mâinile mai jos și, până la etajul douăzeci și șapte, reuși să-i smulgă chiloții. Ar fi putut sparge nuci cu erecția pe care o avea.

*

* *

Azouz Gait mergea cu motocicleta pe strada Maketton, o arteră cu două benzi de circulație separate de o platformă ierboasă și mărginită de terenuri virane. Traversa cartierul excentric care, cu douăzeci de ani în urmă, nu fusese decât un deșert.

Toate clădirile erau noi, iar magazinele elegante îți făceau cu ochiul.

Din păcate, toate aceste construcții îți dădeau senzația că au o sută de ani, nicidecum douăzeci.

Motociclistul viră la dreapta pe strada Nr. 9 și acceleră, ocolind un ciclist care mergea în zigzag în fața lui cu un platou de prăjituri pe care-l ținea în echilibru pe cap. Strada Nr. 9 urca mult, terminându-se cu un promontoriu de unde putea fi admirat întregul oraș, aproape invizibil din cauza pâclei ridicate de căldură.

În acest cartier destul de recent nimeni nu se îngrijise să dea nume străzilor, așa că cele mai multe aveau numere.

Azouz Gait opri și își sprijini motocicleta de un palmier sfrijit din fața unei clădiri impresionante cu nouă etaje, din piatră de culoare ocru, cu ferestre acoperite de un filtru verde împotriva soarelui, ce dădeau impresia că erau blindate. Pe fațadă se vedea o siglă: două săbii încrucișate pe un fond verde, evocând vag drapelul saudit, dominau o inscripție în engleză și arabă:

„Headquarters of Muslim Brotherhood”.

Noul cartier general al Frăției Musulmane, inaugurat cu câteva luni în urmă.

Frăția Musulmană, alungată odinioară de la putere, avea încă trecere și se pregătea, prin intermediul alegerilor viitoare, să împartă puterea cu armata egipteană descotorosită de Mubarak. Sondajele indicau cel puțin 40% din voturi în favoarea lor.

Numai că, în spatele unui partid politic pacifist și aproape moderat, dincolo de această fațadă de respectabilitate, acționa o ramură a cărei existență era negată de Frăția Musulmană, *Al Tanzim Al Assazi*, însărcinată cu toate

operațiunile clandestine și având legături cu mișcările musulmane radicale din țările vecine, de la Hamasul din Gaza până la foștii CICL din Libia. Aceasta încă mai venera numele doctorului Ayman Al Zawahri, membru al Confreriei, un agitator egiptean devenit mai întâi mâna dreaptă a lui Osama bin Laden, apoi, după moartea acestuia, noul șef al organizației Al-Qaida…

Azouz Gait pătrunse în holul păzit de un bărbos jovial și corpolent, îmbrăcat cu o cămașă sport, care-l salută respectuos.

— Allah să te binecuvânteze, frate, îi ură el. Ceilalți așteaptă în biroul 206.

Azout Gait urcă scara de marmură, trecând prin fața portretelor ultimilor nouă conducători ai Frăției. O serie de bărboși austeri, purtând uneori pe cap un fes.

Plăcuța de pe ușa biroului 206 indica:

„Biroul de asistență socială islamică”.

Era acoperirea organizației *Al Tanzim Assazi*, care desfășura într-adevăr o activitate socială, recrutând astfel noi aderenți. Trei bărbați se așezaseră deja în jurul unei mese, iar lui Azouz Gait îi fu oferit imediat un ceai de mentă. Azouz Gait ocupa un rol important în cadrul organizației. El „trata” cu membrii Mukhabaratului care furnizau informații Frăției Musulmane. Erau polițiști care sperau că ajutorul pe care-l acordau islamiștilor va fi recompensat într-un viitor apropiat. În plus, Frăția Musulmană era generoasă și rotunjea soldele mizere ale polițiștilor care-și riscau pielea pentru membrii ei.

Cel care prezida ședința, cunoscut sub pseudonimul de „Habib”, îi adresă lui Azouz Gait un zâmbet larg și întrebă:

— Ai obținut informațiile, frate?

Azouz Gait dădu afirmativ din cap.

— Da, slavă lui Allah. Omul care ocupă camera 2621 de la hotelul Four Seasons se numește Malko Linge. Mukhabaratul îl cunoaște ca pe un agent american aflat în legătură cu șeful CIA din Cairo. A sosit în oraș acum cinci zile și nu se știe ce face aici.

— Bravo! conchise „Habib”. Ne-ai făcut un mare serviciu.

Asta însemna că nu mai aveau nevoie de el, iar Azouz Gait se făcu nevăzut. Cinci minute mai târziu, se urca din nou pe mica lui motocicletă și se îndrepta spre centru pentru a-și relua serviciul într-un restaurant de *shaorma*.

*
* *

De data aceasta, Malko nici măcar nu reușise să se apropie de Cyntia. Aceasta era la piscină, însă însoțită de „blestemul” ei cu pielea închisă la culoare. Instalați pe două șezlonguri din fața cabinelor, citeau și stăteau de vorbă.

Malko nu avea nicio veste de la Jerry Tombstone, care urma să-l contacteze numai dacă afla ceva nou.

Femeia se ridică și plonjă în piscină, urmărită de privirile tuturor. Era îmbrăcată cu un maiou negru atât de decoltat, încât arăta aproape indecent. Însă la Four Seasons aproape că te puteai crede în Europa.

*
* *

„Habib” intră în localul Costa Café de pe insula Zamalek, unul dintre cartierele cele mai scumpe din Cairo, aflat în mijlocul Nilului.

Situată pe colțul dintre străzile Mahashli și Tahar Hussein, această Costa Café – existau mai multe în Cairo – era unul dintre localurile snoabe din oraș, unde nu te așteptai să întâlnești picior de islamist din cauza femeilor îmbrăcate cu prea puțină modestie care-l frecventau.

„Habib” ocoli un negustor ghemuit lângă un zid, cu un morman de portocale în fața lui, ignoră afișul care lăuda virtuțile unei café glacé și ajunse la o masă ocupată de un bărbat singur.

Un tip bărbos de vreo treizeci de ani, îmbrăcat cu jeanși și cămașă, care semăna cu un student întârziat.

— Allah să te binecuvânteze, frate, spuse el cu căldură.

„Habib” îi întoarse respectuos salutul. Comeseanul lui, căruia nu-i cunoștea decât porecla, „Chaloubi”, era actualul

șef al organizației *Al Tanzim Al Assazi* din orașul Cairo. Un om pe care Muktiabaratul nu reușise încă să-l identifice. Ocupând postul de secretar într-un cabinet de avocatură, vorbea la perfecție engleza și ducea o viață liniștită împreună cu cei patru copii și cu soția care nu punea piciorul în afara casei.

Ascultă cu atenție povestea lui „Habib”, comparând-o cu ceea ce știa deja.

El era cel care conducea rețeaua de protecție plasată în jurul lui Ibrahim Al Senoussi la cererea lui Abu Bukatalla. *Tanzim Al Assazi* nu putea să-i refuze nimic islamistului libian care, de la începutul revoluției, furniza arme organizației și amicilor din Gaza.

Printre acestea se numărau și rachetele sol-aer, altădată de negăsit.

De asemenea, atunci când Abu Bukatalla îi ceruse organizației *Tanzim Al Assazi* să folosească una dintre rachetele livrate cu titlu gratuit pentru a doborî un avion al companiei British Airways, nimeni nu pusese întrebări.

De la sosirea lui Al Senoussi la Cairo, toate acțiunile și gesturile lui fuseseră supravegheate de oamenii din *Tanzim Al Assazi*, care transmiteau informațiile în Libia.

„Chaloubi” își termină înghețata, plăti și-i zise lui „Habib”:

— Te las, frate, informațiile tale sunt prețioase. Allah să te aibă în paza Lui.

Cei doi bărbați se despărțiră la ieșirea din Costa Café. „Chaloubi” plecă pe jos. Se temea de taxiuri și nu se urca decât în mijloacele de transport în comun. Șoferii de autobuz făceau rareori parte din Mukhabarat. Așteptă să ajungă la bulevardul Abu El Fes, care se întindea de-a lungul Nilului spre vest, apoi opri un taxi și-i dădu șoferului o adresă din Gizeh. În vreme ce mașina se târa pe podul 6 Octombrie, în realitate o autostradă urbană ce înconjura insula de la est spre vest, începu să se roage, cerând ajutorul divin pentru a lua decizia corectă. Curios, dar nu se mai simțea dominat de teamă. Cu toate acestea, Mukhabaratul ar fi smuls unghiile oricărui deținut pentru a afla numele lui. După ce ajunse în cartierul Al Sharabei, coborî pe jos cam un kilometru înainte

de destinația finală: un atelier de reșapare din fundul unei curți.

Ignorat de mecanicii preocupați de pneurile vechi, traversă atelierul și ajunse la un birou cu geamuri. La vederea bărbatului care se afla înăuntru avu o strângere de inimă. Trecură în încăperea vecină, iar patronul atelierului rulă cu grijă un covor, scoțând la iveală o mică trapă din podea, pe care o deschise.

O scară metalică ducea în subsolul luminat de tuburi de neon și înțesat de un incredibil talmeș-balmeș de vechituri.

Un bărbat aplecat deasupra unui banc de lucru își ridică privirea și se uită la cei doi.

Abdul Gabal Al Afghani era unul dintre membrii celulei din cartier, iar după călătoria în Afganistan părerea lui era respectată de toată lumea.

Cu ajutorul unui banc electronic, încerca să testeze o rachetă Strella demontată parțial. Îl îmbrățișă pe „Chaloubi”, un om pentru care avea un profund respect. Responsabilul organizației *Al Tanzim Al Assazi* îl întrebă:

— Ai mult de lucru?

— Da, răspunse Abdul Gabal Al Afghani. Toate astea pleacă în Gaza. Trebuie să le verific și să mă asigur că funcționează.

„Chaloubi” îl aprobă și spuse zâmbind:

— Trebuie să lași deoparte sarcina asta atât de utilă. Am o treabă pentru tine.

— Dacă asta e voia lui Dumnezeu, *Insh'Allah*, zise Abdul Gabal Al Afghani.

— O treabă periculoasă, precizează „Chaloubi”.

— O s-o fac, îl asigură Abdul Gabal Al Afghani.

Ardea de nerăbdare să-și răscumpere greșeala făcută cu ocazia atentatului asupra Boeingului 777 al companiei British Airways.

— Trebuie să eliminăm un dușman al lui Allah, spuse „Chaloubi” pe un ton solemn.

Cu mâna pe inimă, Abdul Gabal Al Afghani răspunse imediat:

— Un dușman al lui Allah este și dușmanul meu.

— Iată despre ce e vorba, continuă „Chaloubi”. Totul trebuie făcut cât mai repede.

Hotărâse că era imposibil să lase în preajma lui Ibrahim Al Senoussi un agent CIA care o mai cunoștea pe deasupra și pe amanta acestuia. Toate necredincioasele fiind niște târfe, probabil la fel era și iubita agentului. Necunoscând detaliile legate de prezența libianului la Cairo, „Chaloubi” știa că trebuia apărat de orice fel de „viciere”.

Decisese eliminarea acestui agent CIA fără să se consulte cu frații libieni, dar era sigur că aceștia ar fi fost de acord.

Nu-i mai rămânea decât să pună la cale capcana.

CAPITOLUL VII

Întins pe un șezlong de pe marginea piscinei de la etajul 5, Malko încerca să se documenteze din *Financial Times*, însă ziarul nu făcea altceva decât să prevadă pentru următoarele săptămâni tot felul de catastrofe economice… Misiunea primită începuse să-l apese din cauza inactivității aproape impuse. Sigur, Cyntia Mulligan era minunată, dar, deocamdată, de neatins, ca și cum s-ar fi aflat pe o altă planetă. *„Kriegspiel”*-ul lui Jerry Tombstone părea să fi început prost. Ca și cum toate femeile cădeau în brațele lui Malko imediat ce acesta le arunca o privire…

E adevărat că nu-i era chiar indiferent tinerei britanice, însă aceasta rămânea fidelă legăturii sale cu libianul.

Cyntia Mulligan și Ibrahim Al Senoussi își făcură apariția. Bărbatul purta un tricou și bermude, iar femeia era înfășurată într-o fâșie de pânză cu o fentă adâncă. Se instalară în „cabina” obișnuită. În trecere, Cyntia aruncă o privire în direcția lui Malko. Era un lucru bun pentru amorul său propriu, dar insuficient pentru planul lui.

Reveni la *Financial Times*.

În plus, soarele ardea de-a dreptul, iar Malko se simțea ca un homar aruncat într-o oală cu apă clocotită.

Dimineață, avusese o scurtă conversație cu Jerry

Tombstone, care-l asigurase cu vocea lui calmă că trebuia să aibă răbdare, că afacerea prezenta suficientă importanță pentru a insista, remarcând în trecere că nu era chiar un coșmar să stai tolănit la soare într-un palat, în timp ce el era obligat să parcurgă rapoarte nesfârșite într-un birou strâmt, hărțuit de mesajele primite de la Langley.

Ușa hotelului se deschise din nou. De data aceasta apăru cuplul pe care-l văzuse în ajun: femeia înfășurată tot în *niqab*, însoțită probabil de soțul ei, care o ținea de vârful degetelor, serios ca un papă. Comandară suc de fructe și rămaseră pe loc.

*
* *

Era aproape ora unu. Din când în când, Malko arunca un ochi în direcția „cabinei” unde stăteau întinși Cyntia și amantul ei, instalați la umbra copertinei de pânză.

Văzu cum Ibrahim Al Senoussi își caută mobilul și începe o conversație. Bineînțeles că nu putea auzi ce vorbea. În plus, ar fi trebuit să știe limba arabă…

Conversația fu scurtă. După ce puse telefonul deoparte, libianul îi spuse câteva cuvinte însoțitoarei sale cu un aer contrariat, apoi se ridică și îmbrăcă din nou tricoul. Trecu prin fața lui Malko și dispăru în hotel. Intrigat, austriacul așteptă zece minute, apoi, pentru că libianul nu se mai întorcea, se ridică la rândul lui și se duse până la „cabină”. Cyntia citea o revistă.

Ridică privirea și îi zâmbi.

— Nu vă deranjez? Prietenul dumneavoastră…

— A plecat, zise ea abrupt. O întâlnire urgentă. Mi-a spus că întârzie câteva ore.

Pulsul lui Malko crescu brusc.

— Și nu v-a luat cu el?

Cyntia Mulligan zâmbi.

— A, nu. Se duce la o moschee, undeva departe, în Gizeh. Mi-a spus că se numește Al Isti, sau cam așa ceva. Vreți să beți ceva?

Și ea părea să se plictisească…

Malko se afla în fața unei dileme. Să rămână cu „ținta” lui în maiou alb Dior, un trup ce părea să fi fost proiectat de Diavolul însuși, atât era de sexy… Sau să se intereseze de întâlnirea neașteptată a lui Ibrahim Al Senoussi. Datoria avu câștig de cauză.

— Și eu am o întâlnire, oftă el. Sper să vă găsesc aici la întoarcere.

Cyntia îl privi țintă și zise pe un ton lejer:

— Atunci, întoarceți-vă repede!

— Pe curând, zise el îndepărtându-se sub soarele arzător.

Nasser era la post în Mercedesul lui și veni cu mașina până în fața lui Malko. Era într-adevăr înfricoșător cu capul lui pătrat, cu sprâncenele enorme, cu mustața à la Saddam Hussein și cu maxilarul proeminent. Un buldog uman.

— Cunoști vreo moschee în cartierul Gizeh? întrebă Malko. Una care se numește Isti, sau ceva de genul ăsta?

Egipteanul nu ezită.

— Moscheea Al Istiqama din piața Gizeh, spuse el. E foarte cunoscută.

— De ce?

— E un fief al Frăției Musulmane.

— L-ai văzut trecând pe „clientul” nostru?

— Da, acum cinci minute. A luat un taxi.

Malko deschise portiera Mercedesului.

— OK, mergem la moschee. E departe?

— O jumătate de oră, *Insh'Allah*, dacă se circulă bine…

Malko nu știa dacă urmărirea avea să ducă la ceva, însă această întâlnire neașteptată îl intriga.

*

* *

Karim Akhdar își consultă falsul Rolex. Se scursese un sfert de oră de când bărbatul pe care trebuia să-l supravegheze ieșise din hotel și plecase pe urmele lui Ibrahim Al Senoussi. Formă un număr de telefon, rosti câteva cuvinte și strecură aparatul în buzunarul djellabalei. Se întoarse spre soția lui și o

anunță:

— Trebuie să ne întoarcem, e prea cald.

Ziua lui de lucru se terminase.

*

* *

— Iată moscheea, spuse Nasser înainte de a se angaja pe o rampă ce cobora spre o platformă pe care se aflau un fel de piață, o autogară cu autobuze verzui și, în fundal, o mică moschee lângă clădirea albă și masivă ocupată de Telecom și prevăzută cu o antenă uriașă.

Nasser opri în fața acesteia din urmă și se întoarse spre Malko.

— Vreți să mă duc să-l caut?

— Mă duc eu, răspunse Malko.

Reperă câțiva străini în mulțimea care se înghesuia la intrarea în moschee. Trecu neobservat. Clădirea avea o modestă fațadă vopsită în alb și albastru, cu colonade și o intrare pe latura care ducea la spitalul construit de Frăția Musulmană în spatele moscheii.

Un difuzor împroșca în jur un șir continuu de rugăciuni întrerupte de bubuitorul „Allahu Akbar”.

În fața moscheii se aflau negustorii din templu!

Sub o mare umbrelă albastră purtând în mod bizar sigla Nivea, un tânăr oferea teancuri de predici înregistrate pe CD-uri. Alături, un altul vindea șosete și lenjerie de corp. La un stand se puteau cumpăra cărți. Câțiva turiști făceau fotografii sub privirile suspicioase ale celor doi bărboși cu capul acoperit de tichii, una albă, cealaltă maro.

Nu prea semănau cu capetele unor adevărați democrați.

Ceva mai departe, vreo zece soldați egipteni cu berete roșii și veste antiglonț G.K. supravegheau moscheea. Membrii Frăției Musulmane erau de-acum preferații guvernului...

Malko stătea la îndoială, neștiind ce să facă. Nici urmă de Ibrahim Al Senoussi. Doi bărboși îl fixau din când în când cu privirea. Era clar că se temeau de necredincioși.

Cel cu tichia neagră și ochelari se apropie de el zâmbind,

cu mâna pe inimă.

— *Salam Aleikum*, spuse el, vă interesează activitățile noastre? Sunteți ziarist?

— Doar turist, îl informă Malko. Mă plimb.

— Dacă aparțineți de Oamenii Cărții[17], puteți vizita moscheea, îl asigură bărbosul.

Malko refuză politicos. Între timp, câțiva gură-cască arabi se adunaseră în jurul lor, sorbind cuvintele uriașului.

— Sunteți imamul moscheii? întrebă Malko.

Interlocutorul surâse cu modestie.

— Ah, nu, nu sunt suficient de învățat pentru asta! Sunt doar un susținător zelos al cauzei lui Allah.

Fluxul cuvintelor continua să răsune din difuzoare. Era ceva blajin și terifiant în același timp: o mașinărie neînduplecată în plină desfășurare. Convingerile acestor oameni păreau făcute din granit. Nu ratau nicio ocazie pentru a atrage prozeliți.

— Veniți să ne vizitați moscheea, repetă bărbosul.

În fața insistenței lui, Malko sfârși prin a ceda și urcă treptele, descălțându-se apoi în fața intrării, urmărit de același individ.

Interiorul moscheii era răcoros, cu un panou în partea stângă pe care erau afișate orele de rugăciune ale zilei. Câțiva bărbați cu spatele sprijinit de stâlpi se rugau sau meditau. Unul dormea de-a dreptul făcut ghem. Un biet amărât care găsise aici un refugiu împotriva căldurii. Uriașul bărbos susură la urechea lui Malko:

— Această moschee găzduiește mulți oameni datorită spitalului pe care-l avem alături. Facem mult bine. Vreți să vizitați spitalul?

Malko refuză politicos.

Nici urmă de Ibrahim Al Senoussi. Călătoria lui Malko părea să nu ducă la niciun rezultat. Ar fi trebuit să continue să-i facă curte Cyntiei Mulligan.

Nu se simți bine decât după ce se încălță și-și luă rămas-bun de la „ghidul” său.

Era încă multă lume în fața moscheii. Oamenii se

[17] Membru al unei regiuni monoteiste.

înghesuiau lângă magazinele în aer liber, fiind supravegheați de privirile bovine ale soldaților cu veste antiglonț care semănau cu Țestoasele Ninja.

Coborî și se îndreptă spre ei.

*

* *

Infiltrat în mulțime, Abdul Gabal Al Afghani supraveghea împrejurimile moscheii. Avea mâna dreaptă încleștată pe mânerul unui pumnal lung pe care-l scosese pentru orice eventualitate.

Sigur că și-ar fi putut urma ținta în interiorul moscheii, dar uciderea unui om în Casa Domnului ar fi fost un păcat grav.

Chiar dacă era vorba de un necredincios.

Abdul Gabal Al Afghani era însă un credincios fervent. Credința reprezenta singurul lucru de care se mai agăța în această viață mizeră, fiind obligat să muncească din greu pentru câteva sute de lire egiptene. Noroc că își lăsa nevasta gravidă în fiecare an.

Își croi drum către moschee. Străinul coborî treptele și se amestecă în mulțime. Abdul Gabal Al Afghani îl urmă, concentrat asupra țelului: îndeplinirea voinței lui Allah.

După câțiva metri, ajunse în urma „țintei” care se îndrepta spre clădirea Telecomului. Abdul Gabal Al Afghani mai parcurse doi-trei metri. Se apropie de omul pe care trebuia să-l ucidă. Lent, cu un gest firesc, scoase mâna din buzunarul djellabalei și lipi de șold un pumnal lung.

Mulțimea era atât de densă, încât nimeni nu putea observa nimic. Mai omorâse oameni în acest mod: era suficient să înfigă lama pe orizontală în rinichii victimei, cu toată forța, retrăgând-o apoi cu repeziciune.

În cel mai rău caz, putea lăsa arma în rană.

Se afla într-un cartier popular în care îi venea la îndemână să se piardă în mulțime. Reperase deja un mic negustor de *shaorma* pe marele bulevard care domina moscheea, unde avea de gând să se oprească până la calmarea spiritelor.

Se apropie, ținând lama pe orizontală, și își luă avânt.

Spatele victimei se afla la un metru de el.

Reflexul său fu mai puternic decât prudența, înainte de a lovi, strigă din toate puterile, *„Allahu Akbar”*.

*
* *

Malko se întoarse brusc, surprins de strigătul scos de o persoană de lângă el.

Se trezi față în față cu un tânăr bărbos, cu nasul coroiat și privirea halucinantă, care ținea în mână, ca pe o lance, un pumnal îndreptat spre pântecul lui.

Bărbatul se aruncă dintr-odată spre el, fandând ca un scrimer, și încercă să-l spintece.

CAPITOLUL VIII

Nasser nu-l scăpase din ochi pe Malko. Era un reflex de fost polițist care funcționase până când austriacul intrase în moschee. Știa că, odată aflat înăuntru, nu avea ce să i se întâmple. În lumea islamică există reguli pe care nimeni nu le încalcă, nici chiar în numele jihadului.

La ieșire, se apropie de Malko amestecându-se în mulțime. Ajuns la trei metri distanță de el, îl zări pe bărbatul care se grăbea să înainteze, împingându-i fără menajamente pe cei câțiva gură-cască din jur.

Brusc, omul îi trezi interesul lui Nasser. După treizeci de secunde, observă pumnalul lung pe care bărbatul îl ținea în mâna dreaptă lipită de djellaba. Nasser își împinse cu brutalitate vecinul și se apropie. Nu era înarmat, însă corpolența îi furniza un avantaj sigur asupra necunoscutului.

Văzu cum acesta se apropie și mai mult de Malko, ajungând la un metru de el.

Totul se petrecu simultan. În momentul în care Abdul Gabal Al Afghani întinse brațul pentru a-și lovi victima, urlând din toți rărunchii, *„Allahu Akbar”*, Nasser făcu un salt și îl cuprinse din spate cu brațele.

Cei doi bărbați se rostogoliră pe jos.

Ucigașul se lupta din răsputeri. Își pierdu o sanda, încercă să-l lovească pe Nasser, apoi se ridică cu pumnalul în mână.

Malko se afla la mai puțin de un metru de el. Își zise că încă mai putea să-l omoare. Dar, în momentul în care își lua avânt pentru a lovi, Nasser îi aplică o lovitură violentă peste braț, iar atacatorul scăpă arma din mână.

Unul dintre bărboșii masivi de mai devreme țipa ca o sirenă, cerând ajutorul soldaților din gardă...

Croindu-și drum cu coatele, ucigașul o luă la fugă în zigzag printre autobuzele din autogară. Nasser vru să-l urmărească, însă soldații îi ieșiră în cale și îl blocară, crezând că era autorul atentatului!

Șocat, Malko se uită la arma căzută pe pământ. Ar fi trebuit să se afle în burta lui. O voce îl făcu să tresară:

— Ești rănit, frate?

Bărbosul masiv cu tichia maro îl privea cu gravitate.

— Nu, răspunse Malko, dar nu înțeleg de ce a vrut bărbatul acela să mă lovească.

Bărbosul clătină din cap cu tristețe.

— E un credincios exaltat. Unii sunt de părere că necredincioșii nu trebuie să se apropie de moschee, că asta e un păcat. Bineînțeles că nu e adevărat. Trebuie iertați.

Soldații se apropiaseră și, după ce-i dădură drumul lui Nasser, formară un cerc în jurul lor. Uriașul bărbos îi îndepărtă cu o voce autoritară, iar aceștia își reluară posturile de pază – o pază inutilă. Îl luă pe Malko de braț.

— Veniți cu mine să beți un ceai ca să vă veniți în fire.

Strânsoarea lui era atât de puternică, încât Malko fu nevoit să-i dea ascultare. Urcară împreună scara și intrară într-un fel de sacristie, o cămăruță călduroasă și plină de praf, cu banchete de-a lungul peretelui și un mare platou de aramă așezat în fața acestora. Un băiat veni în întâmpinarea lor, iar bărbosul îi adresă câteva cuvinte răstite.

După cinci minute, băiatul se întoarse cu două pahare de ceai îndulcit.

Malko își înmuie buzele uscate în ceai și își potoli setea.

Mintea i-o luase razna.

Era înnebunit de furie.

Drăgălașa Cyntia îl trimisese la moarte vorbindu-i despre această întâlnire! Își reproșă imediat această suspiciune: ar fi trebuit ca ea să-i cunoască identitatea.

Lucru puțin probabil.

Cyntia nu avea de unde să știe că Malko se va năpusti pe urmele amantului ei.

Răspunsul era limpede: cineva care știa *cine* era Malko se bizuise pe reflexele lui. O mutare abilă. Care fusese cât pe-aci să reușească...

Puse deoparte paharul de ceai și se ridică.

— Vă mulțumesc pentru amabilitate, spuse el.

— Reveniți oricând doriți, zise bărbosul fără nici cea mai mică urmă de umor.

Afară, mulțimea se dispersase, soldații stăteau la umbră, iar pumnalul care ar fi trebuit să-l ucidă pe Malko dispăruse. Austriacul se îndreptă spre Mercedesul lui Nasser. Mașina era goală.

Se uită în jurul lui: șoferul dispăruse. Cheia se afla în contact, însă Malko nu se simțea capabil să conducă prin Cairo. În plus, exista probabilitatea să se rătăcească.

Scoase telefonul mobil și-l sună pe șofer.

*

* *

Nasser se postase în fața vitrinei unui magazin de pantofi aflat vizavi de micul restaurant care servea *shaorma* de pui și oaie. Un singur bărbat stătea la tejghea: cel care încercase să-l omoare pe Malko.

Tenacitatea de polițist îl ajutase să-l găsească. Aproape din întâmplare. Eliberat de soldați, pornise în direcția în care dispăruse atacatorul lui Malko. La capătul autogării, o scară ducea până la marele bulevard Sharia El Aram.

Nasser se trezi în mijlocul unei forfote, fără să știe exact care era pasul următor.

Probabil că bărbatul pe care-l urmărea ajunsese de-acum

departe. Se decise totuși să se ducă până la stația de autobuz aflată la o sută de metri mai departe. Islamiștii foloseau des mijloacele de transport în comun.

Trecând pe trotuar, îl zărise ca prin minune pe bărbatul așezat la tejgheaua restaurantului. Se pregătea să înfulece o *shaorma!*

Era cel care încercase să-l spintece pe Malko.

Se postase imediat pe trotuarul opus, ascuns de mulțime și hotărât să-l urmărească pe necunoscut.

În acel moment, telefonul mobil începu să sune.

Recunoscând vocea lui Malko, spuse imediat:

— L-am găsit pe omul care a încercat să vă omoare. Îl urmăresc. Întoarceți-vă la hotel cu un taxi.

*
* *

Ibrahim Al Senoussi era la al patrulea pahar de ceai și începuse să tropăie de nerăbdare. Omul care-l sunase în timp ce se afla împreună cu Cyntia la Four Seasons era un anume Nabil. Acesta îi facilitase întâlnirea cu Abu Bukatalla. Atunci când vorbea la telefon, era întotdeauna succint, fixând pur și simplu un loc de întâlnire.

De data aceasta, adăugase că era urgent, cerându-i lui Ibrahim Al Senoussi să vină la moscheea Al Istiqama din piața Gizeh.

Convins că era vorba de pregătirea călătoriei sale în Libia, Ibrahim Al Senoussi nu mai stătuse pe gânduri.

Nabil se afla acolo. Îl condusese imediat spre bulevardul Sharia Al Aram, de unde luaseră un taxi până la gara Ramses. Acolo, se instalaseră într-o cafenea mică, iar Nabil îi explicase în sfârșit că aștepta pe cineva care sosea de la Marsa-Matrouh.

Numai că așteptarea se prelungise. Nabil dăduse mai multe telefoane, după care declarase dezamăgit:

— Încă nu a sosit.

Ibrahim Al Senoussi răbdase în tăcere, întrebându-se când avea oare să se întoarcă la hotel.

*

* *

Malko privea dezorientat străzile prăfoase care defilau prin fața lui și mulțimea compactă de pe trotuare.

Se știa ce făcea el la Cairo și se hotărâse eliminarea lui. Calmul olimpian al lui Jerry Tombstone avea să fie zdruncinat.

Taxiul opri în fața hotelului Four Seasons, iar Malko revăzu în minte privirea halucinantă a necunoscutului care încercase să-l înjunghie. Strigătul acestuia îi răsuna încă în urechi.

Măcar crima purta o semnătură…

Răcoarea din holul climatizat îi făcu bine. Se îndreptă mașinal spre lifturi, apoi, în loc să apese butonul etajului său, puse degetul pe cifra cinci.

Nu știa dacă Ibrahim Al Senoussi se întorsese și nici dacă Cyntia Mulligan se mai afla încă la piscină, dar, în cel mai rău caz, avea să bea o vodcă, revenindu-și astfel după emoțiile trăite. În jurul piscinei nu era nimeni. „Cabina” lui Ibrahim Al Senoussi nu părea închisă. Se vedeau câteva lucruri pe măsuța joasă dintre cele două șezlonguri.

Malko ajunse la „cabină” și întrebă:

— Cyntia?

— Cine e? se auzi vocea ei din interior.

Malko dădu la o parte draperia care ascundea mica încăpere dinăuntru.

Se trezi nas în nas cu tânăra britanică. Se aplecase să-și culeagă de pe jos ochelarii de soare, lăsându-și sânii la vedere.

Se ridică. Privirea ei se încrucișă cu cea a lui Malko. Bărbatul avu senzația unui șoc electric și fu zguduit de un impuls magic și irezistibil. Umbra morții plutea încă deasupra lui. Fusese cât pe-aci să moară, lucru care-i producea întotdeauna o descărcare de adrenalină în sânge și dorința furioasă de a trăi.

Indecisă, Cyntia îl fixa cu privirea.

Fără să rostească un cuvânt, Malko se aruncă asupra ei, cuprinzându-i sânii între mâini ca pe niște fructe. Îmbrăcată

doar cu cele două piese ale costumului de baie Dior, emana senzualitate prin toți porii. O fracțiune de secundă mai târziu, lipită de peretele de lemn, Cyntia simți limba lui Malko forțându-i gura și pătrunzându-i printre dinți.

Bărbatul îi eliberă sânii și, făcându-și loc prin chilot, îi masă cu degetele sexul umed și moale.

O erecție de adolescent îi înfierbântă pântecul. Nu mai gândea deloc, alungându-l din minte pe amantul femeii care ar fi putut apărea în orice moment. Lupta dură câteva secunde. Cyntia părea anesteziată de această tornadă sexuală. Dintr-odată, Malko simți cum limba ei se încolăcește în jurul limbii sale! Prin urmare, nu mai era vorba de un viol.

Cyntia îl cuprinse cu brațele de gât, iar bazinul ei se lipi strâns de al lui.

Lui Malko atât îi trebui.

Nerăbdător, își scoase pantalonii de alpaca și slipul care-i acoperea membrul gata să explodeze.

Cyntia nu rămase mai prejos. Își trase de-a lungul picioarelor chilotul costumului de baie, scoțând la iveală un smoc de păr blond aranjat în formă de inimă. Malko își vârî degetele în sexul ei, dar femeia îl respinse ușor și îl trase spre un fel de cușetă. Apăsându-i umerii, îl forță pe Malko să se întindă pe spate. Niciunul nu scosese un cuvânt. Era vorba doar de sex în stare pură.

Îl încălecă, strivindu-i sexul de al ei.

Apoi începu să se miște încet înainte și înapoi, masturbându-l cu propriul sex. Malko se aștepta ca ea să se ridice și să se lase pătrunsă, însă părea că Cyntiei nici nu-i trecea prin cap așa ceva. Era atât de excitat, încât plăcerea se împletea cu durerea.

Liniștită, Cyntia îi desfăcu nasturii cămășii și îi mângâie cu abilitate pieptul, întârziind asupra mameloanelor.

Malko se grăbi să-i descheie sutienul. Aplecată asupra lui, Cyntia continua să-i maseze sexul. Brusc, deschise gura pentru prima oară:

— Apucă-mi fesele cu mâinile!

Îi dădu ascultare, iar femeia începu să se balanseze și mai

tare. Cu sexul strivit de al ei, Malko simțea cum urcă plăcerea. Îi strânse fesele și mai tare, iar Cyntia spuse cu o voce tulbure și blândă:

— Îmi place să mă ții așa…

Malko încercă s-o ridice și să se înfigă în pântecul ei, însă era prea grea…

Ejaculă dintr-odată, fără să se mai poată reține, inundându-și propriul abdomen.

Privirea Cyntiei se schimbase. Era mai întunecată, mai intensă. Se ridică ușor, continuând să-l încalece, și își aduse sexul la nivelul feței lui Malko, strivindu-i-l de gură.

— Te ocupi și de mine? întrebă ea blând.

Bine așezată peste el, cu bustul drept, fremătă atunci când limba lui Malko începu s-o exploreze. Se mișca încet, scoțând mici țipete pentru a-l încuraja. Era extrem de receptivă la mângâierile lui.

Cu ochii închiși, Cyntia își cuprinsese sânii cu mâinile, jucându-se cu ei, atingându-le sfârcurile.

Atunci când Malko îi atinse anusul, fremătă, dar nu protestă deloc.

Puțin câte puțin, Malko se prinse în acest joc neașteptat. Continuă s-o mângâie cu mai multă ardoare, simțind-o cum tresare de fiecare dată când limba lui atingea o zonă sensibilă. Treptat, atitudinea femeii se schimbă, lăsându-se purtată pe aripile plăcerii.

Brusc, bazinul ei fu scuturat de o tresărire scurtă, își strivi sexul de gura lui Malko, apoi se lăsă să alunece în față.

Malko își recăpătase erecția, însă ea părea să nu bage de seamă. Își înălță capul: ochii îi sclipiră poznaș.

— Nu mă gândeam că știi să-ți folosești limba atât de bine, spuse ea.

Era limpede că asta prefera atunci când venea vorba de erotism.

Puțin frustrat, Malko vru s-o ridice și să se înfigă în ea, însă femeia îl respinse cu blândețe.

— Trebuie să pleci. Se poate întoarce.

Vocea rațiunii. Malko își îmbrăcă pantalonii, iar Cyntia își

puse maioul.

Atunci când dădu la o parte perdeaua, femeia se pregătea să-și refacă machiajul. Se întrerupse și îl întrebă:

— Mai rămâi în Cairo?

— Da, așa cred, răspunse Malko.

Cyntia zâmbi.

— Cu atât mai bine, prietenul meu trebuie să plece în Libia, mă gândeam să-l însoțesc, dar ar fi păcat să nu mă bucur de talentele tale. La ce cameră stai?

— 2621.

— Te sun când o să fiu liberă.

Draperia căzu la loc. Malko se îndreptă spre hotel. Era încă uimit de ceea ce i se întâmplase.

În orice caz, deținea o informație prețioasă: Ibrahim Al Senoussi urma să plece în Libia.

Planul lui Jerry Tombstone părea să funcționeze de o manieră puțin diferită de cea prevăzută…

După ce intră în cameră, îl sună pe șeful stației CIA, care rămase perplex atunci când auzi că avea o mulțime de lucruri să-i spună.

— Vin să te iau la cină, îi propuse americanul. Mergem la unul dintre puținele restaurante egiptene bune din oraș.

Imediat după ce închise, mobilul lui Malko începu să sune. Era Nasser.

— M-am întors, spuse acesta. L-am urmărit pe omul care a vrut să vă omoare și acum știu unde locuiește.

CAPITOLUL IX

Malko simți cum i se accelerează bătăile inimii. O veste nesperată. Fără îndoială, Nasser era priceput în meseria lui.

— Unde e acum? întrebă el.

— S-a dus la atelierul de rașapare din cartierul Al Sharabei. L-am așteptat mai bine de două ore. Atelierul a închis, muncitorii au plecat, dar nu și acest om. Cred că se ascunde acolo.

— Ești sigur că nu te-a reperat nimeni?

— Sigur.

Era greu să faci o anchetă fără să atragi atenția asupra ta. Totuși, dacă reușeau să-l interogheze pe acest individ, ar fi putut afla cine i-a dat ordin să-l ucidă pe Malko.

— O să vorbesc cu domnul Tombstone, spuse austriacul. Între timp, nu divulga nimănui această informație.

Nasser se jură că va fi mut ca mormântul, însă Malko era neliniștit: prin forța împrejurărilor, fidelitatea șoferului față de Mukhabarat avea întâietate.

Lucrurile se precipitau în toate sensurile. Se întrebă dacă Ibrahim Al Senoussi revenise între timp de la misterioasa lui întâlnire. Nu îndrăzni să sune la apartamentul cuplului ca să verifice. Oricum, trebuia să ia masa împreună cu Jerry Tombstone. Avea o mulțime de lucruri să-i spună.

*

* *

Ibrahim Al Senoussi era prost dispus. I se lungiseră urechile așteptând în gara Ramses mai mult de două ore. Nabil îi mărturisise că persoana pe care urma s-o întâlnească își schimbase planurile. Spera ca următoarea întrevedere pentru stabilirea plecării sale să decurgă mai bine.

Libianul o găsise pe Cyntia cufundată într-o baie cu spumă, aparent bine dispusă. Nici măcar nu fusese uimită de dispariția lui provizorie.

— Mergem să cinăm la Cairo Tower, îi propuse el. Se pare că de la ultimul etaj avem o panoramă magnifică.

Cyntia se strâmbă.

— O panoramă magnifică asupra acestui oraș de rahat, asta chiar că m-ar mira.

Libianul nu-i răspunse. Acum îl frământa o altă problemă: oare era cazul să-l anunțe pe reprezentantul MI6 din Cairo în legătură cu plecarea lui în Libia?

Încercând să se destindă, se servi din minibar cu un scotch.

Cyntia îl ajută fără să vrea, ieșind cu întârziere din dressing-room, machiată ca Regina din Saba și purtând una

dintre rochiile de mătase pe care le iubea, mulată ca o mănușă pe trupul ei.

— Să mergem, darling! îi spuse ea cu o bună dispoziție evidentă.

Dracul nu era chiar așa de negru.

*
* *

Instalați pe terasa restaurantului din hotelul Sofitel, pe malul Nilului, Jerry Tombstone și Malko erau aproape singurii clienți.

Cu ochii săi albaștri îngustați din cauza concentrării, americanul asculta evenimentele trăite de Malko în acea după-amiază. Scoase o exclamație scurtă atunci când auzi despre tentativa de asasinat.

— *My God!* spuse el, ai avut mare noroc. E ciudat. Evident că moscheea Al Istiqama este o bază a Frăției Musulmane. Totuși, în momentul ăsta, nu-i văd organizând un atentat împotriva ta…

— Nimeni nu avea cum să știe că urma să plec în urmărirea lui Ibrahim Al Senoussi, remarcă Malko. Nici măcar Cyntia. Poate că e vorba de o lovitură pusă la cale de niște indivizi care nu vor ca eu să mă interesez de Ibrahim Al Senoussi. Probabil aceiași care au încercat să doboare avionul cu ajutorul rachetei Strella. A fost o capcană care ar fi putut să nu funcționeze dacă eu nu m-aș fi dus acolo. Dar, în acest caz, n-aș fi știut nimic. Cred că Senoussi se află tot timpul sub supravegherea acestor asasini și că ei sunt cei care au încercat să mă omoare. Și o vor lua de la început…

Li se aduseră aperitivele, iar Jerry Tombstone se aruncă asupra lor cu lăcomie. După ce se ghiftui cu humus, ridică privirea din farfurie.

— Deci nu știi unde a fost Senoussi?

— Deloc, mărturisi Malko. Și nici cu cine s-a întâlnit la Marsa-Matrouh. Pur și simplu „se” știe faptul că fac parte din Agenție.

— Asta-i tot?

— Nu, răspunse Malko cu o voce plată, relațiile mele cu Cyntia au evoluat.

Frumoșii ochi albaștri ai americanului sclipiră aproape lubric.

— Te-ai culcat cu ea?

— Se poate spune și așa...

— Nu-ți cer detalii, zise Jerry Tombstone cu o expresie lacomă pe chip, care-i trăda adevăratele intenții.

Malko ciuguli la rândul lui o frunză de viță.

— A fost un concurs de împrejurări, spuse el. Se poate vorbi pur și simplu de un impuls sexual. Un moment de abandon. Ea se plictisește și nici nu cred că e îndrăgostită de el.

— E doar o târfă! exclamă cu brutalitate americanul.

Malko zâmbi.

— Ești cam nedrept. Motivațiile femeilor sunt adesea complexe.

— *Anyway, well done*![18] îl aprobă Jerry Tombstone. Ai început să-ți duci la îndeplinire misiunea.

Oftă.

— Ai noroc că ai reușit să seduci o femeie splendidă cum e Cyntia Mulligan. Mie nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva.

— Grație „târfei”, continuă Malko, am obținut totuși o informație interesantă. Ibrahim Al Senoussi se pregătește să plece în Libia. Vrea s-o ia cu el.

— Asta da veste! fu de acord Jerry Tombstone, înviorându-se brusc. Așa se explică tentativa de asasinat. Nu se dorește ca tu să te afli pe urmele lui. Ce face în Libia? Când pleacă?

— Nu mi-a spus și probabil că nici nu știe.

Se lăsă din nou tăcerea, tulburată de urletele emise de difuzoarele unui vapor cu turiști.

După ce curăță de pe platou și ultimele fărâme de mâncare, Jerry Tombstone se întoarse spre Malko.

— Trebuie să aprofundezi relația cu Cyntia Mulligan. Dacă pleacă în Libia, ești nevoit s-o urmezi.

— Nu va fi cam evident? remarcă Malko. Amândoi mă cunosc.

---

[18] Oricum, felicitări!

— O să vedem! Am de gând să vorbesc mâine cu „verii” de la MI6. Să vedem dacă Senoussi le-a spus ceva despre plecare. În caz contrar, înseamnă că umblă cu ascunzișuri și că *nici* ei nu trebuie să aibă încredere în el. Însă călătoria asta mă nedumerește. Le-a spus celor de la Londra că nu vrea să se ducă în Libia în acest moment, că e prea riscant, că trebuie să mai aștepte puțin ca să se afirme. Avea intenția să-i cheme la Cairo pe vechii săi susținători. Apoi se poate declanșa operațiunea „Sunrise”, aducând în prim-plan o figură respectabilă, cu un background istoric, care să reprezinte noua Libie. Evident că pentru asta nu trebuie să i se întâmple nimic rău.

Însetat, își goli sticla de Stella[19].

Malko lăsase pentru final ce era mai bun.

— Trebuie să-i dăm o primă lui Nasser, spuse el. Nu numai că mi-a salvat viața, dar pretinde că l-a găsit pe cel care a încercat să mă ucidă.

Îi relată americanului urmărirea întreprinsă de Nasser, așteptându-se la o explozie de bucurie din partea lui; dar nu se întâmplă deloc așa ceva… Jerry Tombstone izbucni:

— *Shit! Shit! Shit!*[20] Sper că n-a trăncănit.

Scoase telefonul mobil și formă un număr.

Contrariat, clătină din cap.

— Nu răspunde. Sper că nu le-a povestit tot ce s-a întâmplat celor de la serviciul pentru care lucrează. Brutal cum e, Mukhabaratul ar putea reacționa ca un elefant într-un magazin de porțelanuri. Mâine dimineață îl sun pe generalul Mowaffi.

O felucă trecu în tăcere, coborând pe Nil. Aici regăseai Egiptul din cărțile poștale. În același moment, o cântăreață îmbrăcată cu o rochie neagră, mulată pe corp de la gât până la glezne, se postă nu departe de ei și începu să răcnească într-un microfon.

— Hai să mergem! exclamă enervat Jerry Tombstone. Povestea cu Nasser mă irită. Interesul nostru este să nu

[19] Bere egipteană.

[20] La naiba! La naiba! La naiba!

facem nimic deocamdată, pentru a pune rețeaua pe picioare.

*
* *

Așezat în fața unui computer, Nasser Ihab tasta cu două degete. Se afla într-un birou din sediul Mukhabaratului de pe bulevardul Malika. Încăperea nu era climatizată, iar căldura devenise insuportabilă. Murea de foame și de-abia aștepta să se ducă la nevasta lui, însă în fiecare seară trebuia să respecte o regulă de fier: redactarea unui proces-verbal al zilei petrecute în serviciul CIA. Doar cu prețul acesta îl lăsau să profite de două salarii: cel de agent al Mukhabaratului și „primele” în numerar de la CIA.

Rămase cu degetul în aer în momentul în care trebui să explice cum anume îl „localizase” pe agresorul lui Malko. Dacă tăcea și aflau șefii lui, risca să aibă mari probleme. Se putea trezi șomer…

În cele din urmă, povesti totul în detaliu, semnă raportul, îl puse într-o cutie de pe culoar și se duse la taxiul lui. Spera în taină că va obține o primă pentru această informație ale cărei dedesubturi nu le cunoștea în întregime.

*
* *

În fiecare dimineață, Cyntia Mulligan își lua micul dejun împreună cu Ibrahim Al Senoussi. Apoi, libianul se ducea la sala de sport. Înainte de a coborî, se servise din plin din farmecele Cyntiei, lucru care nu-i displăcea deloc tinerei bisexuale.

Încă adormită, senzația de a fi forată ca un puț de petrol era deosebit de excitantă. Atunci când femeia rupse tăcerea, Ibrahim Al Senoussi tocmai ungea cu unt un croissant.

— Când pleci în Libia?

— Încă nu știu. De ce?

— Până la urmă, cred că o să rămân la Cairo.

Ibrahim Al Senoussi se simți cuprins de un val de optimism. Nu va mai fi nevoit să se certe cu amicii lui libieni! Își ascunse

satisfacția sub o aparentă reticență.

— Păcat. Ești sigură?

— Da, răspunse Cyntia, m-am uitat într-un ghid turistic și am văzut că există o mulțime de lucruri de făcut. În plus, cred că voiajul e destul de obositor. Probabil că e plin de țânțari peste tot…

Vorbind, se gândea la bărbatul care-i produsese un orgasm delicios. Rămânând la Cairo, spera să mai aibă și altele…

Ipocrit, Ibrahim Al Senoussi păru să se resemneze.

— O să fii cuminte? întrebă el. Aici, femeile ca tine nu prea umblă pe străzi.

Cyntia clătină din cap.

— N-am chef să mi-o trag cu un egiptean…

Lucru de altfel perfect adevărat.

— Bine, conchise libianul, o să-ți spun când plec. Din păcate, nu prea am ce să-ți aduc din țara mea.

— Nu-i nimic, îl liniști Cyntia.

Femeia se ridică și se duse să mai aducă croissante, iar Ibrahim Al Senoussi își spuse că avea într-adevăr niște fese splendide.

*

* *

Fathi El Said, proprietarul atelierului de reșapare, simți un nod în stomac văzând cum trei vehicule ale poliției militare opresc în fața curții sale. Soldații cu berete roșii și uniformă albă peste care îmbrăcaseră veste antiglonț săriră din mașini și se desfășurară pe strada îngustă.

Încă mai nutrea o vagă speranță, până când un polițist năvăli în buticul lui și îl lipi de perete.

Îi înfipse țeava Kalașnikovului în burtă și îi țipă în ureche:

— Unde e ticălosul ăla?

El Said rămase mut de groază. Polițiștii se năpustiră în atelier, busculându-i pe cei trei lucrători prezenți la datorie și obligându-i să se întindă pe jos, cu lovituri de picior și de baston. În fine, intră și un gradat cu pistolul în mână și priviri crunte.

Își lipi arma de gâtul lui Fathi El Said și zbieră:

— Ascunzi un terorist. Unde e?

Lui Fathi El Said îi trebuiră câteva secunde ca să-și recapete glasul.

— *Sidi*, nu ascund pe nimeni, declară el. Puteți verifica. Sunt un musulman cinstit și nu cunosc niciun terorist.

Fu obligat să se lase în genunchi, iar ofițerul Mukhabaratului începu să se plimbe prin atelier. Cei trei muncitori aveau actele în regulă și se convinse rapid că nu erau vinovați de nimic. Se întoarse la Fathi El Said.

— Ieri, unul dintre oamenii mei a văzut intrând aici un asasin. Unde e?

Fathi El Said lăsă ochii în jos.

— *Sidi*, nu cunosc niciun asasin, jur pe Coran. Nu e aici. Cum îl cheamă?

Ofițerul îi trase un șut în burtă: nu cunoștea numele suspectului.

— Ești un mincinos! urlă el. Spune-ne cine e omul ăsta și unde se află. O să fii iertat.

— Pentru numele lui Allah, nu știu despre ce vorbești, se jură Fathi El Said.

— Foarte bine, exclamă ofițerul, o să scotocim peste tot. Dacă ai mințit, te omor cu mâna mea…

Intrară în atelier și alți soldați. Începură să caute prin toate ungherele, dar terminară curând: atelierul era mic. Fathi El Said număra minutele și se ruga în gând. Brusc, un polițist împinse cu cizma covorul din micul birou și zări colțul trapei.

Se auziră urlete. Toată lumea se precipită, covorul fu rulat și trapa ieși la iveală. Căpitanul îl apucă de guler, îl duse la fața locului și zbieră:

— Asta ce e?

— Duce la subsol, admise Fathi El Said. Nu sunt decât niște troace, pneuri vechi…

Doi soldați ridicaseră deja trapa. Subsolul era cufundat în întuneric. Înarmat cu o torță, unul dintre ei începu să coboare treptele de lemn. Când ajunse la jumătatea scării, se auzi brusc o rafală de armă automată, iar soldatul se prăbuși.

Alți soldați se precipitară în direcția trapei. Căpitanul urlă:

— Îl vreau viu pe câinele ăla!

Un prizonier viu valora mai mult decât un cadavru.

Primul soldat tocmai atinsese solul atunci când o explozie zdruncină totul în jur. O flacără portocalie, fum, apoi tăcere. Ofițerul aplecat deasupra trapei fusese proiectat în zid. După câteva secunde de stupoare, se năpusti la Fathi El Said și îl înșfacă de gât, lovindu-l peste față cu patul pistolului și înjurându-l.

Atât de tare, încât Fathi El Said se prăbuși la pământ. Ofițerul continuă să-l lovească până când nu se mai mișcă. Își dădu însă seama că era mai util viu decât mort. Le spuse oamenilor săi:

— Luați-l pe câinele ăsta. O să mă ocup eu însumi de el.

Precauți, doi polițiști coborâră, împiedicându-se de cadavrele celor doi camarazi, și încercară să se orienteze prin fumul gros și înțepător. Pe lângă cei doi soldați, mai descoperiră și cadavrul unui bărbat care se aruncase în aer cu o grenadă.

Pompierii și ambulanțele veniseră în ajutor, iar cartierul fusese încercuit.

Lăsându-și oamenii pe loc, căpitanul se duse val-vârtej la sediul serviciului său. Doi soldați îl așezaseră pe Fathi El Said, încă inconștient, în spatele camionetei.

După o jumătate de oră, mașina trecu pe lângă mitralierele care păzeau intrarea în sediul Mukhabaratului. Vehiculul se îndreptă spre o clădire cenușie de beton, fără ferestre, centrul de interogatorii.

Fathi El Said fu așezat cu grijă pe un scaun de metal fixat în podea, aflat într-o cameră de la primul subsol, izolată fonic pentru ca țipetele prizonierilor interogați să nu deranjeze funcționarii instalați la primul etaj.

În Egipt, tortura era o practică la fel de străveche ca faraonii.

Căpitanul Saadi tocmai pregătea materialul atunci când sună telefonul mobil. Era un agent al Mukhabaratului rămas la fața locului. Îl înștiință că degajaseră deja subsolul,

descoperind cadavrul de nerecunoscut al bărbatului care se aruncase în aer cu o grenadă, precum și opt rachete sol-aer de fabricație rusească aflate încă în cutiile lor.

Cea mai importantă pradă din ultima vreme. Nu putea aparține decât organizației *Tanzim Al Assazi*, brațul armat al Frăției Musulmane.

O singură persoană îl putea ajuta pe căpitanul Saadi să-și completeze raportul: El Said, patronul atelierului de reșapare.

Ofițerul Mukhabaratului fixă atent un burghiu de mărime medie în mașina de găurit și se instală pe un taburet în fața scaunului de care era legat Fathi El Said. Acesta își recăpătase cunoștința și regreta că nu fusese ucis. Căpitanul ridică ochii asupra lui.

— Câine, cine e tipul care s-a aruncat în aer?

Pentru că nu primi răspuns, puse vârful burghiului sub genunchiul stâng al prizonierului care scoase un țipăt de groază.

— Yallah! exclamă ofițerul apăsând trăgaciul bormașinii.

O fracțiune de secundă mai târziu, burghiul întâlni pielea lui Fathi El Said, apoi cartilajul.

Căpitanul Saadi împinse cu ferocitate, insensibil la urletul atroce al victimei sale.

Sângele țâșni în toate părțile, stropind chiar și biroul. Ofițerul se opri câteva clipe și i se adresă lui Fathi El Said:

— O să-ți dau atâtea găuri câte sunt necesare ca să-mi spui adevărul.

Atunci când prizonierul va începe să vorbească, va afla de unde proveneau rachetele sol-aer și cui îi erau destinate. Și cine era bărbatul care se sinucisese mai devreme pentru a nu fi luat prizonier.

CAPITOLUL X

Era o reuniune secretă care avea loc într-un local mai puțin folosit din Nasser City. „Chaloubi”, șeful organizației *Tanzim Al Assazi* din Cairo, convocase câțiva oameni pentru o ședință

urgentă. Cu ajutorul unei cartele anonime, aveau o întâlnire telefonică cu Abu Bukatalla, care urma să sosească la Marsa-Matrouh. Aici trebuia să-l ia în primire pe Ibrahim Al Senoussi pentru călătoria acestuia în Libia.

„Chaloubi” avea un aer pământiu. Descinderea Mukhabaratului la atelierul lui Fathi El Said fusese o lovitură dură. În primul rând, rachetele Strella erau pierdute și nu mai avea de unde să facă rost de altele. Iar *Jund Ansar Allah*, din Gaza, le plătise în avans. În al doilea rând, pierduse un om prețios, pe Abdul Gabal Al Afghani, și probabil că mai urma unul, Fathi El Said, proprietarul atelierului de reșapare. Și, mai ales, exista riscul ca Mukhabaratul să ajungă la organizația *Tanzim Al Assazi*, iar din punct de vedere politic acest lucru putea avea consecințe grave.

Frăția Musulmană nu voia să iasă în evidență până la alegeri: deținerea rachetelor sol-aer de către ramura sa armată era un fapt grav, iar el trebuia să găsească o explicație.

Era încă un secret.

Nici televiziunea, nici presa, nici radioul nu amintiseră despre cele întâmplate.

Oficial, era vorba de explozia accidentală a unei butelii de oxigen dintr-un atelier. Oamenii din cartier se feriseră să le spună ceva jurnaliștilor locali despre prezența Mukhabaratului.

Unul dintre oamenii lui „Chaloubi” îi dădu telefonul:

— Fratele Abu Bukatalla…

Libianul, care știa desigur ce se întâmplase, nu-și ascunse furia. Începu prin a-l face albie de porci pe „Chaloubi”. Îi reproșă că ordonase suprimarea agentului CIA fără să-l înștiințeze și pe el. În plus, acțiunea dăduse greș. Ibrahim Al Senoussi trebuia să plece în Libia și nu prea existau șanse ca omul de la CIA să-l urmeze. Prin urmare, problema era rezolvată. Dacă, în caz contrar, mergea și el, lichidarea lui ar fi fost mai ușoară în afara Egiptului.

„Chaloubi” nu protestă: Abu Bukatalla era un om important.

Acesta continuă:

— Nu vreau să rămân multă vreme la Marsa-Matrouh. Trebuie să vină în seara asta și Ibrahim Al Senoussi. Nu-l anunța prin telefon. Trimite-l pe Nabil la Four Seasons.

— Am înțeles, îl asigură „Chaloubi”, încântat să scape de libian.

— Organizează o ruptură în filaj ca să fii sigur că nu te urmărește nimeni, precizează Abu Bukatalla. Anunță-mă la acest telefon când e totul gata.

*

* *

— Idioții! Ce idioți!

Jerry Tombstone spumega de furie atunci când Malko intră în biroul lui după ce trecuse de toate „barajele” de apărare ale Ambasadei Americane.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko. Fusese convocat cu o oră în urmă de către șeful stației CIA.

— Mukhabaratul a luat cu asalt locul unde se ascundea individul care a încercat să te omoare. A fost un adevărat masacru. Se pare că tipul s-a sinucis și că au descoperit în subsol rachetele Strella. Prin urmare, atentatul asupra Boeingului 777 și tentativa de asasinat împotriva ta au fost comise de aceiași oameni: *Tanzim Al Assazi*, care nu a acționat în nume propriu, ci în contul libienilor. Trebuie să aflăm pentru cine.

— Ce facem acum?

— Nu trebuie să-l scăpăm din vedere pe Ibrahim Al Senoussi. Spre binele lui, nu e cazul să-l scăpăm printre degete. Cred că nu-și dă seama de riscurile la care se expune. Călătoria asta în Libia nu-mi spune nimic. Mă duc la sediul Mukhabaratului să mă întâlnesc cu generalul Mowaffi și să aflu ce anume s-a întâmplat în realitate. Idioții din Mukhabarat au lovit cu piciorul în furnicar. Dumnezeu știe la ce o să ducă asta. În orice caz, măcar i-am descoperit pe cei care au încercat să-l ucidă pe Ibrahim Al Senoussi doborând avionul… Poate reușim să prindem un fir…

*

* *

Ibrahim Al Senoussi tocmai se întorsese de la sala de sport și ieșise de sub duș atunci când cineva bătu la ușa apartamentului său. Crezând că era vorba de room-service, deschise fără să stea pe gânduri. Era Nabil.

Acesta se strecură înăuntru și declară:

— Plecăm la Marsa-Matrouh.

— Acum?

— Da. Trebuie să vă iau. Jos, ne așteaptă o mașină.

— Dar de ce imediat?

— Nu știu, răspunse Nabil cu un zâmbet dezarmant.

Rămase neclintit, înșurubat parcă în covor. Ibrahim Al Senoussi înțelese că trebuia să-i dea ascultare. La urma urmei, devansarea călătoriei nu-l deranja deloc.

— Bine, zise el, mă pregătesc. Așteaptă-mă jos.

Nabil nu se mișcă.

— Prefer să vă aștept aici, spuse el cu timiditate, dar ferm.

Ibrahim Al Senoussi nu obiectă. Se felicită în gând că îi făcuse înainte o vizită lui Herbert Mallows, reprezentantul MI6 la Cairo, pe care-l anunțase că pleca în Libia.

Britanicul îl pusese în gardă în legătură cu posibilele capcane de dincolo de frontieră, îi aprobase dorința de a se întâlni cu generalul Younès și-i dăduse un telefon Thuraya pentru a putea să comunice cu el. În Libia, telefoanele normale funcționau cu mare greutate sau chiar deloc.

După ce-și umplu valiza, Ibrahim Al Senoussi o sună pe Cyntia, care se dusese să viziteze Muzeul Cairo.

Încercă de patru ori, apoi, în fața nervozității vizibile a lui Nabil, renunță. Prost dispus, îl urmă pe tânărul egiptean. Coborâră pe jos rampa hotelului Four Seasons.

O mașină aștepta ceva mai sus, pe cornișa El Nil. Era un vehicul japonez vechi, cu un bărbos la volan. Merseră cam o sută de metri, apoi șoferul coti la stânga pe o stradă îngustă. Surprins, Ibrahim Al Senoussi zări un zid de cărămidă care închidea drumul.

— Nu pe aici! îi spuse el lui Nabil.

— Ba da, îl asigură tânărul egiptean.

După ce ajunse lângă zidul de cărămidă, mașina se opri, iar Nabil deschise portiera.

— Veniți cu mine! îi zise el libianului.

Ieșiră din mașină și Ibrahim Al Senoussi zări o deschizătură îngustă între unul dintre imobile și zid, un pasaj pentru pietoni. Cei doi bărbați se strecurară prin el, Nabil cărând valiza libianului. O altă mașină îi aștepta de partea cealaltă a zidului, un Golf cenușiu și vechi, care demară imediat după ce urcară în el. Ibrahim Al Senoussi, care nu era obișnuit cu rupturile în filaj, nu prea înțelegea ce se întâmpla.

În felul acesta, nimeni nu putea să-i urmărească.

Ceva mai departe, reveniră în fluxul circulației demente de la sfârșitul zilei, îndreptându-se spre șoseaua de centură pentru a ajunge la autostrada spre Alexandria. În mașină mirosea a ceapă și a mizerie. Ibrahim Al Senoussi regretă brusc că acceptase această călătorie.

Mai bine ar fi rămas cu Cyntia.

*

* *

— Ești liber în seara asta? întrebă vocea veselă a Cyntiei Mulligan.

Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor. O căutase la piscină, dar cabina era închisă.

— Sigur că da, spuse el, dar tu?

Auzi în receptor cum Cyntia Mulligan izbucnește în râs.

— A plecat adineauri, de parcă era urmărit de diavol. Nici măcar nu eram în hotel! Mi-a lăsat un mesaj.

Era limpede că o durea în cot de Ibrahim Al Senoussi.

Creierul lui Malko începu să lucreze rapid. Plecarea asta precipitată putea avea o legătură cu reacția Mukhabaratului din acea dimineață. Trebuia să-l anunțe imediat pe Jerry Tombstone.

— Sunt liber, reconfirmă Malko.

— OK, ne întâlnim jos la ora nouă.

— Nu te temi de bârfele oamenilor din hotel? se neliniști

Malko.

— Nu, puțin le pasă lor de ceea ce fac străinii. Pe curând.

Austriacul își căută în grabă mobilul.

Lui Jerry Tombstone îi luă ceva timp să răspundă.

— Sunt la sediul Mukhabaratului, îl informă americanul. Poți să mă suni mai târziu?

— Nicio problemă, am vrut doar să-ți spun că prietenul nostru a plecat acum o oră.

— Știi și cum?

— Nu.

— OK, te sun mai târziu.

*

* *

Volkswagenul trecuse de El Alamein și se lăsase întunericul. Mașina rulase cu viteză mică din cauza camioanelor care circulau în ambele sensuri.

Nabil se întoarse spre Ibrahim Al Senoussi.

— Suntem cam pe la jumătatea drumului. Vreți să oprim să bem o cafea?

— Nu, mulțumesc, declară libianul.

Voia să ajungă mai repede și s-o sune pe Cyntia. Era furios că nu reușise să vorbească cu ea înainte de plecare. Drumul se întindea de-a lungul coastei. În dreapta, marea, în stânga, deșertul.

Din când în când, luminile unui sat sau ale unei benzinării.

Libianul încercă să se destindă. Hotărât lucru, nu era deloc ușor să ajungi rege.

*

* *

Malko stătea rezemat de balustrada salonului de ceai de la parter, lângă pianist. Cyntia Mulligan ieși din lift.

Frumoasă de-ți tăia răsuflarea.

Purta un taior negru cu dungi fine. Fusta era crăpată larg în față și se asorta perfect cu ciorapii negri „anti-țânțari”. În timp ce se apropia, Malko zări sub sacoul taiorului o bluză de

muselină neagră transparentă, care lăsa să se ghicească sutienul de dantelă.

Atunci când nasturii hainei erau încheiați, femeia părea perfect decentă. Povestea se schimba atunci când erau descheiați. Privirea Cyntiei Mulligan emana bucuria de a trăi.

— Unde mă duci? îl întrebă ea. Sper că într-un local civilizat.

— Să încercăm la Shepherd, e undeva mai sus pe Cornișă.

— Șoferul tău e aici?

Nasser nu venise. Probabil că era afectat de cele întâmplate.

— Nu, o să luăm una dintre limuzinele hotelului, spuse Malko.

Cyntia Mulligan traversă lobby-ul cu alura reginei Nefertiti, urmărită de privirile galeșe ale personalului.

După ce urcară în limuzină, mobilul lui Malko începu să sune: Jerry Tombstone. Malko îl avertiză imediat.

— Mă duc să iau cina cu o prietenă. Ceva nou?

— Au prins un individ și acum îl „interoghează”. Pretinde că rachetele Strella aveau ca destinație Gaza și că nu știe nimic despre vreun atentat, împotriva ta sau a avionului...

— Cine sunt oamenii ăștia?

— Aparent, ramura armată a Frăției.

— OK, te sun eu mâine.

— Le-am cerut celor din Mukhabarat să supravegheze postul de frontieră din Salloun, este singurul deschis cu Libia. Așa că o să știm la ce oră a trecut pe-acolo prietenul nostru și cu cine.

— Foarte bine, conchise Malko.

Închise telefonul. Cyntia începuse să-i arunce priviri nedumerite.

Din fericire, ajunseră la destinație.

Însă Shepherd nu mai era ce fusese pe vremuri. Localul de noapte unde puteau fi văzute cele mai bune dansatoare din Orientul Mijlociu era închis, iar sala de mese pe jumătate goală.

Malko fu cât pe-aci să plece; din păcate, la Cairo nu prea

existau alte restaurante decât cele ale hotelurilor. Cât privește meniul, acesta era format din eternele aperitive orientale și din carnea unui miel ce părea să fi călătorit mult. Se mulțumiră cu vinul aproape acceptabil.

*
* *

După ce urcară în limuzina care urma să-i ducă la Four Seasons, Cyntia puse capul pe umărul lui Malko și oftă.

— Ce bine e să te relaxezi.

— Prietenul tău nu te-a sunat? întrebă el.

— Poate că da, zise Cyntia, dar mi-am închis telefonul mobil. În seara asta vreau să fiu liniștită.

Urcați în ascensor, femeia apăsă butonul etajului 27, se întoarse spre Malko și spuse cu simplitate:

— Dacă sună, e mai bine să fiu în cameră.

Malko dădu la o parte haina taiorului și atinse sfârcul tare al unui sân.

Cyntia închise ochii de plăcere.

— Dacă mă mai mângâi așa, o să-mi dau drumul.

Malko nu reuși să termine ce începuse: liftul urcase prea repede. Odată ajunși în cameră, își reluă mângâierile.

Cyntia își scoase sacoul și se lăsă în voia lui Malko, masându-l ușor. Respirația i se acceleră, închise ochii și, dintr-odată, suspină prelung. Ridică spre Malko o privire tulbure.

— Ai reușit, ai niște degete fermecate…

Nu cu aceeași blândețe îi strecură mâna prin deschizătura fustei, găsind imediat slipul de satin pe care începu să-l maseze ușor.

Cyntia torcea ca o pisică.

Îl ajută să tragă triunghiul mătăsos de-a lungul picioarelor, apoi, fără să-și scoată fusta, se întoarse și îngenunche pe marginea patului. Își ridică fusta deasupra șoldurilor, dezvelindu-și fesele. Cum Malko se apropia, zise încet:

— Fă tot ce ai chef să faci.

Malko nu-și mai putea stăpâni erecția. Își eliberă sexul fără să-și scoată pantalonii și se apropie de Cyntia. Cu spatele

cambrat ca o pisică gata să sară, cu fesele depărtate, îl aștepta…

Malko se înfipse în ea dintr-o mișcare, cât mai adânc posibil, apoi o apucă de șolduri și începu să se miște înainte și înapoi.

Sexul lui pătrundea cu ușurință în orificiul umed și suplu, iar Cyntia îl ajuta cu mișcări din șolduri destinate să-i sporească dorința. Datorită ciorapilor care urcau până sus pe coapse, pantofilor cu toc asortați și fustei ridicate deasupra șoldurilor, emana un farmec irezistibil. Malko profită de el din plin, apoi explodă în pântecele ei.

Cyntia se lăsă în față, pe burtă, și îl întrebă:

— Ești satisfăcut?

— Absolut, o asigură el.

Malko se retrase, iar Cyntia se întoarse pe spate, apoi își deschise bluza și își dezveli pieptul tare cu o chemare mută.

Gura lui Malko se opri asupra sfârcurilor și simți cum Cyntia începe să freamăte. Cu ochii închiși, profita cu lăcomie de mângâierea lui. Apoi, cu fusta ridicată în continuare deasupra șoldurilor, desfăcu larg picioarele, oferindu-și sexul.

Malko nu putea face altceva decât să răspundă acestui apel tăcut. Capul lui Malko se strecură între coapsele ei, iar Cyntia îl strânse între ele ca pentru a-i ura bun venit.

Sexul îi era fierbinte și începu imediat să reacționeze la mângâieri. Mult mai activ decât adineauri… Curând, îl apucă pe Malko de păr și-i lipi fața de sexul ei.

Malko deveni atât de excitat, încât se depărtă pe sine însuși.

Până când Cyntia scoase un țipăt răgușit și își desfăcu brusc picioarele.

După un timp, se ridică și îl privi tulbure.

— Vrei să faci un duș? întrebă ea.

— Du-te tu mai întâi.

Femeia își scoase fusta și ciorapii și se duse în baie, clătinându-se ușor. Malko așteptă până când auzi apa curgând, apoi se ridică la rândul său. CIA, nu-l plătea numai ca s-o satisfacă pe această cover-girl. Se apropie de biroul pe care erau împrăștiate mai multe foi de hârtie.

Pe o pagină cu antetul hotelului, observă imediat mai multe rânduri scrise în arabă, urmate de un număr de telefon.

Numărul începea cu 992.

Era un număr libian.

Malko luă foaia de hârtie, o împături și o puse în buzunarul pantalonilor. Tocmai se așezase din nou pe pat atunci când Cyntia ieși din baie înfășurată într-un halat.

Se lungi lângă el.

— Nu vrei să dormi aici? îi propuse ea.

Malko o refuză politicos. Se grăbea să-i comunice lui Jerry Tombstone ceea ce puteau fi numele și numărul de telefon ale celui care încercase să-l asasineze pe Ibrahim Al Senoussi împreună cu alte câteva zeci de oameni nevinovați.

Ca să nu mai vorbim de voluptuoasa Cyntia.

CAPITOLUL XI

În biroul lui Jerry Tombstone nu se auzea nici musca. Aplecat deasupra biroului, unul dintre agenții care cunoștea araba examina foaia de hârtie subtilizată de Malko din camera Cyntiei Mulligan. Scrise ceva pe o altă pagină și i-o întinse șefului stației.

— E numărul unui telefon mobil libian. Nu putem afla cui îi aparține.

Terminându-și treaba, ieși din birou.

Dezamăgit, Jerry Tombstone deschise computerul.

— Să vedem dacă numărul ăsta figurează în fișa lui Abu Bukatalla, spuse el.

Tastă codul de acces la lista neagră a islamiștilor înregistrați de CIA. Numele acestora defilară pe ecranul monitorului, apoi apăru fotografia unui bărbos cu aer încrâncenat. Americanul se aplecă spre ecran pentru a citi textul care însoțea fotografia. Malko citea și el peste umărul lui.

Era edificator.

Abu Bukatalla era originar din orașul Dama, aflat în

Cirenaica, leagănul mujahedinilor. Fusese arestat în 2003 la Fallouja, în Irak, fiind transferat ulterior la Guantanamo. Înainte de a-i combate pe americani, fusese responsabilul, pentru Cirenaica, al Grupului Islamic de Luptă Libian, anti-Gaddafi și apropiat, de Al-Qaida.

Acest grup desfășurase de-a lungul anilor acțiuni violente contra regimului din Libia.

Transferat la Guantanamo, Abu Bukatalla rămăsese acolo patru ani, fiind eliberat în 2007 pentru că nu comisese niciun delict în Irak împotriva Statelor Unite.

Dimpotrivă, o notă indica faptul că la Guantanamo se înrolase sub drapelul *„takfiri”*, cea mai radicală mișcare islamică. Membrii acesteia considerau că toți cei care nu gândesc ca ei nu sunt altceva decât niște necredincioși și merită să li se taie gâtul...

Predat autorităților libiene, Abu Bukatalla ciripise câte ceva în închisoare și fusese eliberat după ce jurase să abandoneze activismul.

Urma apoi un mare gol în biografia lui. Asta până în martie 2011, când a reapărut în fruntea katibei „Abu Salim”, cu baza în Benghazi. Nu se știa mare lucru despre activitățile ei și nici nu era cunoscută baza din Libia. Din păcate, numărul de telefon găsit de Malko nu figura în CV-ul acestui om.

Jerry Tombstone ridică privirea.

— O să încerc să aflu mai multe despre Bukatalla de la „veri”.

— De ce de la ei?

— Au un tip foarte priceput la Benghazi, care se dă drept jurnalist arab, Peter Famborough. Un britanic puțin cam pederast, care vorbește perfect araba și se are bine cu serviciile secrete saudite. Trebuie să-i cunoască pe indivizii ăștia.

— Acest *takfiri* nu pare să aibă o poziție deosebită, remarcă Malko, atunci de ce se lansează într-o operațiune complexă cum este atentatul împotriva avionului companiei British Airways?

— Habar n-am, mărturisi Jerry Tombstone, dar trebuie să

aflăm. E necesar să-l găsești pe acest Abu Bukatalla.

— Cum?

Șeful stației arboră un zâmbet fals naiv.

— Ducându-te la Benghazi, bineînțeles! Doar nu vânezi vulpoi la oraș. Înțeleg că n-ai chef să-ți părăsești „logodnica”, dar toate se întâmplă în Libia.

— Și ce vrei să fac acolo? protestă Malko. Nu am niciun om de legătură și nici nu vorbesc araba!

Jerry Tombstone rămase impasibil.

— Avem o bază la Benghazi. Confortabilă. Oamenii de la DO[21] și câțiva pușcași marini. Îți vor da o mașină și un om care să-ți aranjeze afacerile clandestine. În plus, prietenul nostru Peter Famborough știe cu siguranță multe lucruri, mult mai multe decât îmi spun amicii lui de-aici, din Cairo. „Verii” sunt întotdeauna cam secretoși...

— Cum o să ajung acolo, când nu există niciun fel de comunicare?

Americanul surâse onctuos.

— Din fericire, există World Food Programme[22]. De două ori pe săptămână, pleacă avioane la Benghazi și Tripoli din Cairo, în principal pentru membrii agențiilor ONU. Am relații bune cu patronul companiei aeriene, Ali Yayia. Pot să-ți găsesc un loc pentru zborul următor care, după câte știu, e programat pentru luni...

Malko încercă să devieze conversația.

— Ai vești de la clientul nostru? întrebă el. Probabil că a trecut frontiera.

Jerry Tombstone își clătină încet resturile de păr roșu de pe cap.

— Nu, și asta mă nedumerește. Potrivit egiptenilor, nu s-a prezentat la postul de frontieră din Salloun, or ăsta e singurul deschis cu Libia.

— Asta înseamnă că poate se mai află încă în Egipt, spuse imediat Malko.

Libia se îndepărta.

---

[21] Divizia de Operațiuni, însărcinată cu acțiuni clandestine.

[22] Programul Mondial pentru Alimentație, agenție a ONU.

— Totul e posibil, admise americanul, dar nu cred. De ce să fi plecat în grabă, lăsând-o în urmă pe Dulcineea, doar ca să se ducă la Marsa-Matrouh? Frontiera este întotdeauna poroasă. Mergând spre sud câteva zeci de kilometri, există o mulțime de variante pentru a ocoli postul din Salloun. Nu uita că Ibrahim Al Senoussi dispune de o rețea libiană.

Fu întrerupt de telefon. Ascultă, apoi puse receptorul în furcă și adoptă un aer grav.

— Problema este rezolvată, spuse el brusc, pleci în Libia.

— Ce s-a întâmplat?

— Gaddafi a fost ucis în timp ce fugea din Sirte. A primit un glonț în cap de la un *thuwar*[23] al katibei din Misrata. Sirte a căzut, iar Libia a fost eliberată. De-abia de-acum vor începe *adevăratele* probleme. Lupta pentru putere. Țara nu are nici guvern, nici armată unificată și nicio veritabilă putere politică. Iar islamiștii nu vor sta cu brațele încrucișate. Deci, mai mult ca oricând, trebuie să ne susținem candidatul, pe Ibrahim Al Senoussi, și să-i protejăm viața. Altfel, vom avea parte de un emirat islamic și de consecințele care decurg din asta. Vor începe prin a le tăia hoților degetul mic și vor sfârși cu toată mâna. Fără să mai vorbim de faptul că, în cazul în care regimul nu scapă de terorism, țara se va transforma într-un Afganistan așa cum era cel de pe vremea talibanilor. Închizând ochii, vor „găzdui” tot felul de grupuri radicale. Totul se va petrece la umbra unui triplu butoi cu pulbere: Gaza, Egipt și AQMI, la sud. Toți oamenii ăștia vor veni să-și reînnoiască armamentul și vor recruta noi adepți. *Trebuie* ca proiectul nostru să reușească.

Malko se abținu să spună că înființarea unui regat în Libia, chiar și mai puțin nociv, se dovedea a fi mai mult o fantasmă decât o realitate; însă șeful stației prinsese avânt.

— Atunci, o las baltă pe Cyntia? întrebă Malko.

— Știu, spuse Jerry Tombstone pe un ton cam sec, e neplăcut pentru echilibrul tău sexual, dar poate că o să găsești în Libia un *ersatz*[24], așa se spune în limba ta natală,

[23] Rebel.

[24] Înlocuitor, în limba germană în original. (n. red.)

nu?

— Mai există și alte lucruri în afară de gusturile mele sexuale, replică Malko. Ibrahim Al Senoussi o va suna pe Cyntia să-i dea vești. N-o să știm nimic. În plus, dacă se află într-adevăr în Libia, habar n-avem unde anume... Singura persoană căreia i se va confesa va fi ea!

De data aceasta, argumentul își atinse scopul. Jerry Tombstone rămase nemișcat, clătinând încet din cap ca un elefant rănit.

— *Right!* spuse el în sfârșit. Aici ai dreptate.

Apoi, după o lungă tăcere, zise:

— Există însă o soluție, o iei cu tine în Libia.

Malko era cât pe ce să se înece.

— Într-o cușcă? întrebă el ironic. Doar nu crezi că dacă se culcă cu mine o să mă urmeze orbește oriunde. De-abia o cunosc, iar ea nu știe nimic despre mine.

— OK, asta e mișcarea ta, spuse tranșant americanul. Oferă-i o călătorie de nuntă...

— În Libia...

Americanul făcu un gest evaziv.

— Toată lumea din Agenție spune că ești un seducător fără pereche, replică el. O să dovedești asta o dată în plus. Eu o să mă ocup de voiajul tău și o să-l contactez pe Peter Famborough. Du-te s-o convingi pe frumoasa Cyntia...

*
* *

Așezat pe bancheta din spate a Chryslerului care-l luase din Salloun, Ibrahim Al Senoussi butona febril telefonul Thuraya. Trecuseră frontiera pe o șosea aproape invizibilă aflată la sud de masivul muntos. Înainte de a pleca în zori mai departe, dormise într-o căsuță ridicată în plin deșert. Era însoțit de doi necunoscuți, trimiși de Abu Bukatalla, și de doi șoferi care conduceau cu schimbul pe drumul în stare perfectă ce se derula de-a lungul coastei fără să facă nici cel mai mic viraj. Urmau să treacă de Tobruk și se opriseră să cumpere benzină și apă.

Înverșunat, Ibrahim Al Senoussi nu reușea să prindă nicio rețea. Telefonul nu funcționa atunci când te găseai într-o mașină. Profitând de faptul că șoferii și însoțitorii săi beau o cafea, coborî și, ascuns în spatele mașinii, trase afară antena telefonului Thuraya. După câteva clipe, pe ecran apărură cuvintele „Libyan ring”.

Nu-i mai rămase altceva de făcut decât să formeze numărul Cyntiei. Trebui să încerce de trei ori înainte de a-i prinde mobilul. Îi veni să sărute telefonul atunci când auzi glasul femeii.

— Eu sunt, spuse el. Totul e bine. Sunt în Libia.

— Unde?

— Nu știu exact, pe drumul dintre Tobruk și Benghazi.

Îi zări pe șoferii care se întorceau și spuse rapid:

— Te mai sun, te iubesc.

*

* *

Cyntia Mulligan se instalase deja la piscină atunci când Malko reveni de la întâlnirea cu Jerry Tombstone. Îl primi cu un zâmbet radios. Era limpede că seara din ajun nu-i lăsase deloc o amintire neplăcută. Malko se așeză pe șezlongul de lângă ea și o întrebă:

— Ai vești de la prietenul tău?

— Da, m-a sunat adineauri de pe un telefon Thuraya. E bine. A ajuns deja în Libia.

Malko profită de ocazie.

— Cred că și eu va trebui să mă duc acolo, trânti el. Gaddafi a fost ucis, iar lucrurile au început să se miște.

Femeia puse revista deoparte.

— Ca să faci ce?

— Trebuie relansată rapid producția petrolieră. Ți-am zis că mă ocup de afaceri cu petrol...

Femeia rămase nemișcată, apoi spuse cu o voce glacială:

— Și eu ce fac de una singură la Cairo?

— Vrei să vii cu mine? o întrebă Malko pe un ton relativ lejer.

Cyntia îl privi uimită.

— Glumești? E o țară de sălbatici. Se pare că nu mai are nici avioane.

— Dacă mă duc acolo, o asigură Malko, eu plec cu avionul.

— Nu există avioane.

— Nu în mod oficial, însă ONU are câteva zboruri. Pot face rost de locuri.

Cyntia îl fixă cu privirea, neîncrezătoare.

— ONU? Cunoști oameni care lucrează la ONU?

— Da, prin firma mea.

Era limpede că propunerea lui Malko o șocase, dar își reluă întrebările:

— OK. Și dacă mă sună Ibrahim? Cum o să-i explic că sunt în Libia?

— Te sună pe mobil, așa că n-are de unde să știe unde ești… Mi-ar face mare plăcere să vii cu mine, adăugă el.

Femeia clătină din cap.

— E o nebunie! Nu se poate. Dacă află, o să turbeze de furie…

— Ești îndrăgostită de el?

În fața acestei întrebări directe, Cyntia rămase mută câteva clipe, apoi recunoscu:

— Nu chiar. Dar în viață trebuie să fii corect, în plus, există riscul să ne întâlnim cu el.

— N-o să stăm la hotel, declară Malko. Firma mea a închiriat o vilă foarte frumoasă din Benghazi. N-o să vezi pe nimeni.

Cyntia păstră tăcerea multă vreme, apoi sfârși prin a spune:

— Dacă juri că nu există riscul să ne întâlnim cu el, o să vin cu tine.

Malko o sărută pe gât.

— Formidabil! N-o să lucrez tot timpul.

— Când plecăm?

— O să-ți spun. Apropo, îmi dai numărul tău de mobil?

— Da: 4477371 4662.

— OK, te sun cât de curând ca să-ți spun când plecăm.

*

* *

Malko puse pe biroul lui Jerry Tombstone o foaie de hârtie pe care era notat numărul de mobil al Cyntiei Mulligan.

— Iată numărul Cyntiei Mulligan. Ibrahim Al Senoussi a sunat-o azi-dimineață de undeva din Libia. Deci, e acolo. Urmărind numărul Cyntiei, ar trebui să-l găsim pe cel al telefonului Thuraya pe care-l folosește Senoussi. Când mai sună data viitoare, va fi ușor de localizat datorită GPS-ului încorporat în aparatul Thuraya. Apropo, îmi trebuie și un al doilea loc în avionul de Benghazi. Cyntia a acceptat să vină cu mine…

Americanul îl felicită pentru reușită.

— *Well done! Well done!* În ce privește locul în avion, nu e nicio problemă, o înscriu pe lista pasagerilor chiar astăzi. O să vorbesc la TD[25] să găsească numărul telefonului Thuraya utilizat de Al Senoussi. Radarele celor de la ONU supraveghează toate comunicațiile. Ar trebui să fie ușor de depistat cu ajutorul numărului apelat.

Americanul îi aruncă brusc o privire bănuitoare.

— Ești *sigur* că femeia nu are îndoieli în ce te privește?

— Eu așa zic.

— Ține pumnii strânși…

— Îmi trebuie niște bani, precizează Malko, mulți bani, în Libia nu există carduri de credit.

— Nicio problemă. Avem acolo tot ce ne trebuie, inclusiv „baby-sitteri”. Trebuie să-l păzim pe soldatul Al Senoussi… Ți-ar putea fi de folos…

Având în vedere ferocitatea adversarilor Agenției, era bine de știut.

Astfel de indivizi, care nu se dădeau în lături să doboare un avion comercial cu toții pasagerii la bord pentru a omorî un singur om, meritau respect.

Călătoria în Libia nu avea să fie o simplă plimbare turistică.

---

[25] Technical Division.

CAPITOLUL XII

Cyntia Mulligan căsca de-i trosneau fălcile. Nu era nici șapte dimineața, iar conversațiile din sala de plecări a terminalului IV al aeroportului din Cairo aveau ca subiect moartea lui Gaddafi anunțată în ajun.

Micul Fokker deținut de *World Food Programme* transporta cincizeci de persoane, toți jurnaliști sau membri ai unor ONG-uri.

— Ce mă pui să fac! oftă Cyntia. E foarte mic avionul ăsta, ești sigur că n-o să cadă?

— Nu poți fi sigur de nimic, răspunse Malko, dar măcar o să murim împreună.

Cyntia nu-i aprecie deloc umorul.

— Eu nu vreau să mor, spuse ea, nici măcar nu sunt convinsă că vreau să plec. Și pe urmă, cine știe ce se poate întâmpla în Libia după moartea lui Gaddafi?

Malko o luă tandru și ferm de mână.

— La Benghazi nu se întâmplă nimic, iar dacă ți-e frică, te poți duce la Ibrahim…

Cyntia îi aruncă o privire furioasă.

— Explicându-i că am venit în Libia împreună cu un alt bărbat… Vrei să-mi taie gâtul? Doar îi cunoști pe arabi.

Fu anunțat și zborul lor, apoi ajunseră la pistă. E adevărat, avionul Fokker 100 era foarte mic, plin cu o faună bizară, membri ai unor ONG-uri care păreau niște studenți întârziați, precum și mai mulți zdrahoni cu capetele rase, cu un aer de-a dreptul milităresc.

— O să ne oprim la Marsa-Matrouh pentru realimentare, anunță pilotul. Douăzeci de minute, însă nimeni nu are voie să coboare…

Cyntia tresări și se aplecă spre Malko.

— Dar e îngrozitor de periculos! Dacă ia foc?

— O ipoteză la care nu trebuie să ne gândim, spuse Malko serios.

Deocamdată, jubila în sinea lui pentru că misiunea se derula într-o manieră nesperată: o sedusese pe Cyntia și o

luase cu el! Datorită ei, va identifica traseul lui Ibrahim Al Senoussi în Libia. Fără să mai fie nevoie să aștepte un ipotetic apel al libianului la sediul MI6 din Cairo. Asta îi va permite eventual să-l protejeze.

Pe urmă, va trebui găsit și neutralizat Abu Bukatalla, presupusul sponsor al atentatului împotriva Boeingului 777.

Nu era deloc partea cea mai ușoară a voiajului…

În seara din ajun, Jerry Tombstone îl anunțase că TD aflase deja numărul telefonului Thuraya pe care îl deținea Ibrahim Al Senoussi, lucru care le va facilita localizarea acestuia de fiecare dată când va fi folosit.

Iar libianul îl va utiliza pentru a vorbi cu Cyntia…

În Benghazi, stația CIA locală avea să-i asigure lui Malko logistica.

Prima îndatorire: să-l contacteze imediat pe Peter Famborough, agentul MI6 care îl putea ajuta la localizarea lui Abu Bukatalla. Înainte de a pleca, Jerry Tombstone îi subliniase lui Malko scopul misiunii sale.

— Țelul călătoriei tale este să-l elimini fizic pe Abu Bukatalla înainte ca acesta să-l lichideze pe Ibrahim.

— Poate că a și făcut-o deja! remarcase Malko. Nu mai avem vești de la el de când a sunat-o pe Cyntia.

— Nu cred. Înainte de a pleca, Ibrahim Al Senoussi s-a întâlnit cu omologul meu de la MI6. I-a spus că se duce în Libia pentru a lua legătura cu oamenii care, speră el, îl vor susține. Printre care și Abu Bukatalla, care știe cu siguranță asta și se va folosi de Ibrahim pentru a-i cunoaște pe cei ce se vor opune cuceririi Libiei de către islamiști. Numai după aceea îl vor lichida.

— De ce n-a fost avertizat Ibrahim în legătură cu pericolul care-l paște? Și despre rolul jucat de Abu Bukatalla?

— Pentru că n-am chef să ia primul avion spre Londra. El e un tip nobil: crede că politica este un joc de gentlemeni… Sper că eliminarea lui Abu Bukatalla va fi de-ajuns ca să-i permită să-și ducă la bun sfârșit campania. În realitate, „Capul șarpelui” se află în Qatar. Emirul e cel care dorește înființarea unui emirat islamic în Libia.

— În principiu, Qatarul este aliatul Statelor Unite, remarcă Malko. El adăpostește cea mai mare bază navală americană din Golf, iar emirul îl „pupă” pe Barack Obama pe gură.

— Pentru că nu face nazuri, i-o tăie americanul înțepat. *Și* Pakistanul este aliatul fidel al Statelor Unite. Asta nu l-a împiedicat să-l cocoloșească pe Osama bin Laden timp de vreo doisprezece ani și nici să susțină gruparea Haqqani, cei mai virulenți talibani antiamericani.

Se lăsă tăcerea.

— OK, conchise Jerry Tombstone. Stația din Benghazi o să-ți dea un telefon Thuraya ca să putem comunica.

*
* *

Moțăind alături de Cyntia, Malko se trezi după ce avionul Fokker 100 ateriză la Marsa-Matrouh. Panicată, femeia începu să-l scuture.

— Miroase a benzină, poate că ar fi mai bine să ieșim...

— Mergem la Benghazi, nu la Marsa-Matrouh, îi explică Malko cu o răbdare de înger.

Din fericire, alimentarea dură puțin. Mai aveau o oră și jumătate de zbor pe deasupra deșertului.

În afară de câteva MIG-uri libiene, un vechi Airbus și două elicoptere rusești M.8 ce păreau departe de a fi capabile să se ridice în aer, pista aeroportului din Benghazi, strivită de razele unui soare de plumb, era goală.

Malko zări prin hublou trei bărbați care așteptau aterizarea avionului. Nu prea păreau să lucreze la vreun ONG. Masivi, îndesați, cu ochelari negri, cămășile scoase peste jeanși, mestecau chewing-gum.

Imediat după ce coborâră pasarela, unul dintre ei, cu alură de docher, capul ras și un chip inexpresiv, înaintă spre Malko.

— *You Malko?*

— *Yes*.

— *I am Ted. We come to pick you up. Follow us*.[26]

Cyntia Mulligan veni lângă Malko, privindu-i curioasă pe cei

[26] Eu sunt Ted. Am venit să te luăm. Vino cu noi.

trei bărbați.

— Au venit să mă ia de la aeroport, îi explică Malko. Totul e în regulă.

Intrară în mica sală de bagaje. Malko le indică două valize, iar Ted se aplecă să le culeagă de pe banda rulantă, lăsând să se vadă patul unui pistol enorm vârât la centură…

O mașină de teren Cherokee aștepta afară. Avea geamuri fumurii, era albă și părea nou-nouță.

— Aș vrea o ștampilă pe pașaport, ceru Cyntia. Ca amintire.

Ted clătină din cap.

— Îmi pare rău, Miss! Aici nu există nici vamă, nici Imigrări… Dar, dacă vreți, confecționăm noi o ștampilă la fel de frumoasă ca una adevărată.

Trecură pe sub un panou pe care scria „Mulțumim, Franța” și care reprezenta doi combatanți libieni făcând semnul victoriei. Se înghesuiră în spatele mașinii Cherokee. Cyntia scoase un țipăt de durere.

— M-am lovit de o chestie din podea, spuse ea.

Se aplecă și scoase la iveală, ținându-l de țeavă, un pistol-mitralieră Uzi.

Ted se întoarse spre ea:

— *Pardon me*, Miss, e al meu.

Îi luă arma din mână și o puse la picioare. Englezoaica rămase cu gura căscată.

După aeroport, drumul continua drept, mărginit de eucalipți plini de praf, deșertul întinzându-se pe ambele părți. Mașinile erau rare.

— Ce s-a întâmplat aici după moartea lui Gaddafi? întrebă Malko.

— Peste tot se trage în aer, e o nebunie… Se vede că nu plătesc pentru muniție…

Ajunseră la Benghazi.

Un oraș neted ca în palmă, cu bulevarde largi și pustii. Pietoni puțini, câteva băcănii rustice, semafoare rare și multe mașini. O alternanță interminabilă de ziduri care încercuiau niște proprietăți invizibile, terenuri virane și mici blocuri de locuințe.

După o jumătate de oră, opriră în fața unei porți metalice cu două camere video moderne deasupra, păzită de un libian așezat pe un scaun pliant și ținând pe genunchi un Kalașnikov. Urmă un claxon scurt, poarta se deschise și văzură doi bărbați în civil cu câte un M 16 pe umăr, pistolul la centură, walkie-talkie și ochelari negri.

Mașina Cherokee parcă de-a lungul unei peluze enorme, minunat întreținută, din fața unei vile cu proporții faraonice.

Precedați de Ted, Cyntia și Malko intrară în clădire. Datorită aparatelor de aer condiționat, înăuntru era o răcoare plăcută. Pardoseală de marmură, imitații de mobilier Ludovic al XV-lea, foiță de aur și tapiserii grele peste tot. Categoric nu era Armata Salvării!

Ted deschise ușa unei camere uriașe, cu un pat de patru metri lățime și o cuvertură brodată cu fir de aur, și anunță:

— *Your home, sir!* Urmează un briefing peste un sfert de oră, în lounge.

Se întoarse pe călcâie, iar în acel moment apărură un bărbat și o femeie cu picioarele goale, foarte zvelți, cu pielea închisă la culoare, însă nu neagră. Femeia era frumoasă, cu trăsături fine, bărbatul avea un chip regulat pe care era întipărită o expresie de indiferență.

Ted se întoarse.

— Aceștia sunt Hissene și Aya, originari din Ciad. Ei se vor ocupa de dumneavoastră.

Cei doi ciadieni se înclinară, zâmbind vag, apoi dispărură.

Așezată pe pat, Cyntia părea uimită.

— E minunat aici! spuse ea. Firma îți oferă toate astea?

— Cred că au închiriat casa unui libian expatriat, îi explică Malko. Dacă vrei să faci o baie...

Se auzi o bătaie în ușă, iar ciadiana intră cu un coș mare de fructe. Se ghemui în fața Cyntiei și întrebă în engleză, cu o voce blândă:

— *You want some fruits, Miss?*[27]

Privirile celor două femei se încrucișară și Malko simți cum între ele se naște o legătură.

[27] Doriți niște fructe, domnișoară?

Femeia începu să curețe o portocală, iar Malko se făcu nevăzut.

*

* *

Reuniunea avea loc într-un salon mare și elegant, cu draperii groase de velur, canapele și fotolii adânci, covoare și o masă întinsă și joasă.

Un tânăr libian cu părul tuns scurt, îmbrăcat cu o bluză și jeanși, era așezat pe marginea unei canapele, atent și serios. Semăna cu un student care urmărea un curs.

— Iată-l pe Jafar, făcu Ted, indicându-l pe tânărul libian instalat pe marginea canapelei. E un tip OK. O să fie șoferul și *fixer*[28]-ul dumneavoastră. Are o rablă cu plăcuțe de înmatriculare libiene și vorbește engleza.

Jafar zâmbi și îi întinse mâna lui Malko.

— Sunt medic, spuse el, îmi termin în curând studiile. La dispoziția dumneavoastră.

— OK, îi tăie vorba Ted, o să continuăm fără tine.

Jafar dispăru discret, iar americanul îi explică lui Malko:

— Aici e baza DO din Benghazi. Avem șase pușcași marini pentru protecție, iar noi suntem opt. Șeful nostru, Milton Crawford, a plecat la Sirte, pe front, pentru o evaluare a situației. Avem mijloace de comunicație securizate și, grație ciadienilor, suntem informați cât de cât corect.

— Nu știe nimeni că mă aflu în Libia?

— Nimeni. Aici nu există controale. Deținem artileria de care avem nevoie și o să vă arăt de unde vă puteți servi singur. Bineînțeles că suntem la dispoziția dumneavoastră.

— Știți de ce am venit aici?

Ted zâmbi cu răutate.

— Sigur, sir: *terminate with extreme prejudice*[29] pe unul dintre ticăloșii ăia de bărboși. Vă ajutăm cu plăcere.

Nu părea deloc un apărător al drepturilor omului. În orice

[28] Persoană care își folosește influența și care se ocupă cu aranjarea a tot felul de afaceri dubioase (amer; pol.) (n. red.)

[29] Pentru a ucide.

caz, eforturile lui în acest sens aveau în vedere doar rasa albă.

— Perfect, fu de acord Malko, trebuie să mă întâlnesc, cu cineva.

— Am fost anunțat, sir. Un englez. Iată mobilul lui. Funcționează cu greutate. Locuiește la hotelul Ouzou, însă ar fi mai bine să nu vă duceți acolo. O să fiți reperat imediat. Aranjați o întâlnire discretă. Poftim, sir, Jafar vă așteaptă. Ne vedem mai târziu. Să-mi spuneți dacă aveți nevoie de un „baby-sitter”.

Malko se întoarse în cameră. Cyntia era deja în baie. Intră și el. Femeia gusta din fructele aduse de ciadiana care îngenunchease în fața căzii pe un covor…

— E foarte bine aici! suspină frumoasa cover-girl.

— Am puțină treabă, o anunță Malko, așa că te las.

Se întoarse în holul mare și formă numărul lui Peter Famborough, un mobil local.

Englezul răspunse imediat.

— Jerry mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon, îi comunică Malko. Când ne putem întâlni?

— Mâine, dacă sunteți de acord. Știți unde e Al Kish?

— Nu.

— E fostul cartier general al trupelor lui Gaddafi, la intrarea pe șoseaua Brega. Totul a fost jefuit sau ars, nu se mai duce nimeni acolo. E un loc liniștit, numai bun pentru o întâlnire. Pe la zece. Aveți mașină și șofer?

— Da.

— Atunci, pe mâine.

*
* *

Ibrahim Al Senoussi formă din nou, cu încăpățânare, numărul Cyntiei. Nimic, apoi semnalul de ocupat. Era deja a douăzecia încercare. Totuși, un telefon Thuraya ar fi trebuit să funcționeze. Oare ce să însemne asta?

După ce sosiseră la Benghazi, fusese instalat într-o căsuță cu două etaje din inima orașului vechi.

Ocupa o cameră de la primul etaj, dotată cu un aparat vechi de aer condiționat. Parterul era ocupat de câțiva bărbați care se înghesuiau într-o încăpere mai mare.

Încă nu se întâlnise cu Abu Bukatalla, dar puțin îi păsa. Prin intermediul omului său de legătură, Abdel Razik, îl anunțase de sosirea lui pe generalul Abdel Fattah Younès, unul dintre cei mai puternici oameni din noua Libie.

Fost ministru al apărării pe vremea lui Gaddafi, generalul se alăturase încă de la început rebelilor, iar CNT îl surprinsese în postura de șef al Statului-Major. Era unul dintre puținii profesioniști din katibele conduse de tot felul de amatori sau trăsniți. În plus, generalul Younès era unul dintre cei mai importanți membri ai tribului Obeidi, foarte puternic în Cirenaica.

Dacă Ibrahim Al Senoussi reușea să-l atragă de partea lui, efectul ar fi fost ralierea altor șefi de katibe.

Or, Ibrahim Al Senoussi știa, prin serviciile intermediarilor, că generalul Younès avea o părere bună despre proiectul său legat de monarhia constituțională.

Nu-i mai rămânea decât să aștepte telefonul acestuia. Generalul nu se mai afla la Benghazi, ci pe „front”, undeva în vest.

Ibrahim Al Senoussi se uită brusc la telefonul Thuraya.

Totul ar fi fost în regulă dacă ar fi putut da de Cyntia.

*

* *

Cyntia stătea întinsă pe pat în momentul în care Malko se întoarse în cameră. Se pregătea să mănânce niște struguri, având alături telefonul mobil.

— Am încercat să-l sun pe Ibrahim, spuse ea, dar e imposibil. Curios, dar nu există semnal.

— Așteaptă puțin, mă duc să mă informez, spuse Malko.

Îl găsi pe Ted în bucătărie. Își pregătea niște jumări. Din șase ouă. După ce-l întrebă de telefon, americanul nu păru deloc uimit.

— E normal, spuse el. Aici, mobilele străine nu

funcționează: e nevoie de un Thuraya sau de un aparat local cu credit mare.

— Trebuie să sune pe cineva, îi explică Malko.

— Atunci să folosească telefonul dumneavoastră, conchise Ted.

Se întoarse la ouăle care sfârâiau. Malko nu era deloc mulțumit. Dacă Cyntia folosea telefonul Thuraya pentru a da de amantul ei, acesta va observa numărul și-i va pune întrebări...

Reîntors în cameră, îi spuse:

— Probabil că e o problemă trecătoare. Radarele NATO bruiază câteodată comunicațiile.

— Bine, răspunse femeia. Să mergem la restaurant, aș vrea să văd orașul.

— Putem face un tur cu mașina, sugeră Malko, însă restaurantele nu sunt prea grozave. Mai bine mâncăm aici.

Cyntia îi aruncă o privire uimită.

— Nu există niciun local unde să putem merge?

— Ba da, sigur că da, dar nu prea sunt femei în locurile publice, aici nu e Cairo.

— O să-mi pun o eșarfa pe cap, răspunse ea, mai în glumă, mai în serios.

Malko simțea că era nervoasă și încordată. Se auzi o bătaie în ușă. Era Ted.

— Trebuie să faceți comanda pentru cină. Nu sunt foarte rapizi.

Ieși, iar Cyntia își încruntă sprâncenele. De data aceasta, americanul nu purta decât un maiou de corp, iar pistolul de la centură îți sărea în ochi.

— Prietenii tăi sunt înarmați și în casă? întrebă Cyntia după plecarea lui Ted, vizibil bănuitoare.

— Țara asta e periculoasă, pretinse Malko. Există o mulțime de oameni înarmați.

Cyntia păru să reflecteze, apoi zise dintr-odată:

— Crezi că sunt tâmpită?

Malko tresări.

— Sigur că nu! De ce?

— E o atmosferă bizară, spuse ea, toți prietenii tăi sunt înarmați, casa e păzită, parc-ar fi o fortăreață.

— Ți-am zis, insistă Malko, în țară e încă război. Gaddafi a murit acum două zile. Trebuie să fim atenți. Nu toată lumea agreează prezența noastră aici.

Cyntia nu-l scăpa din priviri. Cu aceeași voce calmă, îl întrebă:

— De ce ai luat o hârtie de pe biroul din Cairo? Pe ea se afla un număr de telefon important pentru Ibrahim.

CAPITOLUL XIII

Privirea Cyntiei îl fixa pe Malko cu o expresie lipsită de amabilitate. Își aprinse o țigară și continuă:

— Cred că m-ai mințit. Nu ești cine pretinzi că ești.

— De ce spui asta? protestă Malko.

— Armele, casa izolată, indivizii ăștia cu mutre de mercenari... De ce ai vrut să mă aduci aici?

— Tu ai vrut să vii, sublinie Malko. Și mă bucur foarte mult.

— De ce ai luat hârtia aia? insistă Cyntia. Nu minți...

Vocea ei devenise de-a dreptul glacială. Malko își cântări șansele. Era o situație neprevăzută de Jerry Tombstone.

Simțea că, dacă o mințea, Cyntia ar fi fost capabilă de orice. I-ar fi fost greu s-o împiedice să se întoarcă la Cairo și să-și informeze amantul în legătură cu cele petrecute.

Se decise brusc.

— E adevărat, recunoscu el, nu ți-am spus tot adevărul. Nu lucrez în domeniul afacerilor petroliere.

— Atunci, cu ce te ocupi?

— Lucrez pentru guvernul american, răspunse el, cu misiunea de a-l proteja pe Ibrahim Al Senoussi.

Cyntia Mulligan se încruntă.

— Să-l protejezi? Ce vrei să spui cu asta?

În punctul în care se afla, Malko nu se mai putea eschiva.

— În Libia există oameni care vor să-i pună pielea pe băț. Noi încercăm să împiedicăm uciderea lui.

— Care „noi”?

— O puternică organizație guvernamentală…

Cyntia Mulligan clătină din cap.

— Prostii! Nu vrea nimeni să-l omoare. Spune-mi adevărul, altfel mă întorc imediat la Cairo.

— Ar fi cam greu, spuse Malko imprudent.

Privirea Cyntiei se întunecă.

— M-ai răpit! Dar trebuie să existe aici un consulat britanic.

Devenea periculoasă.

— A fost cât pe-aci să nu mai ajungi la Cairo, spuse Malko. Cu o rachetă sol-aer s-a încercat doborârea avionului în care te aflai împreună cu Ibrahim. Din fericire, sistemul de ghidaj n-a funcționat.

— Îți bați joc de mine?

— Deloc, n-am chef de glumă.

Furioasă, Cyntia Mulligan se ridică în picioare.

— OK, acum spune-mi *de ce* m-ai agățat. Pentru că asta ai făcut, m-ai agățat.

— Este adevărat, recunoscu Malko, am vrut să mă apropii de Ibrahim.

— Ticălosule! Și pentru asta te-ai culcat cu mine! Puțin ți-a păsat de mine!

Făcea spume. Malko încercă s-o calmeze.

— E adevărat, recunoscu el, eram în misiune, dar nu mă plâng deloc de șansa pe care am avut-o.

Britanica îl privea cu dispreț, turbată de furie.

— Am fost o proastă că ți-am cedat.

— N-a trebuit deloc să mă forțez, o asigură Malko, zâmbind în semn de scuză. Ești o femeie foarte frumoasă. Uneori, poți îmbina utilul cu plăcutul. De altfel, nici nu credeam că o să fii ușor de sedus.

— Așa, deci! Acum sunt și târfa! strigă Cyntia. Îmi fac bagajele.

— Ca să pleci unde? o întrebă Malko oarecum ironic.

— La Cairo.

— Nu există nici tren, nici autobuz, nici avion, iar oamenii din casa asta se supun ordinelor mele.

— Cine ești? țipă femeia lovind mocheta cu piciorul gol.

— Lucrez pentru Central Intelligence Agency, îi mărturisi Malko, în colaborare cu guvernul din țara ta.

— Ești spion?

— E un cuvânt care nu-mi place... Lucrez în Informații și încerc să-l ajut pe Ibrahim Al Senoussi să joace un rol politic important în Libia de mâine.

— Da, știu, exclamă ea, vrea să fie regele Libiei.

Cyntia se postă dintr-odată în fața lui Malko, fulgerându-l cu privirea.

— Pleacă de aici! Nu vreau să te mai văd. Mâine o să punem lucrurile la punct.

Ușa se închise în urma lui Malko. Acesta exploră culoarul, descoperind puțin mai departe două uși și o cameră la fel de mare ca aceea din care ieșise. Se instală în ea. Pentru noaptea care urma era perfectă. Deocamdată. Cyntia nu avea ce face. Fără mijloace de comunicație, nu avea decât să plece pe jos, însă agenții CIA n-o vor lăsa să se îndepărteze prea mult.

Situația trebuia neapărat clarificată... Și mai trebuia să afle unde se găsea Ibrahim Al Senoussi.

Numai Cyntia îl putea contacta. Malko trebuia s-o atragă de partea lui.

*

* *

Înseninat, Ibrahim Al Senoussi închise telefonul mobil local pe care i-l dăduseră. Abdul Razik, nepotul generalului Younès, îl sunase să-i spună că unchiul lui pleca a doua zi de pe frontul din Sirte și se întorcea la Benghazi să se întâlnească cu el.

Ca măsură de precauție, nu va fi însoțit de escorta obișnuită, ci doar de doi colonei demni de încredere. După ce va ajunge la Benghazi, va lua legătura cu Ibrahim.

Bucuros la culme, Ibrahim Al Senoussi îl sună imediat pe Abu Bukatalla pentru a-i împărtăși vestea cea bună. Generalul Younès constituia una dintre piesele importante ale

proiectului său.

Cunoscându-i personal pe șefii celorlalte katibe, era singurul capabil să-i atragă de partea sa. Îi detesta pe islamiștii pe care-i hăituise mulți ani în numele lui Gaddafi. Pe de altă parte, americanii aveau deplină încredere în el.

Fericit, libianul încercă încă o dată s-o sune pe Cyntia. Numărul era mereu ocupat…

*

* *

Malko nu putea adormi. Cearta cu Cyntia îl tulburase. Avea absolută nevoie de ea pentru a restabili legătura cu Ibrahim Al Senoussi.

În afară de fâșâitul aparatelor de aer condiționat, din casă nu răzbătea niciun zgomot. Așa că țipătul strident care rupse tăcerea păru cu atât mai nelalocul lui.

Inima lui Malko o luă razna. Se ridică și ieși pe culoar. Niciun zgomot. Apoi, un al doilea țipăt, mai slab de data asta, îl făcu să tresară din nou. Venea dinspre camera ocupată de Cyntia.

Malko se apropie, ascultă la ușă, dar nu auzi nimic. Încet, apăsă clanța: ușa nu era închisă cu cheia.

Împinse ușor: camera era scăldată într-o lumină slabă. Ținându-și respirația, Malko distinse o masă neclară pe pat, care se mișca foarte încet. Trebui mai întâi să se obișnuiască cu obscuritatea, apoi descoperi ce se afla pe pat…

Cyntia era întinsă pe spate, cu brațele încrucișate și picioarele desfăcute… O siluetă întunecată se agita între coapsele ei.

Un cap de femeie ocupat să-i ofere plăcere tinerei britanice.

Bineînțeles că Malko n-o putea identifica, dar ceva îi spuse că era vorba de servitoarea ciadiană care-i adusese Cyntiei fructele în camera de baie…

Urmă un alt țipăt scurt, iar coapsele Cyntiei se strânseră brusc în jurul capului lipit de pântecul ei.

Malko închise ușa cu băgare de seamă și se duse să se

culce la loc. Faptul că Cyntia îl alungase din camera ei nu fusese determinat *numai* de minciunile lui.

Existau condiții pentru o indispensabilă conciliere.

*

* *

Cherokee-ul alb condus de Jafar, colaboratorul Agenției, coti la stânga pe marele bulevard ce ducea în centru, cunoscut sub numele de bulevardul Fabricii de Covoare. La Benghazi, străzile purtau rareori nume. Toate semănau între ele. Drepte, mărginite de ziduri în spatele cărora se aflau proprietăți imense, de mici imobile ocupate de negustori sau de terenuri virane. Localitatea se întindea în semicerc în jurul portului din orașul vechi, de la lagună până la Cornișa de pe malul mării.

Se putea spune că era un oraș american, cu artere fără nume care convergeau în centru, intersectate de *„ring-roads”*, cele cinci șosele de centură. Clădirile înalte erau puține, majoritatea având culorile deșertului, nu exista nici cel mai mic accident de relief, bulevardele părând supradimensionate în comparație cu circulația rară. Iar pe deasupra, un soare arzător, implacabil. Jafar indică în stânga o clădire din spatele unei mari peluze, dominată de un imens ecran montat pe gazon.

— Este restaurantul Veneția, dar acolo nu se servesc băuturi alcoolice.

După un kilometru, coti la dreapta în momentul în care ajunseră la una dintre rarele intersecții semaforizate, apucând-o pe o stradă identică cu precedenta, apoi o părăsi și pe aceasta pentru a pătrunde într-un vast spațiu deschis, mărginit de clădiri fără uși și ferestre, vizibil jefuite și incendiate.

Nici țipenie.

— Aici e El Kish, anunță libianul. Fostul cartier general al trupelor lui Gaddafi; după ce au plecat, populația a jefuit totul.

Totul, cu excepția zugrăvelii.

Malko zări o minunată mașină 4×4 japoneză, în stare perfectă, parcată în fața uneia dintre clădirile distruse, și se întoarse spre Ted.

— E cineva în ea?

— E o mașină pe care gaddafiștii au lăsat-o aici dinadins, sperând că *thuwari* vor pune mâna pe ea. E cu siguranță o mașină-capcană, așa că nimeni nu a atins-o.

— Și nimeni n-a dezamorsat-o?

— Toți specialiștii erau pe front. Acum, după moartea lui Gaddafi, se vor întoarce.

Malko se uită în jurul lui.

Unde era Peter Famborough?

Deodată, zări în dreapta lui, departe, în fața unui hangar ars din care nu mai rămăsese decât structura metalică, o mașină albă.

Se îndreptă pe jos spre ea.

Era o Kia „Spectra” cu plăcuțe de înmatriculare libiene, goală. Un fluierat ușor îl făcu să întoarcă privirea. Un bărbat îmbrăcat cu un costum deschis la culoare apăru în fața uneia dintre ușile clădirii învecinate.

Necunoscutul îi făcu semn, iar Malko se duse până la el.

Scund, rotofei, cu nasul lung și ascuțit, părul alb și tenul bronzat, necunoscutul semăna cu un ofițer din Armata Indiilor. Îi întinse mâna lui Malko.

— Peter Famborough. Ați ajuns ușor?

— Da, dar e un loc neobișnuit.

Englezul zâmbi.

— Și mai ales abandonat! După ce au jefuit totul, locuitorii n-au mai venit aici.

— Unde anume locuiți la Benghazi?

— La hotelul Ouzou, în fața lagunei; toată lumea stă acolo, dar și mulți necunoscuți. CNT nu are încă un serviciu de informații, în schimb, toate grupurile de islamiști dispun de spioni. (Râse.) Aș prefera să stau într-o vilă, așa ca dumneavoastră.

— Cui îi aparține?

— Ah, unui libian, un miel blând care a supt de la două oi și

s-a îmbogățit. Așteaptă la Cairo să se liniștească apele și, oficial, și-a pus casa la dispoziția Departamentului de Stat american. Deci, îl căutați pe Abu Bukatalla?

— Da, îl cunoașteți?

— L-am întâlnit o dată. Oficial, sunt corespondentul ziarului saudit *Arab News*. I-am luat un interviu la Dama, pe vremea când își constituia katiba. E un tip dur. A refuzat să lupte pe front pentru că ar fi însemnat să combată alături de necredincioșii din NATO. E un *takfiri*, un islamist fanatic foarte periculos.

— De ce?

— Visează la un veritabil emirat islamist în Libia, cu o sharia consolidată. Qatarul l-a înzestrat cu arme și bani.

— În ce scop?

Agentul MI6 zâmbi.

— Din același motiv pentru care pakistanezii le-au dat arme și bani celor mai fanatici mujahedini în timpul războiului din Afganistan împotriva rușilor. Aceeași ipoteză. Qatarul vrea să înființeze aici un adevărat stat islamist, la adăpost de influențele occidentale. Abu Bukatalla este unul dintre brațele sale armate.

Tăcu și se uită în jur.

— *Well*, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Știți unde se află Abu Bukatalla?

— Știam. Își instalase cartierul general într-o fostă uzină care fabrica plăcuțe de mașini, lângă un loc de descărcat gunoaiele, în cartierul Abu Ovamina. Era foarte practic pentru el: arunca acolo oamenii pe care-i executa. Foști membri ai Mukhabaratului care fuseseră alături de Gaddafi și îi persecutaseră pe vremuri pe islamiști. În ziua în care m-am dus la el, interoga un deținut cu pielea foarte închisă la culoare, îngenuncheat în fața lui și cu mâinile legate. Jura că nu fusese decât un simplu muncitor în construcții și-l implora să nu-l omoare. Abu Bukatalla mi-a spus că era un mercenar nigerian care violase mai multe femei musulmane.

— Și pe urmă?

— Când am plecat, am auzit în urmă o rafală de Kalașnikov.

M-am întors și l-am văzut pe „mercenar” lungit la pământ. Îl doborâse unul dintre oamenii lui Abu Bukatalla. La câteva zile după incident, a plecat și nimeni nu știe unde se află. Benghazi e plin de ferme înconjurate de ziduri. Bukatalla nu are cu el decât o sută de oameni și nu îi este greu să se ascundă. Totuși, am o pistă. La hotelul Ouzou stă o tipă originară din Spania care lucrează pentru un ONG danez unde sunt pregătiți specialiștii în deminare. O cheamă Manuela Esteban. Se duce des la târgurile de arme, în cartierul Assabri, să cumpere bere.

— Bere?

— Da, vinde *și* bere, cu 5 dolari sticla... Discutând cu furnizorul ei, a descoperit că acesta ține legătura cu grupul lui Abu Bukatalla, care-i trimite arme să le vândă și să facă rost de bani. O să mă întâlnesc cu acest negustor de arme și o să încerc să aflu unde se ascunde Abu Bukatalla.

— Când credeți că o să știți ceva?

— Mă duc acolo la sfârșitul zilei, piața nu se deschide până la ora cinci. Ne putem întâlni din nou mâine, la aceeași oră.

— Aici?

— Nu. Nu e bine să ne vedem de două ori în același loc. Ar fi de preferat să ne întâlnim la fostul lui cartier general, uzina de plăcuțe de înmatriculare. Șoferul dumneavoastră trebuie să știe unde e. *Well*, plecați dumneavoastră primul, eu o să fumez o țigară.

Își strânseră îndelung mâinile, iar Malko se întoarse la mașină, trecând prin fața zecilor de graffiti în engleză și arabă de pe zidurile clădirilor distruse.

Unul dintre ele era extrem de explicit:

„My name is Freedom. Next step, Palestine.”[30]

Ieșiră din Kish. Jafar nu parcursese decât o sută de metri atunci când se declanșară în spatele lor o serie de împușcături. Malko se întoarse cu inima zbătându-i-se în piept. Erau urmăriți de o camionetă. Împușcăturile veneau dinspre afetul celor două tunuri de 23 mm instalate în spatele mașinii, care trăgeau în toate părțile.

[30] „Numele meu este Libertate. Următoarea etapă, Palestina.”

CAPITOLUL XIV

Camioneta se apropie, iar Malko, cu toți mușchii încordați, căuta o ieșire. Jafar trase violent de volan, lipind mașina de marginea drumului, apoi îi strigă:

— *Don't be afraid!*[31]

Camioneta ajunse la nivelul lor, cu cele două tunuri trăgând spre cer. În spatele vehiculului înțesat de *thuwari* cu bustul încins de cartușiere țâșniră vreo zece mașini. Una era decorată din belșug cu muselină albă. Ocupanții își goleau încărcătoarele pistoalelor-mitralieră prin geamurile deschise!

Urlau sloganuri de neînțeles, întrerupte de familiarele strigăte, *„Allahu Akbar"*.

O a doua camionetă încheia cortegiul. Instalată pe platforma acesteia, mitraliera DShK de 14,5 milimetri trăgea într-un ritm nebun…

Parcă erau la Stalingrad.

— E o nuntă! strigă Jafar, încercând să acopere bubuiturile. Sărbătoresc moartea lui Gaddafi.

Convoiul se îndepărtă.

Jafar reluă, fără să mai țipe:

— Acum toată lumea are un Kalașnikov, nu mai e ca înainte de revoluție. Anul trecut, sora mea mai mică nu se purta cum trebuie. Flirta la Universitate, iar tatălui meu îi era frică să nu dezonoreze familia. Atunci, am cumpărat un Kalașnikov ca s-o pot ucide dacă n-avea de gând să înceteze. Am dat pe el 2000 de dinari. Foarte scump, dar onoarea familiei n-are preț. La trei luni după aceea, după 17 februarie, l-aș fi putut avea cu 100 de dinari…

O lovitură violentă îl întrerupse. Distras de conversație, nu văzuse unul dintre enormele obstacole de viteză dispuse de-a latul șoselei. Erau o mulțime, obligând șoferii la o permanentă atenție la drum.

Scandalizat, Malko se întoarse spre el.

[31] Nu vă temeți!

— Chiar ți-ai ucide sora dacă ar avea o aventură?

Tânărul libian nu ezită nicio clipă.

— Bineînțeles! Pentru a salva onoarea familiei. În mod normal, tatăl meu ar trebui s-o facă, dar e suferind…

— Și asta din cauza religiei? întrebă Malko.

— Nu, așa e obiceiul.

— Dar dacă vinovatul acceptă să se căsătorească cu ea?

— Prea târziu, familia e deja dezonorată. Dacă fata are surori, acestea nu se vor mai putea mărita niciodată. La dumneavoastră nu e la fel?

— Nu prea, recunoscu Malko.

Dacă aliații americanilor aveau o astfel de mentalitate, atunci ce să mai zici de islamiști…

Hotărât lucru, Libia nu se afla pe aceeași planetă…

Ceva mai departe, îi depăși o camionetă acoperită cu inscripții în arabă, cu un tun cu țeavă dublă de 20 mm pe platformă, care opri apoi în fața unei căsuțe.

Din cabină coborî un bărbat. Purta un tricou, bandană, cartușiere peste piept, pantaloni militari, toc de pistol nou din piele, toate furate de la armata lui Gaddafi. Intră în casă.

— Un combatant care se întoarce de pe front, explică Jafar.

În Benghazi se vedeau peste tot aceste camionete care reprezentau un element esențial al armatei rebelilor, vehicule civile modificate pentru a primi un afet de tun pe platforma din spate, parcate în fața caselor unor civili ca niște simple turisme.

Se opriră în fața intrării în „baza” CIA. Recunoscând mașina, paznicul comunică ceva prin radio, iar după câteva secunde se deschise și poarta.

Jafar parcă între peluză și clădire. Ted își făcu apariția și veni pe peron să-l întâmpine pe Malko.

— *Good trip!*

— *Not so bad*, recunoscu Malko. O să-ți povestesc.

Se așezară în salonul elegant, cu mobile aurite, iar ciadiana cu picioarele goale și chipul angelic le aduse cafele.

— OK, începu Malko, teoretic, mâine aflu unde se găsește Abu Bukatalla, omul care face obiectul unui *„executive order”*

al președintelui. *He has to go*[32]. O să am nevoie de tine…

Ted încuviință din cap, zâmbind.

— Asta-i o veste bună. E singur?

— Nu chiar, are o sută de oameni.

Zâmbetul americanului dispăru brusc.

— Noi nu suntem decât opt, nouă cu dumneavoastră. Oamenii mei sunt pricepuți și vreau să-i aduc întregi înapoi! „Banditul” ăsta trebuie izolat. Dacă sunt patru sau cinci, e OK, avem ce ne trebuie. Altfel, ar fi cazul să utilizăm Predators[33], și n-avem…

Malko își ascunse decepția. Oamenii de la DO erau niște ucigași prudenți care țineau să profite de pensie. La Fort Alamo, ar fi trebuit să negocieze cu mexicanii.

— OK, conchise el, o să mă ocup de problemă.

În timp ce se ridica, Ted spuse:

— Atenție! Avem ordine: fără pierderi colaterale…

Îi mai rămânea să reia relația cu Cyntia. Malko nu trebui să se ducă prea departe. Femeia stătea în picioare în spatele ușii. Era înfășurată într-un prosop de baie și părea speriată. Îi aruncă o privire îngrozită lui Malko și murmură:

— Am auzit tot. E îngrozitor, ești un asasin.

Părea tulburată de-a binelea…

Malko îi prinse brațul și o trase până în cameră, unde femeia se lăsă să cadă pe pat și își aprinse mașinal o țigară „American Legend”, singurele care se găseau în Benghazi. Cel puțin, curiozitatea ei făcea inutilă o lungă discuție. Malko se așeză într-un fotoliu din fața ei și începu:

— OK, acum știi aproape totul. Sigur că atunci când l-ai cunoscut pe Ibrahim nu aveai cum să-ți dai seama că te afli în miezul unei importante manipulări politice… Și nici el nu ți-a spus nimic despre asta.

— Nu, șuieră Cyntia, mi-a vorbit despre proiecte, dar mi s-au părut mai curând amuzante.

— Nu vreau să te forțez să faci lucruri care te șochează, continuă Malko. Ești liberă. Dacă dorești, îl rog pe Ted să te

[32] Trebuie să dispară.

[33] Drone înarmate.

conducă la Cairo cu mașina. Nu sunt decât 1.300 de kilometri. Acolo, ai face bine să iei primul avion către Londra și să uiți de Ibrahim Al Senoussi. Și, *mai ales*, de tot ce ai aflat. Altfel, viața ta va fi în pericol.

Cyntia asculta fără să reacționeze.

— Nu vreau să plec, murmură ea.

— De ce?

— Mi-e frică.

— Atunci, ce vrei?

— Să rămân aici, răspunse femeia cu glasul stins.

Uimit, Malko o întrebă:

— De ce?

— Nu știu…

Tăcerea se prelungi până când Malko observă:

— Dacă rămâi, ești obligată să fii de partea noastră…

— Adică?

— S-ar putea întâmpla să-ți cer ajutorul.

— Ca să omori pe cineva? întrebă Cyntia, oripilată.

Malko nu se putu abține să nu zâmbească.

— Nu, sigur că nu, doar pentru a lua legătura cu Ibrahim.

— Cum?

— Încă nu știu. Deocamdată, nu l-am localizat în Benghazi. S-ar putea să fie un aspect vital.

— Te pot ajuta.

— Nu, încă nu. În Libia, nici mobilul tău, nici al lui nu funcționează. Nu-l poți suna decât cu ajutorul unui telefon Thuraya. Însă pentru asta trebuie ca el să-l aibă conectat pe al lui. Deci, pentru moment, nu putem decât să rămânem pasivi.

— Cu siguranță că el încearcă să dea de mine, spuse Cyntia.

— Da, dar n-o să reușească apelându-ți mobilul. Trebuie să așteptăm să și-l activeze pe al lui, pentru a-i suna fie pe englezii de la MI6 din Cairo, fie pe altcineva, poate în Libia.

— Se află în pericol? întrebă neliniștită Cyntia.

— Da, confirmă Malko, dar sper să înlăturăm rapid acest pericol. Pentru asta am venit la Benghazi.

Cyntia întrebă cu timiditate:

— Despre asta vorbeai mai devreme?

— Da, spuse Malko, fără să-i mai dea și alte amănunte. Deocamdată, nu facem nicio mișcare.

Dacă reușea să-l elimine pe Abu Bukatalla, situația se schimba, iar Ibrahim Al Senoussi nu se mai afla în pericol.

— Bine, conchise Cyntia, mă duc să mă îmbrac.

Părea zăpăcită, copleșită de situația în care se găsea într-o lume nebănuită până acum câteva zile.

*

* *

Instalat într-o clădire rustică a noului său cartier general, Abu Bukatalla asculta raportul celui care tocmai sosise de la Benghazi.

Ibrahim Al Senoussi îl anunțase că-l aștepta a doua zi pe generalul Younès, cerându-i un loc sigur de întâlnire.

Era nesperat.

Odată cu moartea lui Gaddafi, lucrurile aveau să se precipite pe plan politic. CNT nu putea face cine știe ce împotriva katibei Misrata, care-i lichidase în Sirte pe dictator și pe fiii acestuia și care refuza să predea cadavrele.

Membrii CNT nici măcar nu îndrăzneau să se ducă la Tripoli, care era controlat de Abul-hakim Belhadj.

Qatarul îi adusese la cunoștință faptul că trebuiau eliminate urgent ultimele obstacole din calea preluării puterii de către islamiști, cel mai important fiind Ibrahim Al Senoussi. Desconsiderați, majoritatea fiind foști demnitari ai regimului Gaddafi, membrii CNT urmau să fie măturați rapid din cale.

Înainte de a-l elimina pe pretendentul la tron, mai trebuia făcută o oarecare curățenie.

— Frate, spuse el, întoarce-te la Benghazi și spune-i oaspetelui nostru că imediat după ce se întâlnește cu generalul Younès ne vedem aici.

Pentru Ibrahim Al Senoussi avea să fie ultima întâlnire.

*

* *

Ibrahim Al Senoussi pândea zgomotele circulației de pe stradă. Orașul vechi era încă activ, magazinele fiind deschise până la miezul nopții. Imposibilitatea de a vorbi cu Cyntia îl rodea. Pierduse șirul încercărilor nereușite. Cu bustul gol, întins pe pat, simțea cum picăturile mari de transpirație i se prelingeau pe corp. Vechiul aparat de aer condiționat făcea mai mult zgomot decât răcoare… Număra orele care-l mai despărțeau de întâlnirea cu generalul Younès.

Acesta era motivul venirii lui la Benghazi. După ce îl va convinge să treacă de partea lui, Ibrahim Al Senoussi avea intenția să se întoarcă la Cairo. Nu va mai reveni în Libia decât după ce va fi ales de prietenii lui. Iar atunci, va fi însoțit de Cyntia.

Brusc, nu se mai putu stăpâni, trebuia să vorbească neapărat cu ea. Puse mâna pe telefonul Thuraya și urcă pe terasă. Briza ușoară dinspre mare răcorea aerul încins. Cerul era spuzit de stele și moscheea de vizavi începu să cheme, cu un glas strident, credincioșii la rugăciune.

Ibrahim Al Senoussi trase afară antena aparatului și găsi cu ușurință satelitul staționat deasupra Oceanului Indian. Pe ecran apăru cuvântul „Libya”, apoi formă numărul hotelului Four Seasons din Cairo. Soneria se declanșă după câteva secunde și o voce răspunse în arabă, repetând numele hotelului.

— Apartamentul 2704, ceru libianul.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi centralista îl anunță:

— *No answer, sir. The suite is unoccupied*[34].

— Sunteți sigură? insistă Ibrahim în arabă.

— Sigură, afirmă centralista, apartamentul este liber de trei zile. Vreți să vă fac legătura cu recepția?

— Vă rog.

După câteva secunde, îl avu la celălalt capăt al firului pe funcționarul de la recepție. Acesta îi confirmă faptul că apartamentul era liber de trei zile. Nota de plată fusese achitată.

[34] Nu răspunde, sir. Camera a fost eliberată.

— De o femeie?

Omul nu știa.

Ibrahim Al Senoussi nu insistă. Cunoștea de-acum esențialul. Cyntia nu mai era la Cairo. Înnebunit de furie, încercă pentru a suta oară s-o sune pe mobil.

Fără niciun rezultat.

Totuși, dacă s-ar fi întors în Anglia, ar fi putut să lase măcar un mesaj.

Unde se afla?

Coborî în cameră, dar tot nu putea găsi un răspuns la întrebare. Furios, demoralizat, se aruncă pe pat. N-avea nici măcar o bere care să-i mai ridice moralul.

*

* *

Cineva bătu la ușă, iar Malko se ridică și deschise. Era Ted. Americanul îi spuse:

— O să am legătura cu stația din Cairo. Trebuie să-l sunați urgent pe domnul Tombstone.

Cyntia era în baie, se gătea. Malko luă telefonul Thuraya și ieși pe peluză. După două minute, avea legătura cu Jerry Tombstone.

— Bingo! exclamă americanul. NATO m-a anunțat că Ibrahim Al Senoussi tocmai a folosit telefonul. Grație GPS-ului încorporat în aparatul Thuraya, l-am putut localiza comparând coordonatele primite cu planul orașului Benghazi. Apelul a venit dintr-un punct situat pe colțul dintre străzile Ash Sharif și Nasawi, în orașul vechi. Fie a telefonat de pe stradă, fie a ieșit pe o terasă. Aparatul Thuraya nu emite din interiorul unei case. Mâine ar trebui să identificați locul cu precizie.

— Ne ocupăm de asta, îi promise Malko.

— Și încă ceva, adăugă șeful stației. Ibrahim a sunat la Four Seasons. A aflat că Cyntia Mulligan nu mai e acolo. Trebuie să rezolvăm această problemă.

— O să văd ce pot face, promise din nou Malko.

— Ai făcut progrese în ce-l privește pe Abu Bukatalla? insistă americanul. Odată cu moartea lui Gaddafi, lucrurile

încep să se pună în mișcare.

— Amicul nostru de la „6” trebuie să-mi spună mâine unde se ascunde, răspunse Malko, însă vom avea probleme pentru că oamenii noștri nu sunt prea entuziasmați: nu sunt destui pentru o operațiune serioasă.

— Dacă trebuie, conchise Jerry Tombstone, îl căutăm pe Ibrahim și-l punem la adăpost. În cazul acesta, Cyntia Mulligan ne-ar putea fi de ajutor.

Malko se întoarse în casă, apoi intră în camera lui. Cyntia ieși din baie într-un nor de parfum, machiată și îmbrăcată cu o rochie de bumbac cu nasturi în față care se mula perfect pe corpul superb.

Părea să-și fi revenit complet după emoțiile din dimineața aceea.

— Ți-e mai bine? întrebă Malko.

Femeia zâmbi cu o strălucire nouă în ochii ei cenușii.

— Da, nu am mai trăit niciodată o asemenea emoție ca atunci când te-am auzit vorbind de uciderea unui om. Parcă eram la cinema. A fost foarte puternică.

Malko surâse.

— Ne aflăm într-un mediu în care se pune accentul pe adrenalină și unde se fac lucruri neobișnuite pentru un muritor de rând. În orice caz, ești foarte frumoasă în seara asta.

— Mulțumesc, spuse Cyntia. Unde mergem la masă?

Se credea la Cairo.

— Nu prea avem unde, răspunse Malko cu un zâmbet. În primul rând, pentru că puținele restaurante existente sunt infecte, și pe urmă, nu e momentul să ne afișăm în lume. O să-l întreb pe Ted dacă putem merge undeva.

*

* *

Ted, șeful departamentului DO, păru luat din scurt.

— Dacă tânăra doamnă vrea să mănânce ceva ca lumea, îșI dădu el cu părerea, trebuie să mergeți la Bala Beach, pe Cornișă, unde peștele e proaspăt. Noi ne mai ducem acolo din

când în când. Evident că nu au decât bere fără alcool.

— Nu pare prea prudent, obiectă Malko.

— Merge, îl asigură americanul. Avem un Ford Winner vechi, cu număr de înmatriculare local. E o mașină foarte discretă. Vă putem urmări cu un Cherokee. Numai că e necesar ca doamna să se schimbe. Altfel, o să atragă atenția.

Lui Malko îi veni brusc o idee.

— Am putea trece prin orașul vechi. Aș vrea să identific locul unde se află Ibrahim Al Senoussi. Am adresa.

— Arătați-mi-o, spuse imediat Ted.

Se așezară în bucătărie, în timp ce Cyntia se schimba, iar americanul întinse pe masă un plan al orașului Benghazi mai exact decât cel al lui Malko, găsind rapid locul de unde emisese aparatul Thuraya.

— Putem trece pe acolo, conchise el. Când ajung la intersecția dintre străzile Ash Sharif și Madhwi, o să frânez. O să vedeți că se aprind stopurile Cherokee-ului. Bineînțeles că n-o să ne oprim...

— Perfect, jubilă Malko.

Se duse s-o caute pe Cyntia. Cu o eșarfa pe cap, o bluză opacă pe lângă gât și jeanși, părea aproape decentă. Mergând, șoldurile i se legănau însă într-o manieră necunoscută de Coran.

Se întâlniră cu Ted, care aștepta pe peluză împreună cu trei „baby-sitteri”.

— O iau înainte, spuse acesta, iar dumneavoastră mă urmați. Bill o să conducă, iar noi o să fim patru în Cherokee. Doi rămân în mașină și ceilalți doi intră în restaurant să mănânce. Acolo sunt adesea și străini.

Mașina lui Malko era un vechi Ford albastru aflat într-o stare destul de proastă. Cyntia se așează în spate, iar unul dintre agenți la volan, lui Malko revenindu-i locul mortului... Poarta se deschise încet și ieșiră cu toții pe șoseaua neasfaltată.

În jur, nici țipenie.

Noaptea, cu toate luminile străzilor aprinse, Benghazi avea un oarecare farmec. Într-o jumătate de oră ajunseră la

lagună, apoi intrară în orașul vechi, ale cărui străzi gemeau de animație. Multe femei cu *niqab* sau cu un simplu voal. Nici măcar un singur cap neacoperit. Zeci de magazine de pantofi pe strada 20, cea mai comercială dintre toate. Parcă libienii ar fi avut mai multe picioare decât ceilalți oameni…

Malko nu scăpa din ochi Cherokee-ul care rula la douăzeci de metri în fața lor. Brusc, acesta încetini, apoi stopurile se aprinseră scurt chiar înainte de a traversa o intersecție. Acolo era locul reperat prin intermediul telefonului Thuraya…

Pe stânga, imediat după intersecție, se afla o casă veche în fața căreia era parcată o camionetă echipată cu o mitralieră instalată pe platforma din spate. Malko ridică privirea: casa avea un etaj și o terasă pe acoperiș, însă nicio fereastră nu era luminată…

Nu existau lumini aprinse în niciuna dintre casele vecine.

Își continuară drumul până la mare, pe cornișa Ahmad Rafik Al Madhawi, și cotiră la dreapta, lăsând în urmă piața Al Tahrir. Trecători puțini, mașini parcate peste tot. Cherokee-ul se opri după ce trecu de restaurantul de deasupra șoselei. În partea dreaptă a sălii exista un local mic unde, pe un pat de gheață, stăteau înșirați peștii. Sala restaurantului era pustie.

Doi dintre ocupanții Cherokee-ului îi urmară pe aleea către restaurant. Mașina făcu cale-ntoarsă și se opri de cealaltă parte a Cornișei, pe solul nisipos, cu farurile stinse și o bună vizibilitate în ambele sensuri ale drumului.

Cyntia și Malko urcară treptele și fură întâmpinați de patronul restaurantului, care-i conduse imediat să vadă peștii.

Agită în fața lui Malko un crustaceu deja fiert.

— Homar, exclamă libianul.

Malko se uită la crustaceu și îl luă în mână. Fusese fiert cu destul de mult timp în urmă, iar cleștii lui căpătaseră o nuanță verzuie.

Prudent, se opri asupra unei dorade enorme…

În restaurant nu erau decât patru persoane, ei doi și „baby-sitterii”. Se ignorară reciproc. Cyntia însă era încântată.

— E frumos aici… spuse ea. Și plăcut.

Era adevărat: o briză umedă înviora atmosfera. În timp ce

așteptau ca dorada să fie preparată, bând apă minerală, lângă ei apăru un violonist bătrân și începu să cânte.

După ce li se aduse la masă dorada, acesta se făcu nevăzut fără să ceară nimic…

În cele din urmă, mâncarea era aproape bună. Malko se aplecă spre Cyntia.

— Mai devreme, am trecut pe lângă locul unde se află prietenul tău, Ibrahim.

Îi explică manevra, iar ea tresări.

— Sper că nu m-a văzut…

Era naivă.

Cei doi americani plecară cu puțin timp înaintea lor. Pe cornișa întinsă nu existau decât câteva magazine luminate. Se întoarseră la vilă fără a întâmpina niciun incident și fără a întâlni nicio mașină.

Imediat după ce intrară în cameră, Cyntia se întoarse spre Malko.

— Mulțumesc, spuse ea.

Zece secunde mai târziu, își strivi buzele de gura lui. Malko îi simți corpul sprijinindu-se de al lui. Mâna femeii se strecură între ei și încercă să-i scoată sexul întărit din pantalonii de alpaca.

Malko n-o mai văzuse pe Cyntia în starea asta.

Femeia își smulse literalmente bluza, debarasându-se apoi de jeanși cu aceeași grabă. Se apropie de pat și se lăsă să cadă pe el cu picioarele desfăcute. Le ridică imediat pentru a-și scoate dantela neagră care îi acoperea atât de puțin pântecul.

Galant, cunoscând gusturile femeii, Malko începu să alunece spre pântecul descoperit, însă Cyntia îl apucă de păr.

— Nu, nu în seara asta.

Nici măcar nu-și scosese sutienul. Malko era deja tare ca un drug de fier… Cyntia își împinse bazinul pentru a-l primi în ea și scoase un țipăt de încântare.

— Iubește-mă.

Malko îi ridică picioarele, îndoindu-le ca pe ale unei broaște, apoi începu s-o bombardeze cu sexul lui.

Cyntia țipa cu mâinile crispate pe spatele lui. Orgasmul ei era neîntrerupt.

Simțind că Malko e pe cale să explodeze, exclamă:

— Ce excitat ești! Înfige-te, iubitule, înfige-te!

Malko se prăbuși peste ea cu un strigăt sălbatic. Nu era prima lor partidă de amor. Când vru să se retragă, Cyntia îl opri.

— Rămâi, spuse ea, mai vreau…

Se cam depărtau de la programul obișnuit. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile lui Malko, îi oferi o scurtă explicație:

— Parcă sunt o altă femeie. Înainte, bărbații mi se păreau brutali. Ceea ce se întâmplă de câteva zile m-a zdruncinat, iar până cum n-am mai întâlnit un bărbat ca tine. Amanții mei erau niște pisicuțe, adesea ei înșiși bisexuali. Niște animale de companie.

— Și Ibrahim?

— Nu; el nu. Chiar mi-a făcut curte, și asta m-a mișcat. Din păcate, nu se gândea decât cum să mă aibă mai repede. Puțin îi păsa de plăcerea mea.

— Dar n-am făcut nimic special, remarcă Malko, și eu am fost brutal.

Cyntia izbucni în râs.

— Poate că sunt nedreaptă! Ori m-am îndrăgostit de o altă lume.

Încet, reîncepu să-și miște bazinul până când simți sexul întărit din pântecul ei. Malko se purtă mai blând, iar Cyntia începu să toarcă. Oricum, îi plăcea blândețea.

Mai târziu, satisfăcut sexual, Malko își spuse că, în cazul în care Peter Famborough îl ducea la Abu Bukatalla, trăia, categoric, o perioadă fastă.

CAPITOLUL XV

De o jumătate de oră, cele două mașini Cherokee se învârteau prin cartierul Assilmani, în interiorul primei șosele de centură. Al Jalal Hospital, un complex de proprietăți

înconjurat de ziduri, câteva magazine și șiruri de case moderne de culoare ocru. Ted întrebase mai mulți trecători unde se afla cartierul general al lui Abu Bukatalla, însă nimeni nu voia sau nu putea să-i dea nicio informație.

În cele din urmă, americanul opri în fața unei benzinării Al Rahla din piața Shola, cu o firmă reprezentând o cămilă splendidă.

De data asta, patronul știu despre ce e vorba, însă explicațiile sale fură atât de complicate, încât Ted îi întinse o bancnotă de 50 de dinari.

— Dă-ne un însoțitor.

Unul dintre băieții de la pompe, mustruluit cum se cuvine, urcă în Cherokee, luând locul lui Malko. Acesta se așeză în spate, între cei doi „baby-sitteri” încorsetați în vestele lor de kevlar. Pe podea erau aruncate puști M.16 și încărcătoare.

Se mai învârtiră vreo zece minute, apoi băiatul le arătă intrarea unui complex din fața străzii Al Mgaryif. Era un ansamblu de clădiri în aparență abandonate, în dreapta căruia se afla un fel de depozit gigantic de gunoaie… Cherokee-ul opri în mijlocul unei curți înconjurate de clădiri goale. În jur, tot felul de resturi și câteva mașini din care nu mai rămăseseră decât caroseriile.

Coborâră din vehicul și, îndată, „ghidul” lor își luă picioarele la spinare, fără să le dea ocazia să-l mai întrebe ceva.

Malko, încadrat de „baby-sitteri”, făcu pe jos turul clădirilor care, având în vedere mărimea lor, păreau să fi servit pe post de „cazarmă”.

Nimeni.

Malko se uită la ceas. Peter Famborough ar fi trebuit să fie acolo de-o jumătate de oră.

Una dintre mașinile Cherokee rămăsese la intrare pentru a înfrunta orice fel de intruziune a unor răufăcători.

Iritat, Malko îl sună pe agentul MI6, însă mobilul acestuia intră direct pe mesagerie…

Se mai învârtiră pe-acolo vreo zece minute. Ted nu-și ascunse nervozitatea.

— *It’s a trap*, bodogăni el. *We should go*.[35]

— Nu se poate, refuză Malko, e prea important. Hai să vorbim cu angajații de la groapa de gunoi.

În dreapta, exista o enormă groapă de gunoi unde lucrau mai mulți oameni. Ted pomi în fruntea micului cortegiu. Lucrătorii se uitară la ei surprinși: în Benghazi nu prea existau străini, oricum nu acolo. Duhoarea era îngrozitoare…

Ted începu să întrebe în arabă, apoi se întoarse spre Malko.

— Aici e cartierul general al lui Abu Bukatalla, dar a plecat toată lumea cam acum două luni.

Malko știa asta.

— N-au văzut pe nimeni? Aveam întâlnire cu un străin.

Bărbatul negă mai întâi clătinând din cap, apoi spuse:

— A venit totuși cineva acum o oră. Doi tipi cu o camionetă au aruncat un sac mare. Unul mi-a zis că, dacă văd niște străini, să li-l dau lor.

Malko simți cum îi fuge sângele din obraji.

— Unde e sacul?

— Acolo, lângă camion sau în el, trebuie să incinerăm gunoaiele.

— Puteți să-l scoateți afară?

Cum omul ezita, o bancnotă de 20 de dinari îl impulsionă și se îndreptară cu toții spre fundul gropii. Duhoarea era tot mai mare. Ted își acoperi gura cu mâna stângă. Însoțitorul lor îi chemă pe muncitorii care se pregăteau să încarce o benă și, în silă, aceștia se urcară deasupra. Începură să scotocească printre gunoaie. După câteva minute, scoaseră un sac și-l aruncară pe stratul de gunoaie.

Malko se repezi spre el, dar Ted îl opri.

— *Be careful*.[36] S-ar putea să fie o capcană…

Înaintă și se ghemui lângă sac, examinând modul în care fusese închis. O simplă sfoară…

Americanul îl pipăi, tăie sfoara cu un cuțit și lărgi deschizătura cu precauție.

Malko îl văzu făcând un salt înapoi.

---

[35] E o capcană. Ar trebui să plecăm.

[36] Atenție.

Se aștepta să audă o explozie, însă nu se întâmplă nimic.

Ted se ridică și îi făcu semn lui Malko să se apropie. Fața americanului avea culoarea cretei.

— Uitați-vă! zise el cu o voce gâtuită.

Parcă-l lovise trăsnetul.

Malko lărgi și el gura sacului și zări mai întâi ceva ce semăna cu blana unui animal. Aplecându-se și mai mult, realiză că era vorba de câteva șuvițe de păr roșcat de pe craniul unui om.

Învingându-și dezgustul, desfăcu și mai mult sacul, dezvelind de data aceasta un cap uman.

Ochii îi fuseseră scoși, iar în locul lor rămăseseră două cheaguri de sânge. Mâinile îi erau legate la spate. În ciuda acestui masacru, nu-i fu greu să-l recunoască pe Peter Famborough...

*
* *

Cadavrul lui Peter Famborough fusese întins pe stratul de gunoaie, în mijlocul gropii.

Purta aceleași haine ca la întâlnirea cu Malko. Întorcând cadavrul cu precauție, descoperiră o gaură sângerândă în ceafă. Fusese executat cu sânge rece. Nu se putea ști dacă îi scoseseră ochii înainte sau după.

Ted își făcu încet semnul crucii.

— Bătu-i-ar Dumnezeu pe ticăloșii care au comis grozăvia asta! spuse el pe un ton neutru.

Muncitorul îi vorbi în arabă, iar americanul îi aruncă o privire de gheață.

— Întreabă dacă-l punem la loc în camion.

Malko crezu că Ted o să sară la gâtul arabului.

— Spune-i că noi nu suntem musulmani, dar respectăm morții.

— Cine sunt cei care au adus cadavrul?

Malko puse întrebarea și Ted îi traduse răspunsul.

— *Thuwari*, aveau pistoale-mitralieră Kalașnikov și păreau foarte stăpâni pe ei.

— Ce fel de *thuwari?* insistă Malko.

Era limpede că muncitorul nu înțelegea. Malko formulă altfel întrebarea.

— Aveau bărbi?

— Sigur că da, exclamă muncitorul, păreau niște buni musulmani.

Probabil că erau islamiști.

— Nu anunțați poliția? îl chestionă Malko.

Muncitorul clătină din cap.

— Se întâmplă la fel de câte ori descoperim cadavre. Sunt trădători. Și nici nu mai există poliție…

— Dar e vorba de un străin, remarcă Malko.

— Există și mercenari străini, replică muncitorul, grăbit să-și reia lucrul.

Le întoarse spatele și continuă să încarce bena.

Cei doi „baby-sitteri” se întoarseră cu o prelată verde și înfășurară în ea cadavrul agentului de la MI6.

Cinci minute mai târziu, ieșiră din cartierul general al lui Abu Bukatalla. Drumul de întoarcere se desfășură în tăcere. Malko își spuse că pista legată de Abu Bukatalla era închisă. Acum, trebuia să-l pună la adăpost pe Ibrahim Al Senoussi.

Ted încetini și coti pe bulevardul neasfaltat care ducea la „bază”. Malko îl văzu că se uita cu insistență în oglinda retrovizoare. Americanul exclamă:

— O rablă verde vrea să ne depășească, am văzut-o atunci când am ieșit din *trash-dump*[37].

Însemna că fuseseră urmăriți.

Malko se dădu jos primul, trebuia să vorbească urgent cu Jerry Tombstone. Recuperarea lui Ibrahim Al Senoussi n-avea să fie deloc floare la ureche. Cu condiția să se mai afle în același loc.

*

* *

Abu Bukatalla ascultă raportul miliției pe care-i trimisese să supravegheze groapa de gunoi.

[37] Groapa de gunoi.

Era edificat.

Descrierea unuia dintre străini corespundea perfect cu cea a agentului CIA din Cairo care o cunoștea pe iubita lui Ibrahim Al Senoussi. Prin urmare, sosise la Benghazi. Fără prudența unuia dintre corespondenții lui, s-ar fi putut întâmpla să debarce un întreg comando CIA în cartierul lui general…

Or, se afla în faza finală a manevrei sale.

Avea nevoie de cel puțin patruzeci și opt de ore pentru a-l încolți și lichida pe pretendentul la tronul libian. De-abia atunci își va fi dus la îndeplinire misiunea încredințată de Qatar.

Asta îi dădea dreptul la un post important în Libia de mâine.

Trebuia să ia o măsură de urgență: lichidarea agentului CIA care devenise deja prea activ.

Însă lucrurile nu erau prea clare: nici măcar el nu-și permitea să-i atace pe față pe americani, aliații CNT. Era necesară organizarea unui dispozitiv care să-i permită întinderea unei capcane.

*

* *

Postat în mijlocul peluzei, Malko îl punea la curent pe Jerry Tombstone în legătură cu asasinarea sălbatică a lui Peter Famborough. Șeful stației CIA din Cairo reacționă imediat cu brutalitate.

— Bukatalla trebuie lichidat. Înainte de orice altceva. Nu ai nici o altă pistă?

— Am un nume, se hazardă Malko, o anume Manuela Esteban, membră a unui ONG spaniol. Se pare că-l cunoaște pe omul care l-a atras în capcană pe Peter Famborough. Locuiește la Ouzou, asta-i tot ce știu.

— Explorează pista asta, spuse Jerry Tombstone. Eu o să-i relatez lui Herbert Mallows, reprezentantul „verilor”, ce s-a întâmplat cu Peter. Astea-s vești proaste.

— OK, conchise Malko, mă duc la Ouzou s-o găsesc pe fata asta.

Când intră în casă, Cyntia tocmai ieșea din cameră.

— Ce facem? întrebă ea. Aș vrea să văd orașul.

Malko nu-i povestise încă nimic despre uciderea lui Peter Famborough. Când plecase la întâlnire, ea dormea.

Ezită, apoi îșI spuse că dorința Cyntiei nu era chiar o problemă de nerezolvat.

— Trebuie să mă duc în oraș, răspunse el. Poți veni cu mine, dar o să rămâi în mașină.

Cinci minute mai târziu, părăsiră „baza”, Ted aflându-se la volan, iar un „baby-sitter” pe bancheta din spate, lângă Cyntia. Malko voia să vadă și pe timp de zi presupusa ascunzătoare a lui Ibrahim Al Senoussi. Astfel, înainte de a se duce la Ouzou, traversară orașul și ajunseră în piața Al Tahrir. În fiecare vineri, acolo era celebrată revoluția.

Ziua, casa reperată de GPS-ul lui Ibrahim Al Senoussi era o magherniță veche de culoare gălbuie, cu terasă și cu toate ferestrele închise.

Camioneta înarmată staționa în același loc.

Merseră de-a lungul portului, trecând prin fața unui tanc T.72 care își îndreptase tunul spre mare. Zidul din față era înțesat cu fotografiile martirilor.

Ceva mai departe, pavajul pieței fusese acoperit cu o pânză neagră cu dungi albe. De departe, semăna cu un bazin de natație. Cu ajutorul ei, credincioșii se așezau în ordine, cu fața spre Mecca, pentru rugăciunea de vineri.

Chiar în față se afla o pancartă enormă pe care scria în franceză și arabă „Mulțumesc, Franța”, alături de un portret al lui Sarkozy. Din păcate, drapelul de deasupra acestei profesiuni de credință era sloven...

Cyntia părea impresionată.

— Chiar a fost cât pe-aci ca orașul să fie distrus de Gaddafi? întrebă ea.

— Fără ONU, da, asta s-ar fi întâmplat, confirmă Malko.

Plecară mai departe, pe strada Algeria, ocoliră laguna – lacul 23 Iulie – și ajunseră la hotelul Ouzou. Ted urcă rampa supravegheată de un post de control al unor *thuwari* adăpostiți sub o umbrelă imensă (în culorile fostului drapel

libian: negru, verde și roșu.

Toți purtau veste antiglonț GK nou-nouțe.

Vehiculele erau inspectate sumar, apoi îndrumate spre parcare pentru a fi evitate eventualele mașini-capcană.

Malko îi lăsă pe Cyntia și pe americani în parcare și intră în hotel.

Numai de-ar găsi-o pe Manuela Esteban.

*

* *

Poarta magnetică instalată la intrarea în holul hotelului Ouzou piuia fără încetare sub privirile indiferente ale unor *thuwari* care încercau să o repare.

Era mai mult simbolică.

Hotelul Ouzou fiind ocupat în principal de ziariștii prezenți la Benghazi, echipamentele lor nu încetau să activeze dispozitivul de semnalizare în ambele sensuri.

Malko se duse la recepție și se adresă unui funcționar care nu vorbea decât araba. Înțelese repede că numele de Manuela Esteban nu era suficient pentru a o găsi pe prietena lui Peter Famborough: zâmbitor, libianul nu pricepea absolut nimic din ce i se spunea.

Vreo zece clienți, majoritatea bărbați, erau scufundați în fotoliile de piele din hol. Malko îi luă la rând. La al patrulea, găsi ceea ce căuta. Un jurnalist care o cunoștea pe Manuela.

— A plecat la Ras Lanouf pentru două zile, la niște cursuri de deminare, îl informă el pe Malko. Stă la camera 317. Este foarte minionă, nu aveți cum s-o ratați.

Malko îi mulțumi și ieși din hotel. Trebuia să aibă răbdare.

— Ne întoarcem, îi spuse el lui Ted atunci când urcă în Cherokee.

O luară pe șoseaua Urubah spre sud pentru a ajunge la prima șosea de centură.

După ce parcurseră câteva sute de metri, Ted anunță sec:

— Suntem urmăriți. O camionetă înarmată încearcă să ne ajungă din urmă.

Malko se întoarse și zări cele două țevi ale tunului instalat

pe platforma din spate.

De data aceasta, nu mai trăgea nimeni, dar, fără să știe de ce, se simți amenințat. Mai mulți bărbați stăteau pe platformă și în cabină.

Ted acceleră.

După două sute de metri, ajunseră la intersecția cu prima șosea de centură. Ted înjură printre dinți. O a doua camionetă înarmată era oprită pe marginea drumului. Atunci când șoferul acesteia zări Cherokee-ul, demară și se postă de-a curmezișul șoselei. Malko văzu tunurile pivotând. În momentul în care vor trece prin fața vehiculului, vor fi bombardați.

— *Shit! Shit! Shit!* înjură Ted.

În loc să întoarcă, continuă să meargă tot înainte pe șoseaua Urubah, care se îndrepta spre sud.

Prima camionetă era tot în spatele lor. Aștepta să ajungă într-o zonă nelocuită pentru a deschide focul. „Baby-sitterul” din spate vorbea agitat în stația radio.

— Trebuie să ne descotorosim de ei! exclamă Malko.

Nu puteau fi decât oamenii lui Abu Bukatalla. Îi urmăriseră încă de la plecarea din „bază”. Cherokee-ul acceleră și se distanță de camionetă. Se îndreptau spre sud și, curând, se treziră în plin deșert, între șirurile de clădiri neterminate.

— Suntem pe drumul spre Brega, anunță Ted.

În spate, camioneta îi urmărea în continuare, dar nu reușea să se apropie.

— Ce se întâmplă? întrebă Cyntia după ce trecură pe lângă un avion de transport militar despicat de o rachetă.

— *NATO planes*, spuse simplu Ted. *Nice job*.[38]

După un kilometru, văzură un tanc T.72, cu șenilele smulse, imobilizat sub un copac. Marginile drumului erau presărate cu șasiuri de tancuri și diverse blindate, fără turele și șenile, cu blindajele străpunse.

Probabil că nu existaseră prea mulți supraviețuitori. Pe acest drum, avioanele NATO spulberaseră coloanele de blindate trimise de Gaddafi în februarie să ia cu asalt orașul Benghazi. Trebuie spus că, pe acest teren plat, lipsit de orice

[38] Avioane trimise de NATO. Bună treabă.

urmă de vegetație, să nimerești un tanc cu o rachetă aer-sol era o treabă de pilot debutant…

Mai ales că blindatele nu aveau niciun fel de dotări antiaeriene.

Pe o distanță de zeci de kilometri, carcasele metalice se pierdeau în depărtare, deja ruginind, acoperite de sloganurile învingătorilor. Evident că, dacă această coloană blindată ar fi ajuns la Benghazi, n-ar fi avut de-a face decât cu o mână de camionete înțesate cu mitraliere și tunuri ușoare.

Șoseaua se întindea în fața lor, pierzându-se la orizont, îndreptându-se spre sud, către Ajdabiya și Ras Lanouf.

Malko se întoarse: camioneta nu se dădea bătută.

— Unde mergem? întrebă Cyntia, care nu înțelegea nimic.

Malko nu avu timp să-i răspundă. Văzu flăcările portocalii care țâșniră din cele două tunuri ale camionetei. Acum, că așezările rămaseră în urmă, atacau.

O lovitură surdă zgudui Cherokee-ul. Un proiectil smulsese o bucată din partea din spate a mașinii. Altele ricoșaseră pe asfalt, împrăștiind în jur fragmente de bitum.

Cyntia scoase un țipăt de groază, iar Ted acceleră și mai mult. Mergea mai repede decât camioneta, însă nimeni nu poate întrece în viteză un obuz de 20 mm. Malko se uită în jurul lui: deșert cât vedeai cu ochii.

Aveau la fel de multe șanse de a scăpa de armele camionetei câte avuseseră și blindatele lui Gaddafi în fața avioanelor de vânătoare trimise de NATO.

Cyntia urlă:

— Dar trag asupra noastră!

Din fericire, camioneta nu-și putea regla tirul din cauza nenumăratelor gropi din asfalt. Dacă un obuz ar atinge Cherokee-ul în plin, ar fi morți cu toții.

Impasibil, dar cu un aer grav, Ted se întoarse spre Malko.

— *Sir, we are running out of fuel*.[39]

[39] Domnule, ni se termină benzina.

CAPITOLUL XVI

O nouă rafală și alte bucăți de asfalt săriră în aer în partea stângă a Cherokee-ului. Ted trase de volan, făcând un ocol involuntar.

Cyntia țipă din nou.

Malko își storcea creierii, dar nu găsea nicio soluție. Moartea se apropia: dacă Cherokee-ul rămânea în pană de benzină, devenea o țintă ușoară. Și, oricum, proiectilele de 23 mm i-ar fi lovit până la urmă.

Apăsând accelerația la maximum, Ted nu reuși să meargă totuși suficient de repede pentru a se pune la adăpost.

Malko zări brusc pe partea dreaptă a drumului mai multe blindate incendiate printre pietrele din deșert. Un obuzier cu șenile și un impresionant tun de 155. Blindatul nu era distrus, ci doar scos de pe șenile. Apoi jefuit. Tambuchiul pătrat se legăna pe turelă, iar asta îi dădu lui Malko o idee. Se întoarse spre Ted și strigă:

— Ia-o la dreapta, spre blindat.

Un drum desfundat pornea perpendicular pe șosea. Agentul de la DO viră fără să încetinească, apoi, ajungând la nivelul blindatului, se năpusti spre el.

Părțile laterale ale tancului erau acoperite de inscripții în arabă. Ted întoarse cheia în contact și opri mașina.

Camioneta era încă pe șosea, dar n-avea să dureze mult până când îi va prinde din urmă.

Malko ieși, trăgând-o pe Cyntia de mână, în timp ce „baby-sitterii” săriră și ei din mașină, fiecare cu câte un Uzi în mână. Masa obuzierului îi apăra de tunurile camionetei.

Malko o împinse pe Cyntia spre deschizătura pătrată.

— Intră acolo, repede!

O ajută să urce pe flancul tancului, apoi femeia plonjă înăuntru prin trapă. Malko o împinse până când dispăru în interior. O urmă și el, aterizând într-o atmosferă pestilențială, grețoasă. Aproape în aceeași clipă, auzi bubuiturile tunurilor de 23 mm și simți șocurile din blindajul gros.

Cei doi americani se aruncară și ei în tanc, cu capul înainte.

Nu mai rămăseseră decât părțile laterale, din oțel, și chiulasa tunului: restul fusese furat. Ted îi întinse lui Malko un Uzi, cu încărcătorul atașat.

— Ocupați-vă de ticăloșii ăștia! exclamă el. Eu chem cavaleria.

O rafală izbucni în exterior. Camioneta se oprise pe drumul desfundat și îndreptase tunul de 23 mm spre obuzierul distrus.

Total ineficient datorită blindajului! Proiectilele ricoșau ca niște mingi de tenis sau se zdrobeau de carcasa de oțel. Malko se așeză la una dintre deschizături, supraveghind camioneta. Șoferul acesteia înțelese că tunurile nu aveau niciun efect asupra enormului obuzier. Înaintă puțin pentru a-l ocoli și pentru a încerca să ia la țintă deschizăturile din blindaj.

Malko așteptă, apoi trase o rafală scurtă. Gloanțele loviră partea din față a camionetei, care se retrase în viteză și-și reluă tirul inutil.

Ted urlă în stația radio, apoi închise aparatul și îi strigă lui Malko:

— Vin cu un RPG. O să-i arunce în aer pe nemernicii ăștia!

— În cât timp?

— Un sfert de oră, cel puțin.

Era prea mult.

Malko își luă riscul și aruncă o privire afară, unde văzu câțiva oameni care săreau din camionetă. Țineau în mâini pistoale-mitralieră și se îndreptau spre tancul imobilizat.

Așteptă ca indivizii să parcurgă jumătate din distanță, apoi deschise focul. Un om căzu, iar ceilalți se repliară în grabă. În acest spațiu deschis, erau extrem de vulnerabili. Ted intră și el în horă și trase mai multe rafale.

Se prăbuși un al doilea *thuwar*.

Ceilalți se retraseră, târându-i pe cei doi răniți spre camionetă. Servanții tunului cu două țevi continuau să țintească obuzierul fără niciun rezultat.

Era limpede că ocupanții camionetei nu se așteptaseră la această manevră…

Ted scoase un strigăt de bucurie.

— Se retrag!

Într-adevăr, după ce îi urcară pe răniți pe platformă, camioneta se puse în mișcare.

Malko se uită la ceas: se scurseseră mai puțin de cinci minute de când se refugiaseră în măruntaiele blindatului.

În fundul tancului, Cyntia plângea cu sughițuri, ghemuită lângă peretele blindat.

Malko se lăsă pe vine și-i spuse cu voce joasă:

— *It's gonna be OK*.

Camioneta nu se mai vedea, dar poate că se oprise ceva mai departe pe drum.

Ted reveni la stația radio pentru a-și ghida oamenii. O mașină trecu pe drumul desfundat fără să observe nimic. După zece minute, două Cherokee-uri albe apărură pe drumul spre Brega și cotiră spre ei ca la cursa de 24 de ore de la Le Mans. Opriră în fața tancului.

Șapte oameni țâșniră din cele două mașini, purtând căști pe cap, veste antiglonț și ținând în mâini pistoale mitralieră M.16 dotate cu aruncătoare de grenadă M.79. Ultimul era înarmat cu un RPG7, o rachetă fiind deja armată, iar în tocul fixat la spate se mai vedeau trei proiectile de rezervă.

Imediat, Ted, un „baby-sitter" și Malko săriră afară. După duhoarea din tanc, aerul curat le făcu bine.

— Unde sunt „bandiții"? întrebă omul cu RPG7.

— Nu i-ați văzut pe șosea?

— Nu, probabil că au luat-o prin altă parte...

— OK, să mergem, spuse Ted. Voi deschideți drumul. Noi venim după voi, iar Max închide șirul.

Malko observă două mari drapele americane fixate în spatele vehiculelor. Ted zâmbi.

— E o bună asigurare. Dacă se trage asupra noastră, e un act de război. Suntem aliați cu CNT. Eu chem în ajutor NATO și îi strivim...

Un procedeu eficient. În timp ce urcau în mașini, Malko strigă:

— Cyntia!

Uitaseră de femeia din fundul blindatului! Malko își vârî capul în deschizătură:

— Cyntia!

Femeia nu răspunse imediat, apoi țipă:

— Ce se-ntâmplă? Mi-e frică.

— Au plecat, o liniști Malko.

În cele din urmă se mișcă, iar austriacul o prinse de mână și o trase afară. Era de-a dreptul îngrozită. Tremura din toate încheieturile. Se lăsă împinsă în Cherokee și se înghesui pe bancheta din spate, buimăcită, zdruncinată, în timp ce micul convoi se puse în mișcare, cu drapelele în vânt...

După câțiva kilometri, zăriră pe partea dreaptă a drumului un check-point pe care nu-l remarcaseră la venire.

Mai mulți *thuwari* îi salutară bucuroși. Unul dintre ei trase chiar în aer o rafală de Kalașnikov...

Cyntia țipă și se aruncă asupra lui Malko.

— Nu trag asupra noastră! o asigură el.

Își continuară drumul cu toată viteza, salutați adesea de trecătorii care aplaudau drapelul american.

Benghazi era un oraș simpatic, însă extrem de securizat...

După o jumătate de oră, intrau în „baza” americană. Pe Cyntia trebuiră s-o ajute să coboare. Nu reușea să stea dreaptă în picioare. Malko o însoți până în cameră, iar femeia se prăbuși pe pat. Auzind zgomot, Aya, tânăra ciadiană, își făcu apariția în tăcere.

— Dă drumul la apă în baie, îi porunci Malko, e foarte șocată. Pe urmă, încearcă să-i găsești un somnifer.

Își luă telefonul Thuraya și se năpusti pe peluză. Trebuia, cu orice preț, să stabilească împreună cu Jerry Tombstone ce vor face în continuare.

*
* *

Șeful stației CIA din Cairo nu ezită.

— Trebuie să-l recuperăm cât mai repede pe Ibrahim, decise el. Nu știm la ce ne putem aștepta din partea lui Abu Bukatalla.

— Cum procedăm? întrebă Malko.

Urmă o pauză, apoi americanul trase concluzia:

— Trebuie să stabilim legătura cu el. Iată numărul telefonului Thuraya: +8707 72394053. Sună-l. Sau mai bine să-l sune Cyntia Mulligan.

— Și dacă aparatul nu este activat?

— Are o căsuță vocală. Să lase un mesaj prin care să-i ceară să sune el la numărul tău.

— Când o să sune, remarcă Malko, s-ar putea să existe o problemă… O s-o întrebe unde se află.

— Cu atât mai rău, exclamă americanul. Acesta e singurul mijloc *sigur* de a da de el. O să fie atât de încântat să-i audă vocea, încât o să-i ierte minciunile.

— Sunt o mulțime.

— Atunci, să-l îmbrobodească. Important este să-l luăm din locul în care se află și să-l punem la adăpost.

— Aici?

— Poate. O să cer instrucțiuni de la Langley.

— Bine, conchise Malko, ne punem pe treabă. Sper ca Ibrahim să nu ne dea toate planurile peste cap.

— Însă asta nu vă împiedică să continuați căutarea lui Abu Bukatalla, preciză americanul.

— Nu pot face nimic până la întoarcerea Manuelei Esteban, afirmă Malko.

Închise telefonul și se întoarse în cameră. Aya tocmai o întindea pe pat pe Cyntia, care părea inconștientă.

— N-a făcut baie, spuse ea. E prea obosită. I-am dat un somnifer.

Malko se aplecă deasupra englezoaicei și încercă în zadar s-o trezească. Era inertă.

Deocamdată, din cauza somniferului și a fricii, era scoasă din circuit.

Trebuia să-și vină în fire pentru a-l suna pe Ibrahim Al Senoussi.

*

* *

Stând în picioare în spatele obloanelor trase, Ibrahim Al Senoussi pândea fiecare zgomot care venea din direcția străzii Ash Sharif. De câte ori auzea o mașină care frâna, inima începea să-i bată mai repede. Din păcate, trecând de intersecție, automobilele nu se opreau, ci plecau mai departe.

Generalul Abdel Fattah Younès ar fi trebuit să sosească de-o oră. Așa îi spusese la telefon. Îl sunase pe generalul libian de zece ori. Mobilul acestuia intra direct pe mesagerie. Din ce în ce mai neliniștit, Ibrahim Al Senoussi coborâse și le ceruse informații celor doi *thuwari* care păzeau casa, însă aceștia nu știau nimic.

Probabil că intervenise ceva.

Se învârtea prin cameră, din ce în ce mai nervos. Întâlnirea cu generalul Younès reprezenta punctul culminant al călătoriei sale în Libia.

Încercă să dea de Abu Bukatalla, dar fără succes...

În plus, aparatul de aer condiționat se defectase, iar căldura din cămăruța lui devenise insuportabilă.

Dacă generalul Younès nu venea până a doua zi dimineața, își promise să-l sune pe reprezentantul MI6 din Benghazi. Un anume Peter, al cărui număr îl avea.

*

* *

Generalul Abdel Fattah Younès moțăia, susținut de centura de siguranță, cu ceafa sprijinită de tetieră. Plecase din Ras-Lanouf și parcursese deja 350 de kilometri pe o șosea rectilinie și monotonă.

Lângă el, șoferul se străduia să-și țină ochii deschiși. Cei doi colonei care-l însoțeau pe general dormeau pe bancheta din spate.

De obicei, șeful Statului-Major al CNT se deplasa cu o escortă impresionantă: vreo zece camionete înarmate din greu, ocupate de oameni fideli. Pentru întâlnirea cu Ibrahim Al Senoussi optase pentru discreție. După ce-l va recupera pe nepotul regelui Idriss, îl va duce la una dintre proprietățile tribului său, în afara orașului Benghazi, unde vor putea vorbi

în tihnă.

Își păstrase ținuta de luptă și toate decorațiile, în vreme ce garnitura gulerului îi indica gradul. Avea o înfățișare falnică: chip energic, nas acvilin puternic și părul des și grizonant.

O frână bruscă îl făcu să deschidă ochii. Mai multe lumini barau drumul, deși încă nu ajunseseră în centrul orașului. Zări un blindat pe roți care traversa șoseaua, cu tunul îndreptat spre mașina sa.

Era imposibil de trecut mai departe.

Șoferul opri, coloneii se treziră și ei, iar câțiva oameni înarmați, în ținute pestrițe, cu bărbi stufoase, înconjurară vehiculul. Șoferul coborî geamul și strigă furios:

— Lăsați-ne să trecem. Este generalul Abdel Younès.

Bărbosul din apropiere nu păru intimidat. Cu mâna pe inimă, exclamă:

— *Salam aleikum!* Știm. Suntem trimiși de CNT pentru a-l escorta pe general. Mergem împreună mai departe.

— Cine v-a trimis? țipă generalul, uimit.

— Șeful katibei „17 Februarie”, răspunse omul înainte de a se îndepărta.

Blindatul le făcu loc și își reluară drumul. Îi încadrau cincisprezece camionete înțesate cu *thuwari*.

Intrigat și neliniștit, generalul Younès sună la CNT, pe numărul direct al adjunctului lui Mustafa Abdel Jalil.

Acesta nu era la curent… Dar asta nu însemna nimic, având în vedere dezordinea care domnea la CNT. Promise să se informeze și să-l sune înapoi pe general.

Younès închise telefonul: oamenii săi se aflau la trei sute de kilometri în direcția sud. Cei doi colonei, de-acum treji, n-aveau cum să-l apere.

Încordat, se uită afară. În ciuda obscurității, se orientă cu ușurință, recunoscând o clădire distrusă de la intersecția cu cea de-a cincea șosea de centură. Convoiul coti la dreapta, spre est. Nu era deloc direcția corectă către centru, care se afla în nord.

De data aceasta, fu sigur că era ceva în neregulă și puse mâna pe Kalașnikovul cu pat pliant de pe podeaua

vehiculului.

Era pregătit să-și vândă scump pielea.

Lungul convoi își continuă drumul printre terenurile virane dintr-o zonă complet pustie.

Încotro mergeau?

Sună din nou la CNT, dar nu-i mai răspunse nimeni.

Nervos, cu un cartuș pe țeava Kalașnikovului, continuă să scruteze împrejurimile.

*

* *

Cyntia dormea profund, cu pumnii strânși. Malko înțelese că nu trebuia să conteze pe ea mai devreme de a doua zi dimineața.

N-avea rost să-l anunțe pe Jerry Tombstone de această întârziere. Până atunci, nu se putea întâmpla nimic grav. Paza „bazei” fusese întărită pentru cazul în care adversarii lor ar fi încercat să-i atace.

Ieși pe peluză și contemplă cerul înstelat. Ca întotdeauna, se auzeau în depărtare rafale de Kalașnikov.

Thuwari sărbătoreau probabil victoria împotriva lui Gaddafi, al cărui cadavru zăcea la peste șase sute de kilometri distanță, la Misrata.

Malko se întoarse în casă, apoi în camera sa. Se întinse pe pat, dar Cyntia nici măcar nu se mișcă.

*

* *

Convoiul coti la stânga, afundându-se pe o proprietate înconjurată de ziduri.

Generalul Younès văzu mai multe vehicule oprite și clădiri luminate. Era baza unei katibe. Șoferul opri. Imediat, mașina fu înconjurată de vreo zece *thuwari* cu un aer sălbatic. Unul dintre ei deschise portiera de pe partea generalului, iar alți doi pe cele două din spate.

Primul spuse pe un ton fără replică:

— Dați-mi armele.

Urmă o pauză tensionată. Generalul Younès ținea degetul pe trăgaciul Kalașnikovului. Însă țeava unei arme se lipi de burta lui. Reținându-și furia, întinse pistolul-mitralieră.

Un *thuwar* arătă cu degetul spre centură.

— Și pistolul.

Generalul scoase din toc Makarovul de 9 mm și i-l dădu ținându-l de țeavă. În spate, cei doi colonei se lăsaseră și ei dezarmați, fără să se opună. Raportul de forțe nu era deloc în favoarea lor.

După ce-i dezarmară, bărboșii rămaseră în jurul mașinii, muți ca niște pești.

Apăru o persoană nouă: un *thuwar* în ținută de luptă, cu pistol, care-i ordonă șoferului:

— Coboară, nu mai e nevoie de tine.

Pentru că șoferul nu schița niciun gest, îl apucă de braț și îl scoase afară din mașină.

Imediat, acesta fu luat în primire și dus undeva în întuneric.

După câteva secunde, generalul Younès tresări: auzi o rafală de Kalașnikov din direcția în care dispăruse șoferul. Se întoarse spre cel care-i luase locul.

— Ce se-ntâmplă?

— Nu știu, răspunse *thuwarul*, pornind motorul.

De data aceasta, generalul realiză că urma să se petreacă ceva extrem de grav. El era șeful Statului-Major și toți acești *thuwari* ar fi trebuit să-i dea ascultare.

Intrară în tabără și porniră pe o fâșie de șosea pustie care se îndrepta spre est. Mașina generalului era încadrată de vreo zece camionete înarmate.

Vehiculele rulau cu toată viteza, ridicând în urmă nori de praf. Călătoria dură cam o jumătate de oră, apoi se opriră într-un deșert pietros, formând un cerc în jurul mașinii generalului. Șoferul se dădu jos și spuse:

— Coborâți toți trei.

Ofițerii se supuseră. Se aflau în plin deșert. Nici urmă de așezări cât vedeai cu ochii. Brusc, apăru un Mercedes care arbora pe portiere drapelul negru, roșu și verde al Libiei noi. Opri, una dintre portiere se deschise și din mașină coborî un

bărbat cu turban, îmbrăcat cu o *galabeya*[40] albă. Barba neagră îi era foarte stufoasă. Se îndreptă spre general, cu un Kalașnikov în mână.

Generalul Younès îl recunoscu imediat pe Abu Bukatalla. Într-un anume fel, se simți ușurat. Urma să înțeleagă ce se petrecea. Teoretic, deși era șeful uneia dintre katibele din CNT, Abu Bukatalla se afla sub ordinele sale. Îl întrebă sec:

— De ce m-ai adus aici? De ce m-ai dezarmat? Dă-mi înapoi pistolul. Și unde e șoferul meu?

Islamistul îl măsură cu o privire înghețată.

— Șoferul tău a fost executat pentru crimele comise atunci când îi interoga pe frații noștri din închisoarea Abu Salim, la ordinul tău.

Cea mai mare închisoare din Tripoli, unde Gaddafi îi strângea pe deținuții politici.

Furios, generalul Younès ridică din umeri.

— Nu m-am ocupat niciodată de închisoare. Am fost ministrul apărării.

— Corect! Închisoarea depindea de tine. Tu ai dat ordin să fie masacrați cei 1.200 de deținuți ca să-i faci pe plac lui, *„Shafshufa”*[41]. Nu-ți mai aduci aminte?

— N-am făcut eu așa ceva, îl asigură generalul Younès. Am discutat despre asta cu președintele CNT, Mustafa Abdel Jalil. Înainte să-mi încredințeze conducerea trupelor armatei de eliberare. Îți cer să mă duci imediat la el.

Abu Bukatalla îl măsură din nou cu privirea și spuse:

— El mi-a dat ordin să te aduc aici. Ca să te judec pentru crimele trecutului și să te execut.

Generalul Younès simți cum îi fuge sângele din obraji. Înțelesese.

— Dacă mă omori, o să plătești prețul sângelui vărsat, exclamă el. Tribul meu e puternic și voi fi răzbunat.

Abu Bukatalla ridică degetul spre cer.

— Nimeni nu e mai mare ca Allah Atotputernicul și Milostivul, declară el cu emfază. Tu nu ești decât un câine, un

[40] Djellaba.

[41] Sau „Crețul”: porecla lui Gaddafi.

necredincios, ți-ai asasinat frații, așa că trebuie să mori.

Liniștit, ridică țeava Kalașnikovului și trase mai multe rafale. Una pentru fiecare prizonier.

Generalul și cei doi colonei se prăbușiră în praf. Șeful katibei se întoarse spre oamenii săi:

— Luați-i, duceți-i în viroagă și dați-le foc.

Thuwarii se grăbiră să-i îndeplinească ordinele.

Erau și ei uimiți. În religia musulmană, morții erau respectați și nu li se dădea niciodată foc.

Era *„haram”*. Păcat.

CAPITOLUL XVII

Se lumina de ziuă.

O animație neobișnuită domnea într-una din marile ferme care aparțineau unui membru al tribului Obeidi, la nord-est de Benghazi. Acolo își avea baza katiba lor și tot acolo se găseau și stocurile de muniții. Cincisprezece camionete înarmate staționau în dezordine în fața clădirii care îndeplinea funcția de cartier general.

În interior, atmosfera era extrem de tensionată. Vreo șase oameni vorbeau la telefon, căutându-l pe generalul Younès, un membru eminent al tribului. Ar fi trebuit să ajungă în seara din ajun împreună cu un oaspete a cărui identitate n-o cunoșteau. Urmau să doarmă acolo, în această bază securizată de *thuwarii* tribului.

Așteptaseră însă în van toată noaptea, generalul nu dăduse niciun semn de viață și nici nu răspunsese la telefonul mobil. Unul dintre oamenii tribului închise telefonul și exclamă:

— Tocmai am vorbit la Ras Lanouf. A plecat ieri pe la patru, cu o escortă ușoară: un șofer și doi colonei de la Statul-Major.

Un altul se amestecă și el în vorbă:

— CNT din Benghazi pretinde că nu știe nimic. Președintele Abdel Jalil se află la Tripoli. Cică ar fi primit un telefon de la general ieri seară, când a spus că fusese interceptat de un grup înarmat. Dar persoana care a primit telefonul nu e acolo

în dimineața asta.

Atmosfera deveni brusc apăsătoare. Așezați pe covoarele puse pe pământ, Fathi și Abdel Razik, cei doi nepoți ai generalului Younès, erau deja îngrijorați.

— Trebuie să facem o anchetă în oraș, ordonă Fathi. Poate că există oameni care au observat ceva. Începeți cu drumul spre Brega. Trebuia să treacă pe acolo. Interogați pe toată lumea, mai ales la punctele de control. Unele sunt ale oamenilor din trib.

Posibila interceptare a generalului de către oameni înarmați nu era un semn bun. Pentru a implora soarta, unii îngenuncheară și începură să se roage.

*

* *

Ibrahim Al Senoussi adormi foarte târziu, cu un nod în stomac din cauza stării de neliniște. După ce sări din pat, se năpusti pe terasă, deschise telefonul Thuraya și formă numărul generalului Younès.

Fără succes.

Și mai nervos, coborî, ciocnindu-se de omul care-i aducea în fiecare dimineață ceaiul de mentă, apa și curmalele. Bărbatul îl salută cu mâna pe inimă. Foarte tânărul islamist avea o față de copil, în pofida bărbii rare. Căpătase deja privirea sălbatică a Nebunilor lui Dumnezeu.

— *Salam Aleikum*, spuse el politicos. Am un mesaj pentru tine.

— *Aleikum Salam*, răspunse Ibrahim Al Senoussi. Din partea generalului Younès?

— Nu. Din partea lui Abu Bukatalla. O să-ți facă o vizită imediat, *Insh'Allah*. Are vești importante pentru tine.

Ibrahim Al Senoussi se destinse instantaneu. Urma să afle, desigur, ce se întâmplase cu generalul Younès.

Dintr-odată, ceaiul și curmalele îi părură mai gustoase.

*

* *

Abdel Razik, nepotul preferat al generalului, luase urma unchiului său ca un câine care hăituiește o vulpe. Ancheta începuse la punctul de control de pe șoseaua spre Brega, la sud de Benghazi, ultimul înainte de oraș.

Era vegheat de un membru al tribului Obeidi, care-i furnizase și prima pistă: da, în ajun, un important convoi se prezentase la check-point: vreo douăzeci de furgonete bine înarmate care încadrau un Jeep Cherokee având pe părțile laterale drapelul negru-roșu-verde. Nu văzuse cine se afla în mașină…

— Știi cine erau oamenii ăia? întrebă Abdel Razik.

— Da, katiba emirului Abu Bukatalla.

Inima lui Abdel Razik se strânse: cel mai înverșunat dușman al unchiului său.

— Încotro au luat-o?

— Spre oraș.

Abdel Razik se năpusti către cartierul general abandonat al katibei lui Bukatalla. Nici țipenie de om. Clădiri jefuite și lăsate în paragină, câteva cutii de arme goale. Se întoarse la drumul spre Brega, mergând oarecum la întâmplare și oprindu-se să ancheteze în câteva magazine care erau deschise cu o seară înainte.

Află că lungul convoi ocolise orașul pe una dintre șoselele de centură, apoi urma i se pierdea. După o anumită răspântie, nimeni nu-l mai văzuse.

Prin urmare, o luaseră pe un drum care ducea spre est. În orice caz, nu mai aveau pe cine să întrebe: erau de-acum în plin deșert. Grație telefonului mobil, Abdel Razik adună câțiva fideli, iar acum aveau vreo douăsprezece camionete și mașini 4×4 pline cu oameni.

Șoseaua șerpuia prin deșert. Zări o tabără de nomazi și trimise pe cineva să se intereseze. Omul se întoarse după câteva clipe.

— Au auzit aseară un convoi de vehicule, dar nu știu despre ce era vorba.

Nu le mai rămânea altceva de făcut decât să-și continue drumul pe șosea, mergând în zigzag pe întinderea deșertică.

Se găseau deja la cincisprezece kilometri de a cincea șosea de centură, iar șoseaua nu ducea la niciun fel de așezare, traversând doar deșertul.

Totuși, merseră pe ea mai departe.

Până la un fel de ondulație a terenului, unde se pierdea printre dunele aliniate.

Abdel Razik coborî și descoperi numeroase urme de pneuri: un convoi de vehicule trecuse pe acolo…

Ce să facă în această fundătură deșertică?

Un luptător cățărat pe capota unei camionete zări ceva. Un morman negricios într-un talveg.

Abdel Razik puse piciorul pe pământ: cu un nod în gât, își dăduse deja seama ce urma să găsească.

Cele trei cadavre nu mai semănau cu nimic. O masă negricioasă și carbonizată. Vărsaseră pe ei o canistră de benzină… Era imposibil să-ți dai seama cum anume muriseră.

Cu inima grea, Abdel Razik ordonă să se aducă o prelată în care înfășurară cu respect ceea ce mai rămăsese din cele trei cadavre.

Având în vedere starea acestora, nu puteau fi identificate, însă Abdel Razik era convins că-i descoperiseră pe unchiul lui și pe cei doi colonei.

Dacă nu s-ar fi încăpățânat să-i găsească, ar fi putut zăcea acolo săptămâni întregi fără să se afle ceva de soarta generalului Younès. Foarte adesea, se găseau oameni executați în locuri retrase, și nimeni nu știa ce s-a întâmplat.

În aceste vremuri tulburi, nu se mai făceau anchete, iar cadavrele erau îngropate.

Cu inimile strânse și plini de ură, îngenunchează pe solul pietros cu fața spre Mecca și îl rugară pe Allah Atotputernicul și Milostivul să aibă grijă de slujitorii lui.

Le mai rămâneau de făcut două lucruri: să le ofere acestor martiri un mormânt și să-i răzbune.

Izbucniră mai multe rafale de Kalașnikov. Membrii tribului aduceau un ultim omagiu generalului Younès.

Fără să se organizeze, convoiul își continuă drumul spre oraș într-un nor de praf. Nimeni nu vorbea. Puternicul trib

Obeidi nu mai fusese niciodată umilit într-o asemenea manieră.

Trebuia plătit prețul sângelui.

*

* *

James Tuk, reprezentantul Departamentului de Stat american la Benghazi, tocmai discuta despre o eventuală deblocare a fondurilor libiene „înghețate” în Statele Unite. O lungă rafală de Kalașnikov se auzi în exteriorul sediului CNT din oraș. Mai multe geamuri se făcură țăndări, printre care și fereastra biroului în care se aflau. Curajos, bărbatul se duse la fereastră și descoperi vreo douăzeci de oameni cu armele în mâini care încercuiseră clădirea albă, cu un singur etaj. În fața acesteia flutura drapelul Libiei noi, iar atacatorii coborâseră din mai multe mașini.

Unul dintre ei înaintă și strigă ceva.

— Vrea să vorbească cu un responsabil, spuse James Tuk, care cunoștea araba.

Așteptară. Se auziră din nou câteva rafale, apoi secretarul general, mai mult mort decât viu, se duse să se întâlnească cu asediatorii. Discuția nu dură mult și funcționarul se întoarse în clădire, fiind înconjurat imediat de colegii lui.

— Spun că generalul Younès a fost asasinat cu complicitatea CNT, declară omul cu o voce nesigură. I-am zis că nu sunt la curent cu nimic, dar nu mă cred.

— Sunteți de părere că e adevărat? întrebă americanul.

În Libia, zvonurile circulau rapid.

— Mi-au propus să-mi arate cadavrul, precizează libianul. Se află în una dintre mașini, alături de trupurile descoperite în același timp.

James Tuk nu mai avea stare. Îi ceru scuze interlocutorului său.

— Cred că nu este acum momentul să vorbim despre bani, trebuie să dau raportul la minister.

Principalul aliat al politicii Statelor Unite în Libia se făcu nevăzut.

Vestea era una foarte proastă.

*

* *

Prin fereastra camerei care dădea spre strada Ash Sharif, Ibrahim Al Senoussi zări vreo zece camionete dotate cu tunuri de 20 mm și înțesate cu oameni îmbrăcați cu diverse uniforme care blocau strada. Opriseră chiar în fața casei sale.

Coborând, se ciocni de tânărul islamist care îl căuta.

— Sosește emirul, îl anunță acesta.

Abu Bukatalla se așezase deja pe jos, cu spatele sprijinit de perne și cu un Kalașnikov lângă el, bând dintr-un pahar de ceai. Se ridică pentru a-l îmbrățișa pe Ibrahim Al Senoussi, apoi cei doi bărbați se așezară.

— Știi unde se află generalul Younès? întrebă imediat Ibrahim Al Senoussi.

— Frate, am vești proaste, spuse cu o voce gravă Abu Bukatalla.

— I s-a întâmplat ceva?

— Nu, după moartea lui Gaddafi a plecat din Ras Lanouf și s-a îndreptat spre sud-vest, la tuaregi.

Ibrahim simți că-i cade cerul în cap.

— Dar de ce? întrebă el cu voce nesigură.

— CNT începuse o anchetă secretă care-l viza, pentru că se bănuia că mai întreținea relații cu tabăra adversă. Refuzase să ducă la bun sfârșit anumite ofensive… Deci, a fost convocat la Benghazi pentru a i se cere explicații și i s-a făcut frică. Mă tem că n-o să-l mai vedem niciodată. Era un trădător, spera într-o reinstaurare a fostei stări de lucruri. Gaddafi fiind mort, acest lucru a devenit imposibil.

Ibrahim Al Senoussi era copleșit. Generalul Younès trebuia să fie cel mai important aliat al lui. Nu mai știa ce să spună. Abu Bukatalla rupse tăcerea.

— Oricum, trebuie să-ți continui consultările. Mai există și alte persoane de consultat. Oameni care te pot susține…

— Da, sigur că da, se bâlbâi mecanic Ibrahim Al Senoussi.

Capul i se învârtea.

— E nevoie de o reorganizare, îl asigură Abu Bukatalla pe un ton onctuos. Eu am niște probleme de rezolvat, o să lipsesc o zi sau două. La întoarcere, o să punem lucrurile la punct. Cu siguranță că o să te întâlnești și cu alți aliați.

Își goli paharul de ceai, rontăi o curmală, zdrobindu-i sâmburele, apoi se ridică. Ibrahim Al Senoussi îl imită, iar cei doi bărbați se îmbrățișară.

Căpetenia islamică ieși, escortată de patru milițieni înarmați până-n dinți. După câteva clipe, motoarele ambalate ale camionetelor tulburară liniștea străzii înguste cu magazine încă închise.

Bulversat, Ibrahim Al Senoussi se întoarse în camera lui. Nu știa încă ce atitudine să adopte. Generalul Younès fiind dat dispărut, nu-i mai rămânea decât tribul lui, unul dintre cele mai puternice din Cirenaica. Dacă se alia cu el, ar fi căpătat o considerabilă greutate politică.

Mai trebuia să se întâlnească cu membrii CNT. Chiar dacă aceștia nu aveau o katibă, cuvântul lor era important în relațiile politice externe. Lumea occidentală îi considera responsabili de soarta Libiei noi, chiar dacă nu făceau mai multe parale decât un tigru de hârtie. Doar că aceștia habar n-aveau de prezența lui în Benghazi. Oare cu ce ochi aveau să vadă călătoria lui secretă organizată sub egida lui Abu Bukatalla și a serviciilor secrete britanice?

Ardea de nerăbdare s-o sune pe Cyntia pentru a-și mai limpezi mintea, dar nu știa unde se afla.

*

* *

Ted bătu la ușa camerei lui Malko. Cyntia încă mai dormea.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră! strigă americanul. Trebuie să sunați la Cairo.

De-abia ieșit de sub duș, Malko puse mâna pe telefonul Thuraya și se duse pe peluză. Cerul era la fel de strălucitor ca întotdeauna. Jerry Tombstone răspunse după primul apel.

— Am vești foarte proaste! spuse cu vocea lui tărăgănată. Generalul Younès a fost asasinat. Mi s-a comunicat de către

Departamentul de Stat.

— Cine l-a omorât?

— Încă nu se știe nimic, probabil că islamiștii. Am vorbit și cu președintele CNT care se află la Tripoli: habar n-avea.

— Ce să însemne asta? întrebă Malko.

— Înseamnă că următorul pe listă este prietenul nostru Ibrahim. Abu Bukatalla l-a determinat să vină la Benghazi pentru a-l scoate pe general din vizuină. Au sosit imediat și l-au lichidat. La Ras Lanouf nu se puteau atinge de el, acolo erau trupele lui. Ibrahim Al Senoussi l-a atras aici. Acum, nu-i mai e de niciun folos lui Abu Bukatalla. El urmează…

— Crezi?

— Dacă nu s-a și întâmplat deja… Avem două posibilități: scoaterea imediată din Libia a lui Ibrahim Al Senoussi sau lichidarea lui Abu Bukatalla. Întoarcerea lui Ibrahim mă irită. Nu există numai Younès, mai sunt și alții care i s-ar putea alătura. Și pe urmă, drumul de-aici până la frontiera egipteană e lung. Peste o mie de kilometri. Ar trebui să treacă prin Dama, fieful lui Abu Bukatalla.

— Nu poate pleca de aici cu un avion?

— Nu există niciunul până la sfârșitul săptămânii. Sigur că am putea închiria un avion prin intermediul Agenției, dar asta l-ar compromite pe Ibrahim. Cea mai bună soluție este să-l recuperăm. Scoate-o pe Cyntia la atac. Trebuie să luăm legătura cu el și să-l recuperăm de acolo unde se află acum.

— Îl aducem aici?

— O să mă consult cu Agenția. Trebuie să fim atenți să nu-l compromitem prea tare. La treabă!

Malko se întoarse în casă. Intrând în cameră, văzu că Cyntia avea ochii deschiși. Părea lipsită de vlagă.

— A fost îngrozitor ieri! bolborosi ea. Niciodată nu mi-a fost atât de frică pentru viața mea.

— Te-ai comportat foarte bine! o liniști Malko.

Femeia scutură din cap.

— Vreau să mă întorc în Egipt, țara asta e prea periculoasă.

— Te înțeleg, spuse Malko, dar mai întâi trebuie să-mi faci un serviciu.

— Ce serviciu?

— Să-l suni pe Ibrahim de pe telefonul Thuraya. Dacă al lui e deconectat, îi lași un mesaj și-i ceri să te sune el. O s-o facă.

Cyntia îl privi pe Malko cu un aer îngrozit.

— Vrei să-i spun că sunt aici?

— Mă tem că da.

Femeia clătină din nou din cap.

— O să mă omoare…

— O să-l împiedicăm, declară Malko, dar e un lucru absolut necesar.

Îi întinse aparatul Thuraya.

— Ridică-te și vino cu mine.

CAPITOLUL XVIII

Alături de Cyntia, în mijlocul peluzei, Malko asculta cum aparatul Thuraya își căuta destinatarul. În cele din urmă, telefonul se deconectă și robotul anunță că aparatul apelat nu era în rețea. Imediat, Malko luă telefonul din mâinile Cyntiei și declanșă căsuța vocală a corespondentului.

— Eu sunt, spuse Cyntia, sună-mă pe acest număr, e extrem de important. Te sărut.

Închise și-i întinse lui Malko aparatul Thuraya.

— Acum ce facem?

— Așteptăm, răspunse Malko. Rămâi pe peluză ca să poți primi apelul și lasă aparatul deschis. Eu o să sun la Cairo pentru a afla succesiunea operațiunilor.

— Crezi c-o să sune? întrebă neliniștită Cyntia.

— Sunt sigur, dar nu știu când.

— Ce să-i spun?

— Că trebuie să plece din locul în care se află pentru că e în pericol de moarte; nu intra în detalii. Pur și simplu, trebuie să fixăm o oră când ne putem duce să-l căutăm. Fii convingătoare.

Malko se întoarse în casă și se duse în biroul în care Ted instalase mijloacele de comunicație. Americanul lucra acolo

împreună cu un „baby-sitter”.

— Trimite-l pe băiatul ăsta la Cyntia. Să mă anunțe când încearcă să sune. Acum trebuie să vorbesc la Cairo.

Ted îi întinse un Thuraya.

— Asta e linia protejată. Puteți suna.

Malko ieși din nou afară și se duse iar pe peluză, trimițându-l înapoi pe „baby-sitterul” care nu-i mai era de niciun ajutor de vreme ce Cyntia se afla la doar câțiva metri de el.

Jerry Tombstone aștepta probabil apelul lui, deoarece răspunse imediat pe linia directă.

— L-am sunat pe Ibrahim, îl anunță Malko, așteptăm telefonul lui. În cazul în care o face, ce-i spunem? Îl aducem aici?

— Nu, răspunse repede șeful stației din Cairo. Am vorbit la Langley. Din punct de vedere politic, e prea riscant. Se va face legătura între el și noi. Îl trimitem în altă parte.

— Unde?

— La hotel. Ted mi-a spus că la Ouzou stau o mulțime de străini și că hotelul este păzit de *thuwarii* de la CNT. Mi se pare un loc sigur. Abu Bukatalla nu-și poate permite să vină acolo să-l asasineze. După ce-l punem la loc sigur pe Ibrahim, o să avem timp să punem mâna și pe ticălosul ăla și să-l lichidăm. La o adică, cu ajutorul tribului Obeidi. Or să ne pupe mâinile.

Comunicația se întrerupse. Malko se duse la Cyntia care stătea în continuare pe peluză, în plin soare.

— Am vorbit la Cairo, spuse el. Nu vor să-l aducem aici. E prea periculos din punct de vedere politic. Îl instalăm la hotelul Ouzou, împreună cu niște „baby-sitteri”. Hotelul este controlat de CNT.

— Încă n-a sunat, obiectă Cyntia.

— Să sperăm că o s-o facă, oftă Malko.

Cyntia se întoarse spre el.

— Dacă acceptă, eu ce fac? Mă duc cu el?

— Cred că o să fie absolut necesar, răspunse cu multă diplomație Malko. Tu o să fii „morcovul” lui.

Femeia îi aruncă o privire întunecată.

— Ticălosule! Puțin îți pasă de mine.

— Nu-i adevărat, protestă Malko, însă am un obiectiv vital: salvarea lui Ibrahim. Indiferent de sentimentele mele personale.

Furioasă, Cyntia izbucni:

— Oricum ar fi, deocamdată nu sună.

*

* *

Ibrahim Al Senoussi ascultă a treia oară mesajul Cyntiei Mulligan. Încerca sentimente confuze: bucuria de a-i auzi vocea și neliniște. Ce însemna apelul acesta? După ce Abu Bukatalla îi adusese la cunoștință noutățile despre generalul Younès, rămăsese consternat. Nu mai știa ce să facă în continuare. Stătu câteva minute pe gânduri, apoi, cu un nod în gât, formă numărul aparatului Thuraya.

Stând în picioare pe mica terasă, așteptă, cu inima cât un purice.

Urmară câteva secunde interminabile. În fine, telefonul lui se conectă la satelit, apoi auzi sunetul apelului.

La auzul vocii de femeie care răspunse „Alo”, simți că i se oprește inima-n loc.

— Cyntia?

— Da, eu sunt, răspunse aceasta. Mă bucur că ai sunat.

— Unde ești?

— În Benghazi.

— În Benghazi?

Nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Ce faci tu în Benghazi?

— O să-ți explic, spuse Cyntia. Trebuie să mă asculți. Ești în pericol de moarte. Îți telefonez ca să-ți salvez viața.

Complet bulversat, Ibrahim Al Senoussi protestă.

— Nu sunt deloc în pericol! De unde ai tu un telefon Thuraya? De ce ai plecat din Cairo?

— O să-ți explic *totul*, repetă Cyntia, dar trebuie să mă crezi. Omul cu care trebuia să te întâlnești, generalul Younès,

a fost asasinat de către cel care a fost însărcinat să te protejeze, Abu Bukatalla.

Libianului nu-i venea să-și creadă urechilor. Cum de știa Cyntia toate aceste nume? Nu-i vorbise niciodată despre ele.

— Nu-i adevărat, protestă el, generalul Younès nu a fost asasinat, a fugit, era un trădător.

— Sună-l la Cairo pe Herbert Mallows și o să-ți confirme.

Încă o lovitură: Ibrahim Al Senoussi nu menționase niciodată în fața Cyntiei numele reprezentantului MI6 în Egipt. Femeia îi întrerupse firul gândurilor.

— Ascultă, o să discutăm toate astea mai târziu. Ești liber să te miști pe strada Ash Sharif?

Lui Ibrahim Al Senoussi îi pieri graiul. De unde știa unde se afla? Vocea Cyntiei ajunse la el ca prin vis.

— Poți ieși din casă sau nu?

— Sigur că da, de ce?

— Peste o oră, un Cherokee alb fără număr de înmatriculare o să oprească în fața casei unde te afli acum. Eu o să fiu înăuntru împreună cu mai mulți agenți. Când te văd pe trotuar, cobor din mașină și vin în întâmpinarea ta.

— Ai înnebunit? Și unde vrei să mergem?

— Într-un loc sigur. Contez pe tine. Altfel, mă tem că nu ne vom mai vedea niciodată.

Urmă un zgomot sec, iar convorbirea se întrerupse.

*
* *

Ibrahim Al Senoussi se uită cu reproș la aparatul Thuraya, de parcă ar fi fost răspunzător de întreruperea comunicației. Apoi împinse antena înapoi în locașul ei și coborî în cameră. Mintea îi era tulbure. Nici nu mai știa pe ce lume se afla.

Așezat pe pat, își cuprinse capul în mâini. Cum de știa Cyntia atâtea lucruri?

Îi veni o idee îngrozitoare. Poate că serviciile britanice i-o scoseseră în cale. Ca să-l controleze, îndoielile îi fură spulberate de gelozie.

Cu cine venise la Benghazi?

Se uită la ceas: unsprezece și cinci. Dacă spusese adevărul, Cyntia urma să ajungă la el în mai puțin de o oră. Nu-i venea să creadă că-l păștea un pericol de moarte, însă era copleșit de o singură dorință: s-o revadă.

La urma urmei, putea să se ducă la întâlnire, s-o regăsească și să vadă ce avea să urmeze.

Mai avea cinci minute ca să se hotărască.

*

* *

Cyntia îl măsură pe Malko din priviri și-l întrebă pe un ton agresiv:

— Acum ești mulțumit?

— Ai fost perfectă! o asigură el. O să ne ajuți să-i salvăm viața lui Ibrahim.

— Puțin îmi pasă mie de Ibrahim! izbucni ea.

Voia să spună că se pretase la această manevră doar ca să-i facă plăcere bărbatului de care se îndrăgostise. În vreme ce acesta, din motive obscure, o arunca în brațele fostului ei amant.

— O să plecăm în curând, spuse Malko.

Privirile li se încrucișară și Cyntia simți în pântec o descărcare electrică. Realiză că era extrem de excitată, coapsele ei având tendința să se desfacă singure. Dacă Malko s-ar fi urcat pe ea acolo, pe peluză, în fața tuturor, n-ar fi trebuit deloc s-o violeze…

Totuși, orgoliul fu mai puternic.

— Foarte bine! spuse ea cu răceală, mă duc să-mi împachetez lucrurile. Presupun că nu ne mai întoarcem aici, nu?

— Nu, nu ne mai întoarcem, recunoscu Malko.

Cyntia se îndreptă spre casă fără să se uite înapoi, iar austriacul o urmări cu privirea, spunându-și că ar fi făcut bucuros dragoste cu ea.

Din păcate, deocamdată avea altceva de făcut, așa că se duse în biroul în care îl aștepta Ted.

— Plecăm peste zece minute, îl anunță el.

*

* *

Cele două mașini Cherokee ieșiră pe sub portal și cotiră la dreapta. Prima era condusă de Ted, cu Malko lângă el. Cyntia, cu machiajul refăcut, elegantă, deși era îmbrăcată în jeanși, stătea în spate, lângă un „baby-sitter” cu capul ras.

În al doilea vehicul, care asigura protecția, se aflau patru agenți de la DO, înarmați până-n dinți.

Cyntia se aplecă spre Malko.

— Dacă apare Ibrahim, ce facem în continuare?

— Mergem la hotelul Ouzou și vă cazați acolo. Doi „baby-sitteri” rămân cu voi.

— Și pe urmă?

— Pe urmă, vom vedea. *One bridge at a time*.[42]

Ajunseră la podul care traversa lacul 23 Iulie. Cele două mașini se opriră, Malko se dădu jos și se duse la al doilea Cherokee, fiind înlocuit de un „baby-sitter” cu fața pătrată care mesteca chewing gum și nu avea nicio șansă să trezească gelozia lui Ibrahim Al Senoussi.

După zece minute, intrară pe strada Ash Sharif. Primul Cherokee, în care se găsea Cyntia, trecu de intersecția cu strada Madhawi și opri cu douăzeci de metri mai departe.

Mașina în care se găsea Malko frână înainte de intersecție, în fața unui magazin de pantofi.

Era ora 11:55.

Pe stradă, circulația era destul de intensă, însă nimeni nu părea să le acorde atenție celor două vehicule.

Mai trecură cinci minute.

Malko se simțea ca o coardă de vioară întinsă. Dacă Ibrahim Al Senoussi nu ieșea, era greu să se ducă după el. Se mai putea întâmpla să fie reținut împotriva voinței lui sau, din contră, să nu vrea să-și părăsească ascunzătoarea. În acest caz, manevra lor era sortită eșecului.

Își îndreptă spatele: o siluetă ieșea din casa în fața căreia era parcată camioneta înarmată. Un bărbat îmbrăcat în

[42] Văzând și făcând.

manieră occidentală, pe care nu-l putea vedea decât din spate.

Se îndreptă spre capătul străzii Ash Sharif, care dădea în Cornișă.

Brusc, Malko văzu cum se deschide portiera primului Cherokee, iar Cyntia apăru pe trotuar, rămase nemișcată câteva clipe, apoi înaintă spre bărbatul care ieșise din casă.

Malko își ținu respirația, în timp ce siluetele se apropiară una de alta. Dintr-odată, bărbatul se aruncă literalmente în brațele Cyntiei.

Chiar în acel moment, doi indivizi apărură din casă, înarmați cu pistoale-mitralieră, și se năpustiră asupra cuplului înlănțuit de pe trotuar.

CAPITOLUL XIX

Malko înjură printre dinți: se ducea totul de râpă! În același moment, portiera din spatele primului Cherokee se deschise cu brutalitate și unul dintre „baby-sitterii” repartizați Cyntiei, înarmat cu un M.16, sări din mașină.

Cei doi bărbați înghețară, ca loviți de trăsnet. De pe locul său, Malko văzu cum Ibrahim Al Senoussi o împinge violent pe Cyntia în interiorul Cherokee-ului, închizând imediat portiera. Amenințându-i în continuare pe cei doi indivizi înarmați, „baby-sitter-ul” se sui în mașină, trăgând o rafală.

Adversarii ar fi putut trage asupra jeepului, însă nu făcură nicio mișcare. Se întoarseră în fugă spre casa din care ieșiseră.

Malko demară și el. În timp ce trecea prin fața casei unde se ascunsese Ibrahim Al Senoussi, Cherokee-ul în care se afla acum cuplul ajunsese deja la capătul străzii Ash Sharif. Niciunul dintre rarii trecători nu acordase atenție focurilor de armă. Erau un lucru obișnuit la Benghazi.

Mașina coti la dreapta pentru a ocoli orașul vechi, îndreptându-se spre hotelul Ouzou, situat pe partea cealaltă a lacului 23 Iulie. Malko o urmări până la răspântia de unde se

vedea intrarea în hotel, păzită de *thuwarii* de sub imensa umbrelă în culorile Libiei noi.

— Ne întoarcem, îi spuse el șoferului.

Acum, se liniștise.

Deocamdată, Ibrahim Al Senoussi era la adăpost.

*
* *

Mașinal, Ibrahim Al Senoussi strângea mâna Cyntiei. O întrebă cu o voce absentă:

— Unde mergem?

— La hotelul Ouzou, răspunse Ted, care se afla la volan.

Libianul rămase fără grai. De ce la hotel? Era obsedat de un singur lucru: să rămână singur cu Cyntia pentru a înțelege ce se întâmpla. Trecură fără probleme de punctul de control al *thuwarilor*. Un „baby-sitter” luă valiza Cyntiei și intrară în hotel.

Ted se întoarse spre Ibrahim Al Senoussi.

— Dați-mi pașaportul, sir. Ne înregistrăm împreună. Ne ocupăm noi de cele două camere care o vor încadra pe a dumneavoastră.

Răspândiți cam peste tot prin saloanele hotelului Ouzou, jurnaliștii de toate naționalitățile lucrau în fața laptopurilor sau citeau. Hotelul era curat, modern și fără personalitate.

Pentru că toți angajații străini își luaseră tălpășița după revoluție, acum funcționa, de bine, de rău, cu ajutorul personalului local, care nu vorbea decât araba. Din prudență, recepționera păstra pașapoartele clienților pentru a evita o eventuală neachitare a notei de plată…

Ted se folosi de toată araba pe care o știa și negocie o garanție de 500 de dinari pentru a putea păstra pașaportul lui Ibrahim Al Senoussi. Funcționara îl înregistră fără să crâcnească. Numele Al Senoussi era unul obișnuit, iar în ochii ei trecea drept un client ca oricare altul.

Formalitățile fiind îndeplinite, Ted îi dădu libianului cartela magnetică.

— Stați la 407, iar noi la 406 și 408. Urcăm împreună.

Ibrahim Al Senoussi era încă sub impresia puternică a „răpirii” sale și nu protestă.

Se înghesuiră toți patru într-un ascensor.

Mocheta de pe palier fusese cândva roz, însă din culoare nu mai rămăseseră decât câteva pete…

După ce deschise ușa camerei, mică și spartană, cu un aparat de aer condiționat și o baie minusculă, Ibrahim Al Senoussi se simți doborât de oboseală și se trânti pe pat.

— N-am nimic de schimb! gemu el. Am lăsat totul acolo.

— O să cumpărăm tot ce trebuie, îi promise Cyntia. Vrei să te odihnești?

Ibrahim îi aruncă o privire întunecată.

— Să mă odihnesc? Vreau să știu se întâmplă și mai ales ce faci tu în Benghazi. De ce m-ai mințit?

În mașină, nu schimbaseră niciun cuvânt.

Instruită cum se cuvine de Malko, Cyntia se așeză pe pat, lângă amantul ei.

— E puțin cam complicat, mărturisi ea. După ce ai plecat din Cairo, am fost abordată de un bărbat care a pretins că este agent CIA și m-a dus la Ambasada Americană, unde m-am întâlnit cu superiorul lui, un anume Jerry Tombstone. Acesta mi-a explicat că CIA lucra mână în mână cu britanicii la o operațiune politică prin care tu urma să ocupi un loc important în noua Libie.

Ibrahim Al Senoussi o asculta stupefiat: tot ce spunea era exact. Femeia continuă:

— Mi-au mai spus că s-a încercat doborârea avionului în care am călătorit până la Cairo. Cu o rachetă sol-aer. Din fericire, n-a funcționat…

Libianul tresări.

— Cum așa, dar nu s-a văzut nimic…

— Da, dar e adevărat, egiptenii au descoperit racheta neexplodată. Incidentul le-a demonstrat englezilor și americanilor că anumiți oameni din Libia voiau să te elimine fizic pentru că le dădeai planurile peste cap…

— Ce planuri?

— Cele ale Qatarului, continuă Cyntia. Emirul Qatarului

intenționează să instaureze în Libia un regim islamist strict, sprijinit de diverse grupuri care se ocupă cu astfel de uneltiri. Unul dintre reprezentanții acestora este Abu Bukatalla. Se pare că e un *takfiri*, unul dintre cei mai înverșunați extremiști.

— Abu Bukatalla! repetă cu o voce stinsă Ibrahim Al Senoussi. Reprezentantul lui la Londra mi-a jurat că e gata să mi se alăture. El m-a rugat să vin la Cairo. Dacă toate astea sunt adevărate, obiectă libianul, de ce nu m-a omorât imediat după această primă tentativă?

— Pentru că a avut nevoie de tine. Ca să-i întindă o capcană dușmanului de moarte al islamiștilor, generalul Younès.

— Generalul Younès a fugit împreună cu gaddafiștii, i-o tăie Al Senoussi.

— Minciuni! replică Cyntia. A fost asasinat pe când venea la tine. Numai tu nu știi asta… CNT anchetează moartea lui. Poți verifica sunându-l la Cairo pe Herbert Mallows.

— Îl cunoști? o întrebă Ibrahim Al Senoussi.

— Nu, dar mi-au vorbit despre el. Omul în care tu ai încredere, Abu Bukatalla, a jucat un rol dublu. Acum, generalul Younès e mort și tu ești cel care urmează. Iată de ce te-au recuperat americanii…

Libianul clătină din cap.

— E o nebunie! Trebuie să vorbesc cu Abu Bukatalla. Are cu siguranță o explicație.

Cyntia îl privi cu neîncredere.

— Știi unde e?

— Nu, mărturisi Ibrahim Al Senoussi. (Revenindu-și, o fixă cu o expresie aproape răutăcioasă.) Asta nu mă ajută să înțeleg de ce m-ai mințit. De ce ai venit la Benghazi?

— Ca să-ți salvez viața, răspunse cu simplitate Cyntia. Americanii nu știau unde te aflai și nu ai fi răspuns dacă vedeai că erai sunat de pe un telefon necunoscut. Dar erau siguri că o să vorbești cu mine. Te-au localizat datorită aparatului Thuraya. M-au rugat să-i ajut, ăsta e motivul pentru care ți-am telefonat. Pun pariu că dacă nu m-ai fi văzut pe mine, n-ai fi ieșit de acolo…

Copleșit, libianul clătină din cap.

— Stăteai în hotelul ăsta?

— Nu, m-au adăpostit americanii, dar, dacă vrei, rămân cu tine…

Ibrahim Al Senoussi scoase un adevărat răget.

— Dacă vreau! Nu te-am văzut de zile întregi! Nici măcar nu știam unde ești. Credeam că ai plecat cu un alt bărbat.

— Nu, protestă Cyntia, am plecat cu americanii de la CIA. Apoi, am venit aici cu un avion împrumutat de ONU și m-au instalat în „baza” lor, o casă foarte frumoasă.

Bănuitor, libianul o întrebă imediat:

— De ce nu m-au dus și pe mine acolo?

Cyntia zâmbi dezarmant.

— Pentru că este o reședință *oficială* a Departamentului de Stat. Asta te-ar fi compromis.

— Și englezii?

— Americanii acționează mână în mână cu ei. Aici însă, nu sunt organizați. Islamiștii îi detestă.

Ibrahim Al Senoussi o fixă cu privirea. Frica și surprinderea dispăruseră, iar acum își regăsea pofta de viață. Văzându-i sânii săltând liberi sub bluză, simți sângele fierbându-i.

— Ești la fel de frumoasă, exclamă el cu o voce alterată de dorință.

Mâna i se lipise deja de pantalonii Cyntiei, masându-i sexul prin material.

Nici măcar n-o sărută. Urmă o luptă confuză, în timpul căreia hainele zburară în toate părțile. Cyntia se așteptase la această dezlănțuire și-l lăsă să-și facă mendrele. Încercă să suprapună peste imaginea libianului pe aceea a bărbatului de care se îndrăgostise.

Atunci când Ibrahim Al Senoussi îi desfăcu coapsele cu genunchiul și o pătrunse cu membrul pe cale să explodeze, femeia își mușcă buzele și închise ochii.

*

* *

Abu Bukatalla de-abia își mai reținea furia. Împreună cu

treizeci de oameni, se afla acum într-o fermă de la periferia orașului Benghazi. Tocmai aflase de fuga lui Ibrahim Al Senoussi și nu-și putea explica întâmplarea.

Pretendentul la tronul Libiei îl ascultase întotdeauna și, aparent, avea încredere în el.

Pentru a-și duce la îndeplinire misiunea încredințată de sponsorii lui din Cairo, lui Abu Bukatalla nu-i mai rămâneau decât două lucruri de făcut: să-l elimine pe șeful tribului Obeidi, iar pe urmă pe Ibrahim Al Senoussi. A doua parte a misiunii era mai ușoară: pentru că nu avea la îndemână un avion, libianul trebuia să se întoarcă la Cairo pe șosea, sub protecția oamenilor săi.

Era suficientă organizarea unei ambuscade…

Apoi, omul pe care-l vor desemna șefii islamiști ai Libiei și emirul Qatarului vor avea cale liberă. Abu Bukatalla spera să ocupe el însuși un loc important în noul guvern care urma să recupereze miliardele de dolari reținute de Statele Unite. Americanii ezitau să le înapoieze celor din CNT, suspectându-i de slăbiciune.

Șeful *takfiri* își jurase că va folosi o parte din banii recuperați pentru consolidarea jihadului în Africa prin intermediul organizației AQMI, căreia îi lipseau armele și mijloacele.

Pentru el, țelul era limpede: fondarea unui emirat islamist în Libia, care urma să aplice toate regulile Coranului interpretate în cea mai strictă manieră posibilă. Grație acestei baze, îi va putea ajuta pe frații din jihad care luptau împotriva necredincioșilor.

Acum, tot acest plan minunat risca să se spulbere. Prin urmare, trebuia să pună mâna pe Ibrahim Al Senoussi printr-o viclenie. Mai întâi, trebuia să afle unde se ascundea.

Din fericire, nu existau avioane. Însă americanii îl puteau scoate din țară cu mașina, cu ajutorul unei escorte înarmate și cu sprijinul primit din partea celor de la NATO.

După ce rontăi câteva curmale, îl chemă pe unul dintre oamenii săi.

— Supraveghează-i pe americani, îi ordonă Abu Bukatalla.

Dacă se mai află în Benghazi, nu se poate ascunde decât acolo.

„Baza” americană era greu de atacat, mai puțin noaptea, dar cu riscuri mari. Oamenii Agenției erau înarmați și bine antrenați. Știau cum să se apere…

Șeful takfiri tocmai își termina ceaiul atunci când sună telefonul mobil: era un om de legătură de la hotelul Ouzou. Acesta îl anunță că un libian însoțit de o străină se cazaseră acolo, protejați de doi americani.

Abu Bukatalla binecuvântă numele lui Allah: îl regăsise pe Ibrahim Al Senoussi. Cei doi milițieni care-l păziseră îi povestiseră că se întâlnise cu o femeie, apoi fugiseră împreună. Nu-i mai rămânea decât să pună mâna pe el. Un atac frontal asupra hotelului era exclus. Trebuia să se folosească de viclenie: să-l atragă afară din ascunzătoare și să-l lichideze.

CAPITOLUL XX

— CNT a anunțat că nu are niciun amestec în asasinarea generalului Younès, spuse Ted fluturând un comunicat de-abia publicat pe internet.

— O să vorbesc la Cairo, zise Malko. Ibrahim s-a instalat cu bine la Ouzou?

— Așa se pare, confirmă americanul. Băieții noștri sunt acolo cu el.

— Perfect. O să facem o recapitulare împreună cu stația din Cairo.

Cazarea la hotelul Ouzou era provizorie, acum trebuiau să plănuiască pasul următor. Gândindu-se la Cyntia, Malko simți o strângere de inimă. Se duse din nou pe peluza inundată de soare. Era singurul loc în care funcționa telefonul Thuraya.

— Situația e sub control, îl anunță el pe Jerry Tombstone. Ibrahim e în siguranță la hotelul Ouzou. Nu ne mai rămâne decât să-l scoatem din Benghazi.

— Încă nu, obiectă americanul. O să încercăm să profităm

de moartea generalului Younès. Chiar de la început, tribul Obeidi ne-a fost favorabil. Acum, nimic nu le mai poate calma furia împotriva islamiștilor. Ted i-a contactat deja. O să-i cer să organizeze o întâlnire cu șeful tribului prin intermediul nepotului generalului, Abdel Razik. Dacă-l recunosc pe Ibrahim drept lider, îl putem scoate din Benghazi.

— Crezi că e suficient?

— Nu, recunoscu Jerry Tombstone, dar măcar vom avea acest atu. Pe urmă, mai trebuie să rezolvăm ceva: Abu Bukatalla. Are o foarte mare capacitate de a face rău. Este brațul înarmat al Qatarului, care vrea un stat islamist la cheremul lui. CNT nu e în stare să facă ceea ce trebuie împotriva lui. Prin urmare, te însărcinez pe tine cu rezolvarea problemei. O să-ți faci prieteni în rândul „verilor”. Nu au uitat de uciderea lui Peter Famborough.

— Dar nu știm unde se află Abu Bukatalla, obiectă Malko.

— Mi-ai spus că Manuela Esteban se întoarce astăzi la Benghazi. Încearcă să-i dai de urmă prin intermediul ei.

— O să încerc, promise Malko, însă oamenii de la DO nu sunt pregătiți pentru o operațiune împotriva lui.

— Se vor supune ordinelor, răspunse sec șeful stației. Și, în orice caz, dacă-l descoperi, poți conta pe tribul Obeidi. Au o datorie de onoare de reglat cu Abu Bukatalla, iar oamenii ăștia nu glumesc cu astfel de lucruri... Atunci, mă bazez pe tine.

Reintrând în salon, Malko înțelesese că, în primul rând, operațiunea Ibrahim Al Senoussi avea o hibă, iar în al doilea rând, cazul Abu Bukatalla devenise o afacere personală a Agenției și a „verilor”. Anglo-saxonii își respectau morții, dar îi și răzbunau.

Trebuia să se ducă la Ouzou să se întâlnească cu Manuela Esteban, dar risca să dea nas în nas cu Ibrahim Al Senoussi și cu Cyntia. Exista o mare problemă: libianul îl văzuse pe Malko la Cairo. Revăzându-l la Benghazi, își putea pune întrebări, trăgând concluzia că el o adusese pe Cyntia în Libia.

Dacă îi sărea țandăra pe tema asta, manevra CIA risca să fie serios pusă în pericol.

Soluția îi veni brusc: să-l trimită mai întâi pe Ted să-l ia pe Al Senoussi la o întâlnire cu Abdel Razik, nepotul generalului Younès. Odată plecat, nu avea de ce să se mai teamă să se ducă la hotelul Ouzou.

Trebuia doar să stabilească amănuntele planului.

*
* *

Scufundat într-un fotoliu adânc de piele dintr-un salon aflat vizavi de holul hotelului Ouzou, Ibrahim Al Senoussi nu se putea abține să nu pună mâna pe coapsa Cyntiei, instalată cuminte pe locul vecin.

Ted încerca să se uite în altă parte.

Fiind un quaker fervent, considera că aceste gesturi intime erau total deplasate... La fel ca și cei câțiva libieni care își spuneau că, într-un stat bine organizat, i s-ar fi tăiat mâna acestui câine necredincios. Aproape că-ți venea să crezi că această tânără nu avea niciun frate, tată sau văr care să extermine această lepădătură lubrică.

— Avem întâlnire cu nepotul generalului Younès, Abdel Razik, îl anunță americanul care tocmai sosise la Ouzou. I se prezentase lui Ibrahim Al Senoussi ca responsabil al „protectorilor” săi.

Prins între oameni care făceau un joc dublu, libianul nu mai știa cărui sfânt să se roage.

— Vor fi alături de el și reprezentanți ai tribului Obeidi. Trebuie să-i convingeți să vă susțină proiectul.

Ibrahim Al Senoussi ar fi preferat să-și petreacă după-amiaza alături de Cyntia, însă înțelese că nu putea scăpa de american.

— Pot s-o iau și pe prietena mea? întrebă el.

Ted reuși să rămână impasibil.

— Nu, sir, ar fi nepotrivit...

Iar asta nu era decât o figură de stil. În Libia, încă nu se mai văzuse să iei cu tine o femeie la o reuniune serioasă. Ibrahim tocmai se pregătea să dea un răspuns, când sună telefonul mobil. Un număr necunoscut.

— Frate, ce s-a întâmplat cu tine? întrebă vocea mieroasă a lui Abu Bukatalla. Mi s-a spus că ai fost ridicat de niște străini. Unde ești? De ce nu m-ai anunțat?

Din fericire, după ce fusese instruit de Ted care-i pusese sub nas comunicatul CNT referitor la asasinarea generalului Younès, Ibrahim Al Senoussi știa acum ce atitudine să adopte. În loc să-l înfrunte pe islamist, îi mărturisi cu o voce în care se simțea tulburarea:

— Nu am fost ridicat... Am vrut doar să mă întâlnesc cu prietena mea care a venit de la Cairo. Sunt la hotelul Ouzou.

— Trebuie să ne vedem, continuă islamistul, o să-ți trimit o mașină.

— Nu pot acum, îl asigură Ibrahim Al Senoussi. Am o întâlnire importantă.

Ted mâzgăli pe o foaie de ziar: *spuneți-i cu cine*.

— Cu cine? întrebă Abu Bukatalla.

— Cu reprezentanții tribului Obeidi. Acasă la nepotul generalului Younès, Abdel Razik. Au cerut să mă vadă.

Urmă o pauză scurtă, apoi Abu Bukatalla declară cu o voce onctuoasă:

— Foarte bine, pare încurajator.

— De ce nu vii și tu la hotel mai pe seară, să bem un ceai? îi sugeră Ibrahim Al Senoussi.

— Excelentă idee, îl aprobă islamistul. O să vin cu o oră înainte de rugăciune, pe urmă putem merge împreună la moschee.

— *Insh'Allah!* Atunci, pe diseară, încheie Ibrahim înainte de a închide telefonul.

Ted arboră un zâmbet pervers.

— *Wall done!* spuse el aprobator. Am impresia că astăzi o să avem parte de ceva agitație.

Ibrahim Al Senoussi îl fixă cu o privire întrebătoare.

— Ce vreți să spuneți?

— Pariez pe o pizza contra unui kilogram de icre negre că ticălosul ăsta o să încerce să vâneze doi iepuri dintr-un foc, exclamă americanul. Adică să vă lichideze și pe dumneavoastră, și pe unul dintre cei mai mari dușmani ai lui.

— Poate că ar fi mai bine să nu mă duc la întâlnirea asta, conchise libianul.

— Dimpotrivă! protestă Ted. O să le pregătim o mică surpriză. Haideți sus să vă echipăm.

*
* *

Neliniștită, Cyntia se uita cum Ibrahim Al Senoussi își punea o vestă antiglonț din kevlar, adusă de Ted într-un sac de sport.

Libianul se afla într-o situație ingrată. Atunci când britanicii îi propuseseră să fie următorul rege al Libiei, ideea i se păruse seducătoare, imaginându-și discuții interminabile, valuri de ceai și prăjiturele, oameni amabili și civilizați.

Nicidecum ucigași feroce hotărâți să-l elimine.

Ted, care ascunsese sub vesta lungă de fotograf un pistol automat Magnum 357, capabil să arunce în aer chiar și un elefant, îl împinse afară din cameră.

— *Let's roll!* spuse el adresându-i un zâmbet Cyntiei. Vi-l aducem întreg înapoi, Miss.

Cyntia nu era foarte sigură de asta. Începea să descopere un nou univers, în care pătrunsese precipitat. Se mulțumi să zâmbească puțin cam crispat și să sărute în fugă buzele uscate ale amantului ei.

Ibrahim Al Senoussi coborî, regăsindu-i în hol pe ceilalți patru americani.

Trei jeepuri Cherokee fără plăcuțe de înmatriculare erau parcate în fața hotelului. Înăuntru, alți „baby-sitteri".

Toată lumea se înghesui în mașini, iar micul convoi porni pe strada Algeria. Fiecare Cherokee era înarmat ca un mic portavion, RPG-urile fiind aliniate pe podea din rațiuni de securitate.

Ted formă un număr de telefon.

— Plecăm de la hotel, își anunță el interlocutorul. Ajungem acolo în treizeci de minute.

Ibrahim nu auzi răspunsul.

Era mai bine așa. Ted vorbise cu Fathi, celălalt nepot al

generalului Younès. Acesta adunase vreo douăzeci de camionete care gemeau de tunuri de 20 mm și mitraliere, la o aruncătură de băț de reședința celui pe care pretendentul la tronul Libiei se ducea să-l întâlnească.

Ocupanții camionetelor, membri ai tribului Obeidi, erau mânați de o singură dorință, să-l răzbune pe generalul asasinat, fiind pregătiți să-și dea viața cu condiția să-și extermine dușmanii.

Era mai important decât să-i hăituiască pe gaddafiști. În Libia, datoriile de sânge se plăteau imediat și cu dobândă.

Înghesuit între două namile, Ibrahim Al Senoussi se uita afară la peisajul neted și la casele protejate de ziduri înalte. Se străduia să se gândească la Cyntia pentru a nu-și imagina ceea ce s-ar fi putut întâmpla în orele următoare. Desfășurarea de forțe nu-l liniștea întru totul. Cunoștea cruzimea și fanatismul islamiștilor de tip *takfiri*.

Erau gata să se sacrifice pentru a-și atinge țelul.

Nu-i folosea la nimic dacă americanii îi omorau pe toți, iar el se trezea cu un glonț în cap.

Convoiul încetini. De-acum se aflau într-un cartier elegant format din case frumoase, protejate de ziduri înalte, aproape lipsit de trecători. Aici locuiau numai oameni bogați.

În timp ce așteptau să se deschidă poarta, zări o mașină Hyundai roșie care ieși dintr-o curte. Era condusă de o brunetă foarte frumoasă, cu buze pline și capul de-abia acoperit de un batic mov.

Paradisul.

Apoi, Cherokee-ul intră pe teritoriul proprietății. Un tânăr aștepta pe peron. Îl îmbrățișă pe Ibrahim Al Senoussi, sărutându-l de două ori pe umăr în semn de respect.

Interiorul casei era elegant, cu mobile noi, tapet, ai fi zis că era un apartament gata de vânzare. Vreo doisprezece oameni stăteau de-a lungul pereților, așezați pe jos și sprijiniți pe perne brodate: reprezentanții tribului Obeidi. Nepotul făcu prezentările, iar Ted dispăru.

Trebuia să se pregătească pentru un eventual atac din partea lui Abu Bukatalla.

*

* *

Malko trecu de portalul metalic al hotelului Ouzou și se îndreptă spre recepție.

Nimeni.

Luă liftul și bătu la ușa camerei 317, ocupată de Manuela Esteban, prietena lui Peter Famborough. Niciun răspuns. Ușa camerei de vizavi era deschisă și mai mulți bărbați lucrau în interior. Membri ai unor ONG-uri sau ziariști. Unul dintre ei îi strigă lui Malko:

— O căutați pe Manuela?

— Da.

— A plecat pe front să pregătească deminori, se întoarce repede.

Mulțumi și se întoarse la lift. Când se deschiseră ușile, avu un șoc: Cyntia stătea în fața lui, îmbrăcată foarte decent, cu o bluză groasă și jeanși.

Surpriza fu reciprocă.

— Pe mine mă cauți? întrebă imediat femeia.

— Nu, răspunse Malko, nu vreau să mă joc cu focul.

— Ibrahim nu e aici, precizează în grabă Cyntia, a plecat să se întâlnească cu amicii tăi. Ce faci aici?

— Încerc să-l găsesc pe cel care l-a omorât pe agentul de la MI6, însă persoana pe care am vrut s-o văd nu e în cameră.

Liftul se opri cu o zguduitură la parter, iar Malko se dădu la o parte ca s-o lase pe Cyntia să treacă. Aceasta se postă în fața lui.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Aici e cam imprudent.

Femeia nu păru impresionată.

— Uite ce e, zise ea cu o voce reținută și tremurătoare din cauza furiei. Dacă nu mă asculți, îți jur că iau un taxi și mă întorc în Egipt. Nu mai pot așa.

Malko îi cercetă ochii. Fără îndoială, vorbea serios.

Dacă-și punea în practică amenințarea, Ibrahim Al Senoussi putea deveni de necontrolat.

— OK, hai să mergem în restaurant. Dacă se întoarce Ibrahim, îi spui că fac parte din echipa CIA.

Cyntia îl privi ironic.

— Uiți că te-a văzut la Four Seasons. Trebuie să inventezi altceva.

Îl târa deja după ea în sala de mese pustie. Se așezară la o masă mai depărtată, Malko nescăpând din ochi ușa de la intrare. Dacă Ibrahim Al Senoussi îl găsea în compania Cyntiei, putea ghici adevărul și asta ar fi fost o catastrofă.

Avea puțin timp la dispoziție ca s-o convingă pe englezoaică să nu se pună de-a curmezișul planurilor Agenției, care și așa stăteau destul de prost.

CAPITOLUL XXI

Croissantele erau atât de tari, încât păreau sculptate în piatră. Cafeaua avea un gust oribil și nu existau decât ouă răscoapte și dulceață din fructe provenite probabil de pe o altă planetă.

Cyntia își înmuie buzele în ceașca de cafea și spuse cu privirea fixată în ochii lui Malko:

— Nu-mi mai pasă de Ibrahim. Vreau să plec cu tine.

Neașteptat și flatant.

— Mai târziu, spuse Malko cu diplomație, deocamdată, rămâi cu el. O să dureze câteva zile, Ibrahim încearcă să-i convingă pe șefii tribului să treacă de partea lui. Abu Bukatalla a căzut la mijloc, așa că va încerca să-l elimine, nu încape îndoială.

— De ce nu se întoarce în Egipt?

— Nu există avioane, iar pe șosea e prea periculos. Așa că trebuie să-l lichidăm pe Abu Bukatalla înainte de a încerca el ceva. De asta sunt aici.

— Și când o să se întâmple?

Malko zâmbi ironic.

— Dacă aș ști! Mai întâi, trebuie să descopăr unde se ascunde.

Cyntia tăcu câteva clipe. Apoi declară:

— *Well*, sunt de acord să rămân, dar nu prea mult. Iar tu trebuie să faci ceva.

— Ce anume?

— Să urci în cameră cu mine. N-o să se întoarcă repede…

Malko simți că i se face pielea de găină pe mâini.

— Nu, zise el, e imposibil.

Englezoaica nu se descurajă.

— Bine, atunci du-mă puțin la „amicii” tăi. Ai mașină, nu?

Cyntia îl apucă de mână și își înfipse unghiile în pielea lui cu un zâmbet crispat.

— Am chef să mă mănânci…

Malko înțelese că n-avea cum să scape de ea; Cyntiei puțin îi păsa de proiectele regale ale lui Ibrahim Al Senoussi, ghidată doar de instinctul său de femeie. Malko deschisese cutia Pandorei…

— OK, spuse el, dar stăm puțin. Ibrahim o să te caute peste tot.

— O să-i spun că am ieșit la cumpărături, spuse femeia ridicându-se…

Malko clătină din cap, descurajat.

— Aici nu se merge la cumpărături! Îi spui că ai schimbat bani în orașul vechi.

Se rugă în gând ca întâlnirea lui Ibrahim Al Senoussi să se prelungească.

*
* *

Vreo douăsprezece camionete înțesate cu oameni și echipate cu tunuri și arme automate capabile să arunce în aer un zid erau ascunse în spatele unei ferme abandonate, aflate de-a lungul celei de-a treia șosele de centură. Abu Bukatalla stătea în a doua cabină a primului vehicul echipat cu un tun cvadruplu.

Cu forța de care dispunea îi putea ciurui fără probleme pe americanii care asigurau protecția lui Ibrahim Al Senoussi. Apoi, situația s-ar fi limpezit pentru tabăra islamistă. Qatarul

l-ar fi apreciat pe primul candidat propus, care ar fi fost ales cu ușurință. Altfel, în timpul formării viitorului guvern, islamiștii ar fi trebuit să aranjeze lucrurile astfel încât să controleze posturile importante.

Grație Qatarului, care furniza toată benzina consumată în Libia, argumentul lor trăgea mult la cântar.

Sună telefonul mobil.

— Au ajuns, îl anunță, *„shuf”*-ul, un om pe care-l postase lângă vila lui Fathi Obeidi. Două mașini cu necredincioși sunt oprite la capetele străzii. Altele se află înăuntru împreună cu el.

— *Shukran*[43], zise Abu Bukatalla. Venim și noi. Când o să ne vezi, atacă unul dintre vehiculele necredincioșilor.

— *Allahu Akbar!* exclamă *takfiri*-ul cu o voce vibrantă.

Credea sincer în el.

Coloana de camionete ieși din fermă și se angajă pe șoseaua de centură nr. 3, îndreptându-se spre vest.

În Benghazi, un astfel de convoi nu mai uimea pe nimeni. Dădeai peste ele tot timpul, întorcându-se sau ducându-se pe front. Pentru că nimeni nu controla mișcările katibelor, care își apărau cu sălbăticie independența, pentru că nu mai exista un comandament central de la moartea generalului Younès și nici poliție militară, și pentru că oricine arbora drapelul „revoluționar” avea dreptul să poarte o armă, Abu Bukatalla nu risca nimic…

Trecură pe roșu prin trei intersecții, nimeni nedorind să-și dispute trecerea cu o armată atât de puternică, apoi intrară în cartierul Al Mhayshi, format din locuințele luxoase ale fidelilor lui Gaddafi care adunaseră averi considerabile în cei 42 de ani de jamahirie[44]. Abu Bukatalla zări un bărbat sprijinit de un zid, chiar înainte de colțul cu strada vecină.

Observând mașinile 4×4, își puse pe umăr un RPG7, îngenunche și luă la țintă primul Cherokee care bloca drumul spre vilă.

---

[43] Mulțumesc.

[44] Democrație musulmană.

*

* *

Cyntia și Malko sosiră în fața portalului magnetic al hotelului Ouzou, trecând prin fața „gărzilor” tolănite pe niște canapele vechi de piele. Un grup de oameni năvăli în hotel. Vreo șase bărbați și femei, una dintre ele extrem de minionă.

Brunetă, cizme, bluzon, înfățișare energică, în mâna dreaptă ținea o mină antitanc, probabil falsă.

Malko simți cum inima îi bate mai repede.

Abandonând-o pe Cyntia, îi tăie calea nou-venitei.

— Sunteți Manuela Esteban?

Surprinsă, femeia ridică ochii spre el.

— Da, ne cunoaștem?

— Nu, am fost un prieten apropiat al lui Peter Famborough.

— Peter, dar…

— A murit, știu, continuă Malko. De asta sunt aici. Putem vorbi?

— Da, mă duc până în cameră să duc asta.

— Pot veni cu dumneavoastră? întrebă Malko.

Îl măsură din ochi, apoi își dădu seama că nu exista nimic sexual în cererea lui.

— *Bueno*, zise ea, urmați-mă.

Malko mai avu timp să se repeadă până la Cyntia, care rămăsese uimită în mijlocul holului.

— E persoana cu care voiam să vorbesc, spuse el. Urcă în camera ta, vin și eu puțin mai târziu.

Se strecură la timp în lift lângă femeia minusculă, care nu-i ajungea decât până la umăr, dar care putea să-l ajute să-l găsească pe Abu Bukatalla.

*

* *

— Ne atacă! strigă Ted în telefonul mobil.

Îi răspunse un răget de bucurie. Oamenii tribului Obeidi erau masați pe trei străzi, camionetele lor semănând perfect cu cele ale lui Abu Bukatalla. Ideea de a-l răzbuna pe generalul Younès îi însufleți se. Primul vehicul ambală motorul,

în timp ce servantul tunului de 23 mm își încărcă arma și trase o rafală scurtă în aer pentru a se asigura că funcționa bine. După cinci minute, se treziră nas în nas cu o camionetă care arbora fanionul alb al katibei lui Abu Bukatalla. În fața lor, Cherokee-ul lovit de o rachetă trasă de un RPG7 ardea.

Prudenți, americanii se repliaseră în interiorul vilei.

Cele două vehicule reacționară în același fel. Trăgând brusc de volan, șoferii le așezară de-a curmezișul străzii pentru a le permite armelor automate să-i țintească mai ușor pe inamici.

Timp de câteva secunde, nu se auzi decât bubuitul sacadat al tunurilor de 23 mm. Cu un vuiet asurzitor, proiectilele străpungeau mașinile.

În oricare alt oraș civilizat, vecinii s-ar fi grăbit să telefoneze la poliție.

Numai că la Benghazi nu mai exista poliție, ci doar gaddafiști asediați. Prin urmare, lupta putea fi justificată.

Liniștea se lăsă brusc. Inconvenientul armelor automate consta în faptul că încărcătoarele se goleau rapid dacă trăgeai rafale lungi. Ceva mai departe, izbucni o altă serie de împușcături. Mai multe camionete ale tribului Obeidi atacau coada convoiului lui Abu Bukatalla.

Cele două vehicule care se înfruntaseră luaseră foc. Ocupanții lor muriseră sau erau răniți. Tunurile de 23 mm erau îndreptate spre cer.

Abu Bukatalla, care sărise din mașina sa și se îndreptase spre strada încă apărată, urcă într-o altă camionetă. Era înnebunit de furie. Cum de știuseră americanii că avea de gând să-i atace? Dădu ordine cu ajutorul telefonului mobil, iar „blindatele” sale începură să se îndepărteze. Retragerea fusese întotdeauna unul dintre punctele forte ale *thuwarilor*.

O camionetă se sacrifică pentru a-și întârzia adversarii mult mai numeroși.

Alergând, libianul își rumega furia: în ce-l privea pe Ibrahim Al Senoussi, cărțile fuseseră date pe față; nepotul regelui Idris știa că încercase să-l omoare. Prin urmare, trebuia ca, în cazul unei noi tentative, să-l elimine pe omul americanilor în timp ce se mai afla în Benghazi.

Cu orice preț.

*
* *

Detunăturile se răriră, atenuate de zidurile groase ale vilei.

Ibrahim Al Senoussi era întins pe o canapea masivă, iar un „baby-sitter” îl proteja cu trupul lui. Alți americani și membri ai tribului Obeidi se înghesuiseră în toate încăperile și în grădină, însă lupta nu ajunsese până acolo.

Se lăsă din nou liniștea.

Ted nu înceta să comunice prin radio cu oamenii de afară. Se întoarse spre libian.

— Se retrag! Au pierdut trei mașini și destul de mulți oameni.

— Sunteți sigur că e vorba într-adevăr de Abu Bukatalla?

Încă se mai îndoia. Deși i se spusese că islamiștii intenționau să-l omoare și că încercaseră asta deja la sosirea lui la Cairo, tot nu-i venea să creadă…

— Da, afirmă Ted. Din păcate, a scăpat. Însă morții sunt acolo. Vor putea fi identificați.

Zăpăcit, Ibrahim Al Senoussi se ridică. Cineva îi întinse un pahar de ceai fierbinte. Îl luă și îl bău dintr-o sorbitură.

— Ce trebuie să fac? întrebă el.

Un bărbos mai în vârstă, șeful tribului Obeidi, spuse cu o voce glacială:

— Preiei puterea și îi lichidezi pe acești musulmani necredincioși, pe acești Nebuni ai lui Allah care sunt de părere că știu Coranul mai bine decât noi. Pe urmă, aduci pacea în Libia, *Insh’Allah*.

Ibrahim Al Senoussi nu răspunse. Deocamdată, ardea de nerăbdare să se întoarcă la Ouzou și s-o regăsească pe Cyntia. Hotărât lucru, nu se simțea deloc făcut pentru meseria de rege.

*
* *

Așezat pe colțul patului din camera minusculă a Manuelei

Esteban, Malko o asculta pe tânăra spanioloaică. La început, fusese reticentă, apoi Malko o convinsese că putea ajuta la descoperirea asasinilor lui Peter Famborough.

— Știu cum a obținut Peter informația pe care o căuta, spuse ea. Prin mine.

— Cum?

— Cumpăram bere din Piața de Arme, de la un *tubu* care vindea și armament. Acesta îmi spusese că-și procura marfa de la katiba lui Abu Bukatalla. Peter m-a rugat să mă întâlnesc cu el și l-am dus la standul din piață. N-am auzit ce au vorbit, dar, la plecare, Peter mi-a spus că avea întâlnire a doua zi cu cineva care urma să-l ducă la Abu Bukatalla.

— A doua zi a fost găsit asasinat cu sălbăticie, continuă Malko, prin urmare acest om l-a trădat.

— Probabil că da.

— L-ați putea recunoaște?

— Sigur, dar nu-i cunosc numele.

— Știți unde stă în piață?

— Da, e mereu în același loc, nu departe de strada Algeria.

— Când putem merge la el?

Femeia ezită, apoi se uită la ceas.

— Acum, piața trebuie să fie deschisă. Dar e periculos. Nu știu dacă…

— Să mergem, spuse Malko, n-o să vă vadă nimeni. Doar o să mi-l arătați, dacă e acolo. Pe urmă, plecați.

— *Bueno*, acceptă Manuela Esteban după o scurtă pauză, vin cu dumneavoastră. Țineam mult la Peter.

CAPITOLUL XXII

Între străzile Algeria și Siria, în cartierul Assilmani, în nordul orașului, aproape de mare, exista o imensă esplanadă. Într-o parcare improvizată se vedeau sute de mașini parcate. „Baby-sitterul” care condusese până aici mașina lui Malko opri lângă trotuar, pe strada Algeria, pregătit să plece imediat dacă era cazul. Malko se dădu jos din vehicul, iar Manuela

Esteban îl urmă.

Un lucru te frapa imediat: tăcerea. Cu toate acestea, în piață erau sute de oameni, negustori, gură-cască sau cumpărători care se plimbau pe aleile improvizate.

Semăna mai curând cu un târg de vechituri.

Malko se apropie de unul dintre standurile care ofereau arme de mână, încărcătoare goale, pistoale-mitralieră Kalașnikov și chiar un vechi pistol Schmeisser folosit odinioară de Afrika Korps…

Manuela Esteban și Malko porniră pe o alee. Oamenii discutau cu voce joasă, iar negustorii nu încercau să atragă clienții. Totul se petrecea într-o liniște desăvârșită. Atmosfera părea fantomatică.

Malko se întoarse spre tânăra spanioloaică.

— Încotro?

— Acolo, în capăt. Sper să-l găsim.

Își continuară drumul, însoțiți de priviri surprinse, dar nu ostile. Erau singurii străini. Fără să vrea, Malko văzu cum un bărbat scotea dintr-o cutie un pachet cu șase sticle de bere Heineken. Încrucișându-și privirea cu el, omul, rușinat, se făcu nevăzut, ca și cum ar fi fost surprins cu fotografii obscene.

Atmosfera era apăsătoare. Se simțeau observați.

— Poliția nu vine niciodată aici? întrebă Malko.

— Care poliție? Nu există niciuna în Benghazi, iar cei care dirijează circulația nu sunt înarmați, replică femeia.

Înaintară prin piață. Nu erau la vedere niciun fel de arme sofisticate, nici măcar un RPG, dar poate că trebuia întrebat. Multă muniție și arme de mână destul de bune, unele mai puțin obișnuite, uniforme, cizme. Și bere…

Ajunseseră aproape de capătul pieței. Brusc, Manuela îl trase pe Malko de mânecă.

— Uite-l acolo. Tipul care are un Kalașnikov.

Indică un bărbat în vârstă, cu turban negru, pielea foarte închisă la culoare și barbă albă tunsă scurt, care-i arăta un Kalașnikov unui potențial cumpărător. Deodată, îndreptă arma spre cer și trase o rafală scurtă.

— Îi arată că funcționează, explică Manuela Esteban cu

voce joasă.

Negrul continua să gesticuleze în fața clientului. Se depărtară puțin. Manuela Esteban nu părea deloc liniștită.

— Acum cred că o să vă las, spuse ea.

— Cum vă întoarceți la hotel?

— Iau un taxi.

Taxiurile vopsite în negru și alb erau peste tot. Fără să mai aștepte răspunsul lui Malko, femeia se făcu nevăzută.

El continuă să-l urmărească pe acel *tubu* cu față de bunic, ochelari și barbă tunsă scurt. Discuta animat cu potențialul cumpărător. În cele din urmă, înveli Kalașnikovul într-o pânză murdară și i-l dădu contra unui pumn de dinari.

Malko se uită la ceas: se lăsa înserarea, iar piața avea să se închidă.

Bătrânul *tubu* începu să aranjeze pistoalele într-o cutie metalică. Malko se pierdu în mulțime și se întoarse la Fordul albastru.

— Trebuie să urmărim pe cineva, îi spuse el „baby-sitterului”. Vino cu mine.

Americanul porni mașina și se duse la capătul pieței, unde se afla bătrânul. Acesta termina de strâns marfa. Își transportă cutiile la un vechi automobil combi parcat pe marginea străzii Siria. Cei mai mulți negustori făceau același lucru.

Malko ajunse la Fordul lui.

După un sfert de oră, individul se strecură la volan și demară, însoțit de un băiat pe post de servitor, ghemuit lângă el.

Întoarse pe strada Siria și plecă spre est. Era deja întuneric și nu avea cum să repereze o mașină cu plăcuțe de înmatriculare libiene. De altfel, circulația era destul de intensă…

Parcurseră câțiva kilometri, cotiră pe o stradă întunecată și automobilul opri în fața unui mic imobil de piatră. Era un cartier oarecum burghez, cu mașini parcate peste tot.

Bătrânul *tubu* intră în clădire, lăsându-l pe puști să se lupte cu cutiile până la garajul de la parter. Malko parcase ceva mai

sus, iar americanul stinsese farurile.

Când nu mai rămase nimic în mașină, puștiul intră și el în casă.

— Ce facem? întrebă „baby-sitterul”.

— Așteptăm, răspunse Malko.

Acest om îl trimisese la moarte pe Peter Famborough. Prin urmare, avea legături cu Abu Bukatalla. Evident că, la el acasă, era de neatins. Trebuiau să aștepte să iasă.

Malko se întoarse spre american.

— S-ar putea să fim obligați să-l răpim…

— Trebuie să-l întreb pe Ted, spuse imediat „baby-sitterul”.

— Sună-l.

Când avu legătura cu responsabilul de la DO, îi dădu telefonul lui Malko.

— Ibrahim este OK, îl anunță Ted. Ticăloșii ăștia au pierdut destul de mulți oameni.

— L-ai prins pe Abu Bukatalla?

— Nu.

— Ai putut să-l urmărești?

— Nu. Două dintre camionetele lor s-au sacrificat pentru a-l ajuta să fugă.

Malko îi explică unde se afla.

— Acest *tubu* are legături cu Abu Bukatalla, explică el. Trebuie să vorbesc cu el. Nu ne putem baza decât pe noi înșine. Ar fi bine să-l interogăm „acasă”.

Simți o oarecare reticență din partea interlocutorului, însă Ted zise în cele din urmă:

— Trebuie să cer undă verde de la Cairo. Și cred că o s-o primesc. Doar că nu mai puteți da înapoi.

— Adică?

— Nu-i putem da drumul după aceea. E prea periculos din punct de vedere politic. După ce terminați cu el, trebuie să dispară.

Cu alte cuvinte, dacă-l prindeau pe *tubu*, erau obligați să-l execute. Ted închise. Nu era decizia lui și nu-l interesau pierderile inamicului. În Afganistan și în Irak văzuse „bandiți” lichidați cu sânge rece pentru că nimeni nu știa ce să facă cu

ei. Așa că soarta libianului nu-l tulbura prea tare.

Era vreme de război, iar în război mor oameni.

Malko se uită la fațada imobilului cenușiu. Se gândea la piesa lui Jean-Paul Sartre, *Cu mâinile murdare*. În meseria lui, trebuia uneori să-ți mânjești mâinile… Adică să-ți abandonezi o parte din suflet ca să nu dai greș.

O dilemă veche de când lumea.

Dacă bătrânul *tubu* rămânea acasă până a doua zi, problema era rezolvată. Nu puteau aștepta toată noaptea, ar fi fost reperați cu siguranță.

Vocea „baby-sitterului” îl făcu pe Malko să tresară.

— Iese.

Omul se îndreptă spre mașina lui. Se așeză la volan și demară, urmat imediat de Malko.

Merseră vreo douăzeci de minute, apoi ajunseră pe un bulevard larg. Mașina din față parcă pe marginea drumului, printre alte mașini, chiar în fața restaurantului Venitia.

Imediat, un individ apăru brusc din întuneric și urcă grăbit în mașina bătrânului *tubu*. Cei doi rămaseră acolo câteva minute, apoi coborâră împreună și intrară în marele restaurant în aer liber. Luară loc la una dintre mesele de sub imensul ecran de televizor care difuza un meci de fotbal.

— Ce facem? îl întrebă americanul pe Malko.

Cei doi bărbați aveau de gând să ia masa.

Comandaseră deja câte o bere fără alcool.

— Așteptăm! decise Malko.

Era prea riscant să intre în restaurant, chiar dacă mai mulți străini se instalaseră la două mese. Majoritatea clientelei era libiană. Numai bărbați.

Alături, se afla un restaurant identic, rezervat familiilor, unde se vedeau și câteva femei. Malko începu să se gândească la ceea ce avea de făcut în continuare. Era riscant să continue urmărirea acestui individ pentru că exista pericolul să se dea de gol. Pe de altă parte, bătrânul era singurul care-l putea duce la Abu Bukatalla.

*

* *

Ibrahim Al Senoussi și Cyntia cinau în tăcere în sinistra sală de mese de la Ouzou. Libianul se întorsese tulburat după cea de-a doua tentativă de asasinat îndreptată împotriva lui. Acum credea povestea Cyntiei legată de atentatul asupra avionului. Își spuse că vor mai fi și altele.

În ce o privea, Cyntia era muncită de gânduri negre după întâlnirea nereușită cu Malko.

Acesta nu se mai întorsese la hotel, iar mica spanioloaică cina nu departe de ei împreună cu alți angajați ai ONG-urilor.

Libianul rupse tăcerea.

— Ai legături cu șeful americanilor? întrebă el.

— Da, bineînțeles, de ce?

— Poți să te duci la ei? Aș vrea să plec de aici. Nu mai sunt în stare să intru în niciun fel de combinație. Sunt foarte fericit la Londra, duc o viață îndestulată și nimeni nu încearcă să mă asasineze. Aici, lumea e prea brutală.

Cyntia îl privi cu ironie.

— Nu mai vrei să fiu regina Libiei?

Ibrahim evită să răspundă.

— Nu vreau să mor încă. Nu sunt făcut pentru așa ceva. Așa că te rog să le ceri prietenilor tăi americani să mă scoată din Benghazi cât mai repede posibil.

— În seara asta?

— Nu, în seara asta rămâi cu mine. Mâine dimineață. O să-i spui unuia dintre ofițerii de securitate să te ducă acolo. Eu nu mă mișc din hotel, în seara asta simt nevoia să mă destind.

Privirea lui arzătoare se fixase asupra femeii și ea înțelese ce însemna asta.

Își spuse că va compensa totul a doua zi...

*

* *

Malko încă nu se hotărâse atunci când bătrânul *tubu* și prietenul lui ieșiră din restaurant și se îndreptară spre mașină. Negrul trecu din nou la volan și rulă câțiva metri pe marginea șoselei, oprindu-se ceva mai departe lângă o furgonetă mică.

Malko și „baby-sitterul” îi urmăriră pe jos, pierduți în mulțimea de clienți ai restaurantului care se întorceau la mașini.

Din umbră, asistară la un spectacol ciudat.

Necunoscutul deschise portiera din spate a furgonetei și luă dinăuntru un pachet lung învelit într-o pânză. Bătrânul *tubu* îl vârî repede în mașina lui.

Urmară trei astfel de transferuri, apoi necunoscutul închise ușile furgonetei.

Malko înțelesese.

— Cu siguranță că individul ăsta face parte din katiba lui Abu Bukatalla, spuse el. Vinde arme.

Pentru că bătrânul *tubu* a vândut un Kalașnikov, a trebuit să vină să-l plătească.

Cei doi bărbați se pregăteau să se despartă.

— Îl urmărim? îi propuse „baby-sitterul”.

Malko refuză propunerea.

— Nu, e prea periculos. Îl urmărim pe *tubu*.

— Și ce facem cu el?

— Îl răpim.

Se hotărâse. Timpul trecea și trebuia să-l găsească pe Abu Bukatalla.

*

* *

Abu Bukatalla își stabilise cartierul general lângă Al Abyar, în plin deșert, la douăzeci de kilometri est de Benghazi. Încrețitura terenului îi permitea să-i vadă venind pe eventualii inamici. Se afla într-o fermă împrejmuită de ziduri. De asemenea, zidise toate ferestrele, în afară de două. Transportase acolo muniție și alimente, lăsând grosul materialelor la Dama, într-un depozit bine păzit.

După atacul ratat împotriva lui Al Senoussi, trimisese informatori peste tot, încercând să pregătească un asalt mai bine organizat și, mai ales, pe nepusă masă. Nici măcar el nu putea lupta pe față împotriva tribului Obeidi, care număra mii de oameni înarmați.

De-acum, nu mai era cazul să-l contacteze pe pretendentul la tronul Libiei.

Stând pe călcâie, cu un Kalașnikov lângă el, adjunctul său aștepta să-și termine reflecțiile.

— Trimite pe cineva la Ouzou, îi ordonă Abu Bukatalla. Vreau să știu tot ce face. Și mai ales când și unde pleacă.

Ideea era simplă: neavând la îndemână un avion, Ibrahim Al Senoussi va fi obligat să plece din Libia cu mașina. Era ocazia ideală pentru a-i întinde o cursă.

Adjunctul dădu nas în nas cu un bărbat care tocmai intra. Acesta îi întinse lui Abu Bukatalla un teanc de bancnote.

— Hisham mi-a spus că a avut un client pentru ce i-ai dat, îl anunță el. O să-mi spună când primește banii.

Traficul de arme era una dintre sursele secundare de venituri ale lui Abu Bukatalla. Qatarul îi dădea bani, e adevărat, dar ar fi fost o prostie să nu transforme în dinari miile de arme Kalașnikov furate din Al Beida… De altfel, după lichidarea lui Ibrahim Al Senoussi, va încerca să dea o fugă în Qatar pentru a-și întări poziția. Gândind pozitiv, intră în cort și se întinse pe un pat așternut direct pe pământ.

Trăia ca un spartan, hrănindu-se cu lapte, curmale și, uneori, carne de oaie, și bând cantități enorme de ceai. La fel ca Profetul.

*

* *

Bătrânul *tubu* parcă mașina în fața garajului. Malko se întoarse spre „baby-sitter”.

— Apropie-te.

Libianul ridică ochii spre mașină, crezând probabil că sosise vreun vecin. Ținând sub braț câteva pistoale Kalașnikov, se trezi nas în nas cu Malko, care ieșise din vehiculul albastru.

Nu văzu decât pistolul din mâna dreaptă a acestuia. Paralizat, îl auzi pe străin că îi ordonă în engleză:

— *Get back în your car*.[45]

Bătrânul bâlbâi câteva cuvinte în engleză și înțelese. Puse

[45] Întoarce-te în mașină.

la loc armele în interiorul mașinii și se așează la volan.

Malko urcă imediat lângă el și-i arătă mașina albastră.

— *Follow that car*.[46]

Țeava pistolului, înfiptă în partea dreaptă a corpului, îl convinse pe bătrânul *tubu* să-i dea ascultare. Demară.

Malko se uita la profilul lui, reprimându-și dorința de a-i trage două gloanțe în cap. El era vinovatul pentru uciderea sălbatică a lui Peter Famborough...

CAPITOLUL XXIII

Cele două mașini trecură pe sub portalul reședinței CIA. Ușile se închiseră imediat în urma lor.

Pe drum, bătrânul *tubu* nu deschisese gura deloc, însă Malko văzuse cum îi tremurau mâinile pe volan. În momentul în care opriră pe peronul reședinței, îi sună mobilul. Era Ted.

— Nu ieșiți din mașină, îi ceru americanul, vine cineva să-l „pregătească”. Opriți motorul.

Malko se supuse. Bărbatul de lângă el privea fix înainte, cu mâinile crispate pe volan. Farurile luminau peluza. Una dintre portierele din spate se deschise și un „baby-sitter” se așeză în spatele bătrânului *tubu*. Cu un gest rapid, îi scoase ochelarii și îi fixă pe față o bandă lată de scotch negru care-l orbi total.

Apoi ieși din mașină, deschise portiera de pe partea șoferului și-l scoase afară. Într-o clipită, omul se trezi cu mâinile legate la spate cu ajutorul unei corzi de plastic.

Americanul îl prinse de braț și-l duse la garajul de lângă casă. Îl făcu să se așeze pe un scaun greu de metal de care erau atașate niște cătușe.

Bătrânul *tubu* nu scoase o vorbă. Ted apăru și el și-i spuse lui Malko în engleză:

— Acum, e al dumneavoastră.

Libianul deschise gura pentru prima dată și rosti o frază scurtă.

Ted traduse imediat.

[46] Urmărește mașina aia.

— Întreabă de ce a fost arestat. Nu făcea nimic rău. E un bun credincios și îl detestă pe Gaddafi.

— Îl cunoaște pe Peter Famborough? întrebă Malko.

Ted puse întrebarea și traduse răspunsul.

— Nu, nu știe cine e.

— I-a cerut acum câteva zile să-l ducă la Abu Bukatalla, insistă Malko.

De data asta, bătrânul înclină din cap afirmativ și dădu drumul unui val de cuvinte.

— Da, s-a întâlnit cu el, dar nu-i cunoaște numele.

— Pe urmă, ce s-a întâmplat?

— L-a sunat pe omul katibei și i-a transmis cererea acestui străin. Hassan i-a spus să fixeze întâlnirea pentru a doua zi în fosta cazarmă a katibei.

— Și mai departe?

— Străinul părea foarte mulțumit. I-a dat o sută de dinari și nu l-a mai văzut de atunci.

Era clar de bună credință. Fusese manipulat, iar Peter Famborough acționase imprudent…

Cu capul în piept, bătrânul *tubu* nu părea deloc în apele lui. Cu o voce plângăreață, întrebă:

— Pot să plec acum?

Ted îi răspunse sec.

Imediat, prizonierul începu să se agite și să plângă.

— I-am zis că o să-l omorâm, explică Ted, pentru că e răspunzător de moartea prietenului nostru.

Pentru a-și susține amenințarea, scoase de sub cămașă un pistol Beretta 92 și-i vârî un glonț pe țeavă. Orb, bătrânul *tubu* nu văzu gestul, dar auzi declicul caracteristic: începu să se tânguie ca un cățel nefericit. Continuându-și amenințarea, Ted lipi vârful țevii de ceafa prizonierului.

Acesta începu să se vaite, scuturând din cap și încercând să scape de contactul cu oțelul. Ted trase siguranța exterioară a armei.

Noul zgomot metalic declanșă un alt val de urlete amestecate cu implorări.

— Spune-i că există un mijloc de a-și salva viața.

Urmă un scurt dialog, apoi Ted traduse.

— Nu vrea să moară. Are copii, două neveste și este un bun musulman. O să facă ce-i cerem.

— Să ne ducă la Abu Bukatalla.

De data asta, răspunsul fu și mai înlăcrimat. Ted traducea din când în când.

— Spune că Abu Bukatalla este un om foarte crud și fanatic, un *takfiri*. Dacă face asta, o să-l ucidă, o să-i taie gâtul ca unei oi.

— Dacă refuză, îl omorâm noi acum, *pe loc*.

Dacă ar fi avut mâinile libere, bătrânul *tubu* și le-ar fi frânt. Gemea fără întrerupere. Ted rosti câteva cuvinte și țipetele își dublară intensitatea.

— Ce ți-a spus? întrebă Malko.

— Că are dreptul să se mai roage o ultimă dată și ne roagă să-i arătăm direcția spre Mecca.

În timp ce vorbea, îl dezlegă. Omul căzu imediat în genunchi, lovindu-și fruntea de betonul de pe jos.

Malko și Ted schimbară între ei o privire: bătrânul ceda.

— Pentru ultima dată, întrebă Ted, unde se află Abu Bukatalla?

— În deșert, la o fermă din mijlocul deșertului, înainte de Al Abyar. Până acolo nu există decât un singur drum.

— E departe?

— O oră, șoseaua e în stare proastă.

— O să ne conduci.

Bătrânul *tubu* își lovi și mai tare fruntea de beton.

— Nu vrea, traduse Ted.

Malko nu insistă. Știa deja destul. Chiar și în mijlocul deșertului era ușor să depistezi o tabără atât de mare.

Omul nu înceta acum să vorbească, explicându-le că era vorba de o fermă abandonată, cu o oază, situată într-o adâncitură a solului.

Ted îl făcu să tacă. Era destul.

— Îl ducem la subsol, spuse el. O să vedem mâine dacă mai putem obține ceva de la el.

*

* *

Ted scosese câteva beri din frigider. Și el, și Malko se instalaseră în bucătărie.

— Ce vreți să facem? întrebă americanul.

— Cunoști instrucțiunile transmise de la Langley, răspunse Malko. Trebuie să-l eliminăm pe Abu Bukatalla. Ordin de la Casa Albă. Altfel, nu mai există niciun fel de operațiune „Sunrise”.

Americanul îl privi cu colțul ochiului.

— Cum procedăm?

— Nu crezi că aveți suficienți oameni?

Americanul clătină din cap.

— Nu mă duc acolo nici măcar cu un ordin scris de la DO. Nu avem nicio șansă. Au arme grele, știu să se bată și sunt de douăzeci de ori mai numeroși ca noi. În plus, mulți au luptat și în Irak: ne urăsc. Sunt gata să facă pe martirii ca să ne nimicească.

— Ai o altă soluție?

Ted îl fixă zâmbitor.

— Bineînțeles. NATO. Ei au mijloacele necesare. Cu două aparate F.16 nu mai rămâne nimic din nemernicii ăștia. Nici măcar n-or să știe ce i-a lovit.

— Mai e însă un mic obstacol. Trebuie să convingem cartierul general NATO că e vorba de o bandă de gaddafiști refugiată în deșert.

— Pe mine nu mă țin curelele pentru așa ceva…

Bău o înghițitură de bere și puse cu zgomot sticla lângă el.

Malko era frământat de gânduri negre. Își scoseseră inamicul din bârlog, dar erau incapabili să-l doboare. În Libia, americanii nu aveau o organizare și nici drone de atac sau trupe la sol, doar „baby-sitteri”.

— OK, mă duc mâine să vorbesc cu Jerry Tombstone, conchise Malko. Ai vreo veste de la Ouzou?

— „Baby-sitterii” care-l păzesc pe Ibrahim au fost obligați să-și cumpere dopuri pentru urechi, atât de tare s-a dezlănțuit asupra prietenei sale. Se pare că a urlat toată noaptea… Cred

că-și dorește mult să ajungă regina Libiei.

— Nu sunt chiar așa de sigur, oftă Malko.

*

* *

Lungit pe pat, Malko se gândea. Un scârțâit îl făcu să tresară. În penumbră, văzu că ușa se deschide și o siluetă se strecoară în cameră.

Inima îi sări din piept, dar își reveni repede: nu risca nimic.

Silueta se apropie de pat și, cu grația unei fantome, se lungi lângă el emanând un ușor parfum de lămâie. Își ținu răsuflarea. O mână lungă și fină îi mângâie pieptul ca o aripă de fluture. Mâna coborî până la pântec, atingându-l cu aceeași blândețe, însă provocându-i o erecție imediată.

Ochii i se obișnuiră cu obscuritatea și distinse trăsăturile femeii de lângă el. Capul acesteia se lăsă în jos și buzele fierbinți se lipiră de pieptul lui. Simți cu mâna părul ondulat, apoi coborî și degetele lui ajunseră la sânii ascuțiți, acoperiți de un material fin ca o pânză de păianjen. Gura femeii îi cuprinse sexul cu o mișcare firească.

Degetele lui se încleștară pe sân: atât de tare, încât părea tăiat în marmură, triunghiular, semeț.

Coborî degetele, apoi îi ridică rochia și atinse pântecul ras și sexul umed.

Se pregăti să pătrundă în el, însă femeia îi dădu de înțeles că nu dorea o astfel de mângâiere.

Malko nu insistă și, egoist, se lăsă în voia ei. Ciadiana își folosea gura la perfecție și îi prelungi plăcerea. Se așeză astfel încât el să poată profita de acest piept extraordinar, ireal.

Până când simți că explodează în gura primitoare. Femeia îl reținu cât mai mult timp posibil, apoi se ridică, se dădu jos din pat și dispăru așa cum venise.

Îl lăsă pe Malko cu simțurile satisfăcute, însă cu mintea în plină fierbere. Reunise toate elementele necesare unei riposte, dar îi lipsea principala forță, aceea de a lovi.

*

* *

Cineva bătu ușor la ușă și Malko îi strigă să intre. Își făcu apariția tânăra ciadiană, lăsând-o apoi să treacă pe Cyntia.

Lui Malko i se păru că visează. Însă îi văzu ținuta – jeanși și bluză la baza gâtului – și își dădu seama că nu venise să-l seducă. De altfel, englezoaica îl făcu rapid să coboare cu picioarele pe pământ.

— Ibrahim vrea să s-o șteargă! exclamă ea. Tropăie de nerăbdare și amenință că pleacă singur la drum dacă nu-l ajută nimeni.

Cu alte cuvinte, se aruncă în ghearele lui Abu Bukatalla care o să-i întindă o capcană.

— Ce l-a apucat? întrebă Malko.

— Vrea să renunțe. Îi e frică. Ieri au încercat să-l omoare.

— Știu. Unde e?

— La hotel.

— OK, cineva o să vorbească cu el. Du-te să bei o cafea, vin și eu imediat.

După ce rămase singur, se îmbrăcă și se duse pe peluză cu telefonul Thuraya.

Jerry Tombstone rămase cu gura căscată.

— Ce l-a apucat? protestă acesta. I-am oferit totul pe un platou de argint și el face nazuri…

— O fi un platou de argint, remarcă Malko, dar conține și nițel plumb. Se pare că n-are stofa de rege…

Copleșit, americanul oftă.

— Dacă le transmit asta la Washington, mă omoară… Au mizat totul pe el. Trebuie să-i băgăm mințile în cap.

— Și dacă nu reușim?

— O să reușești, îl asigură Jerry Tombstone cu obișnuitul lui aplomb. Cu ajutorul Cyntiei.

— În altă ordine de idei, continuă Malko, l-am găsit pe Abu Bukatalla.

Americanul scoase un nechezat de bucurie.

— Formidabil! Vreau să-mi aduci capul lui.

Uneori, se lăsa purtat pe aripile lirismului marilor

universități americane...

— Deocamdată, îl corectă Malko, nu-ți pot oferi nici măcar un smoc din barba lui...

Îi explică situația, iar Jerry Tombstone se mulțumi să spună:

— O să găsești o soluție *și* pentru asta! Ce naiba, ești plătit regește. Sunt sigur că Agenția te plătește mai bine ca pe mine.

Era puțin cam obsedat de bani.

— Poate, recunoscu Malko, răsucind cuțitul în rană, dar nu ne asumăm aceleași riscuri. În afară de holeră, ale tale sunt limitate. OK, o să-l ating la coarda sensibilă pe viitorul nostru rege...

*
* *

În Cherokee, Malko se întoarse spre Cyntia.

— Sper că, dacă mă vede, Ibrahim n-o să-și pună întrebări.

Englezoaica zâmbi.

— Îi e atât de frică, încât puțin îi pasă de restul; nici dacă ne-am ține de mână nu și-ar da seama de nimic.

— Să te audă Dumnezeu!

Oricum, îi cam bătu inima atunci când intrară în hotelul Ouzou. Nu trebuiră să meargă prea mult: Ibrahim Al Senoussi era deja instalat într-unul dintre marile fotolii de piele din hol. Când îi văzu, se ridică împins parcă de un resort și se năpusti spre ei.

Cu o voce mieroasă, Cyntia tăcu prezentările.

— Ți-l prezint pe Malko Linge, un „operativ” al Agenției care veghează asupra ta.

Libianul îl privi insistent pe Malko și își încruntă sprâncenele.

— Parcă v-am mai văzut undeva...

— Se poate, spuse Malko impasibil, călătoresc mult...

Libianul continuă să-l fixeze.

— Nu ați stat la hotelul Four Seasons din Cairo?

Lui Malko îi veni să intre în pământ. Nu prea avea însă de ales.

— Așa e, recunoscu el. Mă ocupam deja de dumneavoastră.

Ibrahim Al Senoussi nu insistă.

— OK, haideți să mergem în spate, trebuie să discutăm.

Se instalară în fața restaurantului și libianul merse direct la țintă.

— Vreau să le comunic șefilor dumneavoastră că renunț. Nu mai doresc să joc rolul cerut.

— Păcat, spuse Malko. E o aventură frumoasă.

Interlocutorul se sufocă de revoltă.

— Au încercat să mă omoare de mai multe ori. Detest Libia.

— E țara dumneavoastră…

— Asta a fost prima oară când am pus piciorul pe pământul ei. Prefer Londra.

Malko nu îndrăzni să-i spună că era de acord cu punctul lui de vedere.

— Ce anume doriți? întrebă el.

— Să plec. Să părăsesc Benghazi. Și să las totul baltă.

— Nu sunt abilitat să discut proiectele dumneavoastră, îl asigură Malko. O să rezolvați asta la Londra împreună cu cei care v-au atras în această aventură. Există însă o problemă: nu avem un avion care să zboare la Cairo înainte de sfârșitul săptămânii.

— Bine, atunci plec cu mașina. Am bani. Se pare că un taxi până acolo costă o mie de dinari.

Malko tocmai se pregătea să răspundă, când zări un tânăr bărbos, tolănit pe canapeaua de vizavi, care îi fixa insistent. Asta îl alertă. Se aplecă spre libian.

— Îl vedeți pe individul cu barbă de pe canapea? Sunt sigur că ne supraveghează; probabil că e un agent al lui Abu Bukatalla. Așteaptă să plecați ca să vă lichideze pe șosea. Acolo nu putem face nimic. Sunt 1.300 de kilometri între Benghazi și Cairo.

Trăsăturile lui Ibrahim Al Senoussi se descompuseră instantaneu.

— Trebuie să-mi găsiți un avion, insistă el. Iar Cyntia vine cu mine.

Își regăsea gustul de viață.

Malko era pe cale să-i răspundă, însă îi veni o idee. Un plan îndrăzneț și deloc ușor de realizat, dar care i-ar fi permis să-și ducă la îndeplinire cel puțin jumătate din misiune.

Pentru el, era cea mai importantă parte.

— Ascultați, spuse el, lăsați-mă două sau trei zile ca să organizez plecarea dumneavoastră.

— Chiar puteți face asta?

— Vă dau cuvântul meu de onoare.

Privirea lui Malko o întâlni pe cea a Cyntiei, iar aceasta îi spuse imediat libianului:

— Poți să ai încredere în el.

— Foarte bine.

Ibrahim Al Senoussi se ridică brusc și exclamă:

— Anunțați-mă când putem pleca.

O luă pe Cyntia de mână și se îndreptară spre lift. Înainte de a se lăsa dusă, femeia îi adresă lui Malko o privire lungă în care se citeau reproșuri și multe alte lucruri.

*

* *

Imediat după ce închise ușa camerei, Ibrahim Al Senoussi o prinse pe Cyntia de gât și, cu ochii ieșiți din orbite, începu s-o dea cu capul de perete.

— *Slut!*[47] E amantul tău! Îți bați joc de mine!

Cyntia încercă să protesteze, îl lovi cu piciorul, dar își spuse că, până la urmă, o va omorî.

În fine, reuși să strige:

— Ești nebun! Nu e adevărat!

— *Slut!* repetă libianul. Crezi că n-am văzut cum te uitai la el? Dacă n-aș fi aici, te-ai culca acum cu el. Nu ești decât o cățea.

Gena arabă prelua conducerea. Înnebunită de groază, Cyntia îi aplică o lovitură de genunchi între picioare și reuși să scape din strânsoare.

Într-o clipită, se năpusti la ușă și ieși pe culoar. Alergând spre lift, îi răspunse urlând:

[47] Târfa!

— Da, e adevărat, m-am culcat cu el și o s-o mai fac!

Frumoasa ei poveste de dragoste se sfârșise: nu va mai fi niciodată regina Libiei noi.

*
* *

Abdel Razik, nepotul generalului Younès, îl primise de îndată pe Malko în frumoasa lui vilă de-abia atinsă de luptele din ajun.

Apoi, îl ascultase atent și cu un interes crescând.

— Nu pot lua o asemenea decizie de unul singur, conchise Abdel Razik. Numai șeful tribului o poate face. Însă cred că o să vă asculte.

— Când?

— Dacă vreți, vă conduc la el chiar acum.

— De acord, zise Malko. Timpul ne presează.

În vreme ce nepotul generalului Younès se duse să se pregătească, Malko își spuse că, dacă Dumnezeu era de partea lui, Peter Famborough va fi răzbunat.

Și că numărul *takfirilor* din Libia se va împuțina.

CAPITOLUL XXIV

Cyntia Mulligan și Ibrahim Al Senoussi se priveau cu dușmănie stând de o parte și de alta a mesei din holul hotelului Ouzou. Cu răsuflarea întretăiată după cursa de adineauri, femeia coborâse pe jos patru etaje. Cyntia își fixa amantul cu un aer amenințător.

— Vino înapoi! îi porunci libianul. Trebuie să vorbim…

— În niciun caz, n-am chef să mă omori… În primul rând, n-am făcut nimic, am vrut doar să te enervez. Bărbatul ăsta nu înseamnă nimic pentru mine.

Libianul nu voia decât s-o creadă… Se îmbună.

— Te cred. Dar nu doresc să rămân aici, trebuie să mă întorc la Cairo. Ești de acord?

Era singura chestiune despre care aveau aceeași părere.

— Bineînțeles! confirmă ea.

— OK, o să rezolv problema. Fără americani.

Se ridică și se duse la recepție, unde vorbi cu un tânăr libian destul de buimac care nu păru capabil să găsească ceea ce îi cerea. Cum Ibrahim avea de gând să renunțe, un tânăr cu barba bine aranjată, surâzător, se apropie de el.

— *Salam Aleikum*. Căutați un taxi care să vă ducă la Cairo?

— Da, de ce?

— Am eu o mașină. Un Chrysler mare. Am dus pe front mai mulți ziariști. Fratele meu o să vină cu mine pentru că e foarte departe și e mai bine să fie doi șoferi.

Lui Ibrahim Al Senoussi nu-i venea să creadă că dăduse norocul peste el.

— Când puteți pleca?

— *Insh'Allah*, peste o zi sau două. Trebuie să pregătesc mașina.

— Și cât costă?

Tânărul zâmbi ca pentru a-l liniști.

— Nu foarte mult. Depinde. Câte persoane?

— Două.

— Atunci, 1.000 de dinari. Trebuie să cumpărăm la frontieră o asigurare specială pentru Egipt, care e cam scumpă.

— Foarte bine, aprobă Ibrahim. Ăsta e numărul meu de mobil. Sunați-mă când sunteți gata. Dați-mi și dumneavoastră numărul de telefon.

După ce încheiară discuția, se duse la Cyntia.

— Plecăm cel mai târziu peste două zile, o anunță el.

Femeia se destinse dintr-odată. O parte din neliniștea ei se evaporă.

— Bravo, zise ea aproape cu tandrețe.

— Bine, spuse Ibrahim, hai să urcăm.

De data asta, îl urmă. Știa că libianul avea de gând să sărbătorească vestea cea bună agitându-se puțin deasupra ei.

Era prețul pe care trebuia să-l plătească.

Imediat după ce intrară în cameră, o lipi de perete și o strivi

cu trupul lui ca s-o facă să simtă membrul ridicat de-a lungul pântecului. Femeia închise ochii și începu să se gândească la bărbatul de care era îndrăgostită.

*
* *

Bătrânul cu barba pătrată, înfășurat într-o *galabeya* cafenie, sprijinit pe perne într-o cameră în care nu se afla decât un enorm televizor cu ecranul plat, îl ascultă pe Malko cu atenție. În fața lor fusese desfăcută o hartă mare: tot estul Libiei, cu diferite trasee care plecau din Benghazi.

Libianul luă cunoștință de oferta lui Malko, încuviințând din cap, alături de cei șase veri, „consiliul de administrație” al tribului Obeidi. Apoi rupse tăcerea.

— Ideea dumneavoastră este foarte seducătoare, îl aprobă el. Cea mai arzătoare dorință a noastră este să ne răzbunăm pe cei care l-au asasinat în mod sălbatic pe generalul Younès, însă planul pe care l-ați conceput este foarte greu de pus în aplicare.

— De ce? întrebă Malko.

— Ideea de a trece prin Ajdabiya pentru a ajunge apoi la șoseaua directă spre Tripoli este bună. De jur-împrejur nu există decât deșertul și niciun fel de așezare. Numai circulație, în ambele sensuri. Este imposibil să blochezi drumul cu lucrări.

— Aveți o altă idee? întrebă Malko.

— Nu, mărturisi libianul, trebuie să ne mai gândim. De asemenea, ar fi bine să știm totul despre traseu, itinerar și orar. Altfel, riscăm ca acțiunea să se întoarcă împotriva noastră…

Bătrânul arab bău puțin ceai. În fața văditei dezamăgiri afișate de Malko, îl liniști:

— O să cer sfaturi și o să vedem cum ne vom putea procura lucrurile de care avem nevoie.

— Timpul ne presează, sublinie Malko.

Șeicul râse în barbă.

— Allah e singurul stăpân al timpului.

Se ridică pentru a marca finalul întrevederii și îl îmbrățișă pe Malko. Acesta părăsi încăperea, escortat de „vărul” care-l adusese aici.

Urcându-se în mașina Hyundai, tânărul îl asigură:

— Șeicul Hassan este un om foarte prudent, dar sunt sigur că va face tot ce-i stă-n puteri pentru realizarea planului dumneavoastră. Nu-și va regăsi liniștea decât atunci când generalul Younès va fi răzbunat.

Erau cu siguranță cuvinte încurajatoare, însă nu fapte. Malko fierbea: știa că ideea lui era excelentă, dar îi lipsea totuși ceva.

Cu orice preț, trebuia să găsească acel lucru.

Între timp, bătrânul *tubu* se plictisea așteptând în garajul americanilor. Nu putea fi ținut acolo la nesfârșit. Familia lui avea să își dea seama că a dispărut și se va pune în mișcare…

Sigur că, așa cum sugerase Ted, era simplu să-i tragă un glonț în cap și să-l abandoneze undeva în deșert.

O pierdere colaterală.

Totuși, nefiind un asasin, Malko respingea o astfel de soluție. În plus, libianul le mai putea fi încă de folos.

Coborî din mașină fără să fi rezolvat această problemă.

*

* *

Tarik încetini pentru a pătrunde pe poarta îngustă lăsată deschisă în îngrăditura din jurul fermei unde se retrăsese Abu Bukatalla.

Văzută din exterior, era o simplă deschizătură în incinta fermei. Nimic nu lăsa să se ghicească cele două posturi de pază ascunse în spatele zidului, dotate cu mitraliere grele gata să-i spulbere pe inoportuni.

Tarik opri în fața intrării și așteptă. Doi milițieni ai katibei veniră să inspecteze mașina și să-i pună întrebări. Apoi, unul dintre ei urcă lângă șofer pentru a-l conduce la Abu Bukatalla.

Acesta era instalat în spatele unui birou dintr-o cameră goală. Oamenii care-i asigurau protecția erau așezați pe jos.

Tarik fu din nou percheziționat. Chiar dacă era unul de-al lor, neîncrederea prevala.

În Libia, oamenii erau ușor de „întors”… Cu bani sau cu alte argumente.

Liniștit, șeful katibei se așează împreună cu nou-venitul pe un covor uzat.

Tarik ardea de nerăbdare să-i aducă la cunoștință vestea cea bună. În timp ce vorbea, islamistului îi crescură aripi.

— Allah te-a îndrumat! spuse el. O să mergi cu ei. Am nevoie de o hartă.

O hartă fu desfăcută în fața lor și Abu Bukatalla puse un deget pe ea.

— Nu trebuie să mergi spre nord, pe șoseaua care trece prin Dama, explică el. E aglomerată, sunt mai multe puncte de control și nu prea ai cum să ieși de pe ea. Trebuie să-ți convingi „clientul” să accepte drumul direct dintre Ajdabiya și Tobruk, traversând deșertul. Acolo poți dispărea cu ușurință după ce obiectivul a fost îndeplinit. Știi cumva dacă vor fi însoțiți de americani?

— Nu, mărturisi Tarik.

Abu Bukatalla dădu din mână a nepăsare.

— *Insh'Allah*, dacă îi găsim acolo, îi omorâm și pe ei…

Se aplecă din nou deasupra hărții. Drumul dintre Ajdabiya–Al Adam și apoi Tobruk era o lungă autostradă dreaptă de 398 de kilometri, de-a lungul căreia existau doar două așezări: Bir Tanjar și Bir Hakeim, unde avusese loc una dintre cele mai sălbatice lupte din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, între Afrika Korps și francezi.

Începând de acolo, nu mai exista decât deșertul, neted și pietros, cu câteva șosele de o parte și de alta. Era locul ideal pentru o ambuscadă.

Islamistul puse degetul arătător pe un punct de pe șosea. Era răspântia dintre o șosea care venea dinspre nord și cea care lega Ajdabiya de Tobruk.

— Putem ajunge pe aici, spuse el, apoi îi așteptăm de-a lungul drumului. Avem la dispoziție pentru a acționa peste două sute de kilometri.

Se întoarse spre Tarik.

— Acum, totul depinde de tine, frate, trebuie să-i convingi să accepte acest itinerar.

Tarik încuviință din cap.

— O să fac tot ce-mi stă-n putință. Îmi trebuie însă o mașină puternică. Chryslerul.

— Nicio problemă, declară Abu Bukatalla. Fratele tău vine cu tine. Trebuie să pleci dimineața devreme, astfel încât să ajungi pe șosea pe la ora nouă…

Se ridică și îl îmbrățișă pe Tarik.

Cu ajutorul lui, va putea duce la îndeplinire ceea ce păruse a fi imposibil.

*
* *

Cyntia radia.

— Plecăm poimâine la ora șapte! spuse ea.

Malko se întâlni cu cei doi în holul hotelului Ouzou. Femeia era în al nouălea cer.

— Foarte bine, spuse el. O să fac în așa fel încât să aveți și o escortă. Măcar atâta timp cât vă aflați în zona de acțiune a lui Abu Bukatalla. Cu cine mergeți?

— Cu un tip care ne-a făcut propunerea la hotel. Lucrează cu jurnaliștii și are o mașină mare. Ne-a spus că o să dureze cam cincisprezece ore, inclusiv trecerea frontierei cu Egiptul. O să câștigăm însă timp alegând șoseaua directă Ajdabiya-Tobruk. Se pare că se circulă mai bine pe ea. Trece de-a dreptul prin deșert… Mie îmi place deșertul.

Orice discuție era inutilă.

Malko se simțea mai curând dezamăgit. Nu numai că nu-l va putea elimina pe Abu Bukatalla, dar se alegea praful și de visurile de mărire ale lui Ibrahim Al Senoussi.

Nu mai avea ce face la Benghazi.

— Pot să vin cu voi? întrebă el. Până la Cairo.

Cyntia răspunse înainte ca Ibrahim să aibă timp să deschidă gura.

— Sigur că da…

— O să-i anunț pe prietenii mei americani, precizează Malko. O să fiu aici poimâine la ora șase și jumătate.

Îndreptându-se spre „bază”, avea un gust amar.

Ted îl întâmpină cu un zâmbet și-i ascultă planul încruntându-și sprâncenele.

— Atenție, șoseaua Ajdabiya-Tobruk e foarte puțin frecventată. E curios că au ales traseul ăsta. Dacă se întâmplă cumva ca mașina să rămână în pană, nu-i văd bine. O să vă dau două jeepuri Cherokee să vă însoțească. Sunteți sigur că vreți să plecați cu ei?

— Nu mai am ce face aici, declară Malko.

— Cum doriți. Ce facem cu negrul?

Malko uitase complet de bătrânul *tubu*. Știa că pentru Ted era ca și mort, totuși lui îi repugna ideea să-l lase să-l omoare. Nu era decât un mic traficant care nu făcuse nimic grav. Îi veni brusc o idee.

— Împrumută-mi-l o oră.

— De ce?

— Vreau să-i arăt pe cineva. Cine știe…

— Nicio problemă.

*

* *

Malko se postase chiar înaintea rampei care pornea din șoseaua Urubah și ajungea la Ouzou. Pe o platformă liberă.

Bătrânul *tubu* stătea lângă el, cu cătușe la mâini și părând să nu se simtă deloc în largul lui. Doi „baby-sitteri” stăteau pe bancheta din spate a Fordului.

O mașină albastră încetini pentru a intra pe rampă.

— Atenție! îi zise Malko bătrânului. Uită-te bine la mașina care trece pe lângă noi și la pasageri.

Era ora de întâlnire comunicată de Ibrahim Al Senoussi: acesta părea să fie automobilul care trebuia să-i ducă la Cairo… Șoferul parlamentă cu soldații punctului de control, care stăteau sub umbrela lor „naționalistă”, iar unul dintre ei ridică bariera pentru a-l lăsa să se apropie de hotel.

Chryslerul opri în fața intrării și din el coborî un bărbat.

Bătrânul *tubu* se întoarse în spate și rosti câteva cuvinte în arabă.

— Îl cunoaște pe omul ăsta, traduse Ted. Face parte din katiba lui Abu Bukatalla.

Brusc, Malko îl recunoscu pe omul căruia libianul de lângă el îi dăduse banii în fața restaurantului Venitia.

Acum că făcu legătura, urma să obțină dovada că bănuiala lui era îndreptățită: Abu Bukatalla se pregătea să-i întindă o cursă lui Ibrahim Al Senoussi.

— Plecăm, spuse el. Ne întoarcem acasă.

*

* *

Ibrahim Al Senoussi se odihnea în cameră împreună cu Cyntia. La Ouzou nu exista nici piscină, nici vreun alt loc agreabil, iar în oraș nu aveai ce face... Telefonul începu să sune. Era recepția: un anume Tarik voia să-l vadă.

— Cobor, spuse libianul.

Îi ceruse șoferului să-i arate mașina care trebuia să-i ducă la Cairo pentru a se asigura că nu era o rablă.

Radios, Tarik aștepta la recepție.

— Mașina e afară, îl anunță el.

Ibrahim Al Senoussi îl urmă: un Chrysler albastru era parcat în fața scării hotelului.

Un al doilea bărbat se afla la volan. Tarik făcu prezentările.

— Fratele meu. Vine cu noi, mașina e pe numele lui.

Ibrahim Al Senoussi inspectă vehiculul care părea să fie în stare bună, inclusiv pneurile. Tresări când văzu kilometrajul: 112.732 kilometri.

— E bine întreținută, afirmă Tarik, și avem două cauciucuri de rezervă. Merge și climatizarea.

Satisfăcut, Ibrahim Al Senoussi fu de acord cu plecarea.

— Să fiți aici la ora șapte. Suntem trei persoane. Vine cu noi și un prieten.

Tarik nu crâcni și se urcă în Chrysler.

*

* *

Ca și ultima dată, Abdel Razik, nepotul generalului Younès, îl conduse pe Malko la cartierul general al tribului. Acolo, trebui să aștepte deoarece șeful era într-o ședință. Participară la ceremonia ceaiului, apoi bătrânul întrebă:

— Aveți noutăți?

— Da, răspunse Malko, știu când urmează să plece Ibrahim Al Senoussi, îi cunosc itinerarul și am dovada că Abu Bukatalla va încerca să-l asasineze.

Șeicul tribului Obeidi ascultă cu atenție explicațiile, apoi se lansă într-un lung discurs în arabă pentru a le traduce totul participanților la discuție. Ceea ce-i luă cam mult timp. Urmară parlamentări animate și, în cele din urmă, șeicul luă cuvântul și vorbi în engleză.

— Se schimbă datele problemei. Ne-am gândit la o variantă de acțiune, dar ne lipseau elementele. De-acum, pare posibil. Iată ce putem face…

Malko îl ascultă și la sfârșit își dădu aprobarea.

— Planul dumneavoastră este perfect.

— Evident că putem da greș, iar în acest caz prietenul nostru își va pierde viața, recunoscu bătrânul șeic, dar e singura manieră de a acționa…

— Și eu risc același lucru, îl corectă Malko, pentru că merg cu ei.

Șeicul rămase impasibil.

— Sunteți un bărbat curajos. Mai avem doar timpul necesar să ne pregătim. *Insh'Allah*, poate că ne vom mai revedea. Dacă nu…

Malko îi întinse mâna.

— Nu are nicio importanță atâta timp cât planul funcționează.

În acest caz, se putea spune că rezolvase cvadratura cercului.

*

* *

Lui Malko nu-i era nici foame, nici somn. În câteva ore,

avea să știe dacă planul său de a risca totul va funcționa.

În cazul unui eșec, va pieri. Era un aspect pe care îl lua întotdeauna în considerație, dar pe care nu și-l dorea. Cel puțin, nimeni nu-i putea reproșa eșecul.

Bătrânul *tubu* se întorsese la garajul lui. Malko obținuse de la Ted promisiunea să fie eliberat a doua zi. Cu condiția – și amenințarea – să nu spună nimănui nimic. De altfel, nici nu știa mare lucru.

*
* *

Se făcuse ziuă demult și la Ouzou lumea se înghesuia în restaurant. Acolo se întâlni Malko cu Ibrahim Al Senoussi și cu Cyntia. Femeia purta niște jeanși mulați, cizme și o bluză verde. Era machiată de parcă se ducea la bal.

Malko bău împreună cu ei o cafea proastă. Ibrahim Al Senoussi era nervos.

— Oare de ce nu mai vine? mormăi el.

Aproape imediat apăru și Tarik, șoferul, zâmbitor și politicos, refuzând cafeaua oferită.

— Mașina e gata, îi anunță el. V-am încărcat bagajele. Putem pleca oricând doriți.

Se sculară în picioare.

Chryslerul albastru era parcat în fața peronului alături de două jeepuri Cherokee albe, fără numere de înmatriculare. Escorta Agenției.

Tarik nu păru să le observe, iar Malko îi explică:

— Ne însoțesc până la răspântia din Ajdabiya.

Cinci minute mai târziu, convoiul se puse în mișcare sub privirea nonșalantă a unei pisici de o slăbiciune aproape aristocratică, tolănită pe peron.

Direcția – șoseaua Urubah, care era drumul spre Brega și Ras Lanouf. Circulația era intensă și mergeau destul de încet. Apoi, pe porțiunea rectilinie, după ultimul check-point, mașina acceleră și trecu prin fața carcaselor de blindate ale armatei gaddafiste. Printre acestea se afla și obuzierul pe șenile în care Malko și Cyntia fuseseră obligați să se ascundă.

Malko stătea lângă șofer. Cyntia și Ibrahim ocupaseră bancheta din spate, iar al doilea șofer se așezase în fundul mașinii.

Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Ibrahim o ținea de mână pe Cyntia.

Prin ochelarii negri, Malko inspecta peisajul, știind în același timp că încă nu ajunseseră în zona periculoasă. Multe camionete înarmate treceau pe șosea în ambele sensuri.

După o oră și jumătate, casele începură să se rărească: se apropiau de Ajdabiya. Autostrada care ocolea orașul se termina ceva mai departe.

Tarik încetini. Ne se vedea niciun indicator rutier. Totuși, nu rată intersecția de unde drumul se îndrepta spre est, trecând prin fața unei benzinării aglomerate: nu mai exista niciuna de-a lungul următorilor patru sute de kilometri…

Malko auzi mai multe claxoane. Un braț se ivi din primul Cherokee și le făcu semne.

Americanii își luau rămas-bun.

Cele două jeepuri făcură stânga-mprejur. Malko le văzu îndepărtându-se în oglinda retrovizoare. De-acum, rămăseseră singuri. Ibrahim și Cyntia nu știau că, rulând spre libertate, se îndreptau probabil către moarte. Malko avea în geantă un pistol Beretta 92 pe care i-l dăduse Ted.

Era destul de puțin.

Tarik acceleră. Șoseaua se întindea dreaptă, fără viraje, pe o distanță de sute de kilometri. Autovehiculele din sens invers erau puține. Pe partea stângă, deșertul, pe dreapta, deșertul și, în depărtare, câteva ridicături vagi, Minjakat Umm Kihuwari, un masiv muntos. Era o zonă deșertică și neospitalieră, la fel ca și cea mai mare parte a Libiei.

Sub razele puternice ale soarelui, drumul părea deformat.

Malko calculă în minte distanța parcursă. După o oră, zări pe stânga un drum care pătrundea în interiorul deșertului. Era probabil cel spre Saurinu. Își îndreptă spatele. Dacă avea să se întâmple ceva, aceasta era zona…

Nu se petrecu nimic, însă zări la un moment dat, pe dreapta, un nor de praf.

Pulsul i se acceleră.

Norul de praf se risipi și distinse câteva vehicule care ajungeau la șoseaua asfaltată venind de pe drumul secundar.

Era fără îndoială armada lui Abu Bukatalla.

Cyntia și Ibrahim Al Senoussi nu văzuseră nimic. Brusc, un camion-cisternă apăru în fața lor, obligându-i să încetinească pentru că ocupa toată șoseaua.

Viteza scăzu la șaizeci de kilometri pe oră.

Malko se întoarse și identifică vehiculele din spatele lor: o coloană de camionete. În față, camionul-cisternă rula la fel de încet. Tarik începu să claxoneze furios. Camionetele din spate se apropiau. Când ajunseră la doar câteva sute de metri de Chrysler, camionul-cisternă acceptă în fine să se dea la o parte! Tarik îl depăși claxonând din răsputeri, dar, curios lucru, nu acceleră prea mult. Parcă l-ar fi luat somnul.

Nervii lui Malko erau întinși ca niște corzi de vioară.

Dacă botul uneia dintre camionete apărea în oglinda retrovizoare și se așeza lângă camion, atunci viața lui putea să se sfârșească în orice clipă.

*

* *

Abu Bukatalla se uita fix la drum, ținând un Kalașnikov pe genunchi. Îi mulțumi în gând lui Allah pentru acest formidabil cadou. Urma să-l elimine pe Ibrahim Al Senoussi și, pe deasupra, și pe unul dintre agenții CIA.

Era ceva nesperat.

Cele opt camionete mergeau pe mijlocul șoselei, împiedicând alte vehicule să le depășească.

Deodată, ajunseră în spatele camionului-cisternă. Șoferul claxonă. Camionul nu se clinti.

— Câinele! mormăi Abu Bukatalla.

Se aflau de-acum la vreo zece metri în spatele camionului. Un miros neașteptat îi gâdilă nările. Îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama despre ce era vorba: benzină. Se întoarse spre șofer.

— Avem cumva vreo scurgere de benzină?

Realiză însă imediat eroarea: toate mașinile lui mergeau cu motorină…

În față, șoseaua părea umedă. Nu mai avu timp să-și pună întrebări. O mașină oprită pe marginea drumului intră în câmpul lui vizual.

Un bărbat stătea lângă ea.

Atunci când camionul ajunse în dreptul lui și-l depăși, acesta ridică brațul și zvârli ceva pe șosea, aruncându-se imediat la pământ.

Abu Bukatalla urlă:

— Stop!

Era deja prea târziu: convoiul fu învăluit de flăcări!

Drumul începu să ardă pe o distanță de peste o sută de metri! Flăcările portocalii și roșii cuprinseră camionetele.

Abu Bukatalla le văzu cum urcă pe lângă cabina camionetei sale.

Neștiind ce să facă, șoferul apăsă din reflex pe frână. Imediat, flăcările puseră stăpânire pe mașină.

Vopseaua ardea, uleiul ardea și un nor negru acoperi parbrizul.

Abu Bukatalla deschise portiera și sări jos. Se transformă instantaneu într-o torță vie.

Flăcările provenind de la benzina aruncată pe șosea înghițeau totul… Coloana era imobilizată. Muniția începu să explodeze. Oamenii încercau să fugă, însă erau cuprinși imediat de flăcări.

Camionul-cisternă era de-acum departe, aproape invizibil.

De pe șosea se ridica un enorm nor de fum, care se putea vedea pe o distanță de mai mulți kilometri.

*

* *

Șeicul Hassan Obeidi trecu în mașină de-a lungul coloanei de camionete incendiate, păstrând însă distanța pentru a nu risca să ia foc. Cele două tunuri de 23 mm țintea sistematic vehiculele imobilizate și pe ocupanții acestora, care urlau din toate puterile.

„Ilaha Illallahi!”[48]

Își savură pe îndelete răzbunarea.

Se opri după ce-și goli încărcătoarele. După ce le umplu la loc, plecă în sens invers, pentru o a doua trecere în revistă, de-acum inutilă: toți milițienii lui Abu Bukatalla erau morți, arși sau doborâți de armele lui.

Bărbatul care aruncase grenada incendiară, aprinzând benzina răspândită pe asfalt de camionul-cisternă, îl salută vesel.

Consumaseră câteva sute de litri, însă rezultatul meritase risipa… Ironia sorții: benzina fusese livrată de un petrolier din Qatar, aliatul lui Abu Bukatalla.

*

* *

Malko se simțea destins ca după un masaj bun. În spatele lui, norul de fum continua să urce spre cer.

Tarik își încleștase mâinile pe volan, privind șoseaua cu obstinație. Malko îi spuse încet:

— E totul în regulă, Tarik?

Șoferul nu-i răspunse, mulțumindu-se să dea din cap.

Cyntia se întorsese și ea.

— Ce s-a întâmplat în spatele nostru?

— Probabil un accident, îi răspunse calm Malko.

O să aibă tot timpul să-i explice. Schimbară o privire lungă, iar Malko se gândi că de-abia aștepta să se întoarcă la Cairo.

— Sfârșit —

[48] Allah este singurul Dumnezeu!